ഓണോപഹാരം

സിംഗപ്പൂർ കേരളാ അസോസിയേഷൻ പ്രസിദ്ധീകരണം

M. C (P)
No. 0568

1144 ചിങ്ങം

1968 SEPTEMBER

"ONOPAHARAM"

Annual Publication of Singapore Kerala Association

With
Best
Wishes
And
Compliments
from

* SOUTH-EAST ASIA FILM CO.
* GALAXY CINEMA
* SULTAN THEATRE
* NEE SOON THEATRE

*For
Top
Pictures
and
Screen
Entertainment*

With Best Compliments

from

立成建築有限公司

LIP SENG CONSTRUCTION LIMITED

7, CHIN CHEW STREET, SINGAPORE-8.

TEL: 71586, 78442, 72410

QUARRY OFFICE:

TAMPENIS ROAD, 8½ M. S. SINGAPORE, 19.

TEL: 83270

With the Compliments

of

TAN THYE HENG (GOLDSMITH JEWELLERS) LTD

No. 152, ARAB STREET

SINGAPORE-7

TEL: 33323

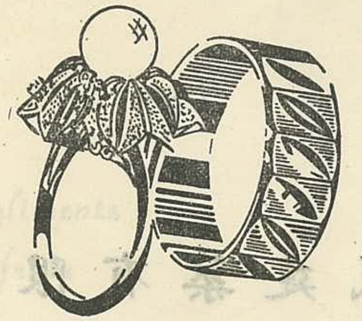

Branch:

679, North Bridge Road,

Singapore-7

Tel: 27310

Proprietor:

KHIANG HENG *(Goldsmith)*

131, Arab Street, Singapore-7

Tel: 32271

With the Best Compliments from:

THE UNITED COMMERCIAL BANK LIMITED

THE UNITED COMMERCIAL BANK LTD.

Main Office,
Raffles Place,
Singapore-1.

Serangoon Branch,
123, Serangoon Road,
Singapore-8

Tanjong Pagar Branch,
265 Tanjong Pagar Road,
Singapore-2.

SAFE DEPOSIT LOCKERS available in air-conditioned vaults at all the three branches.

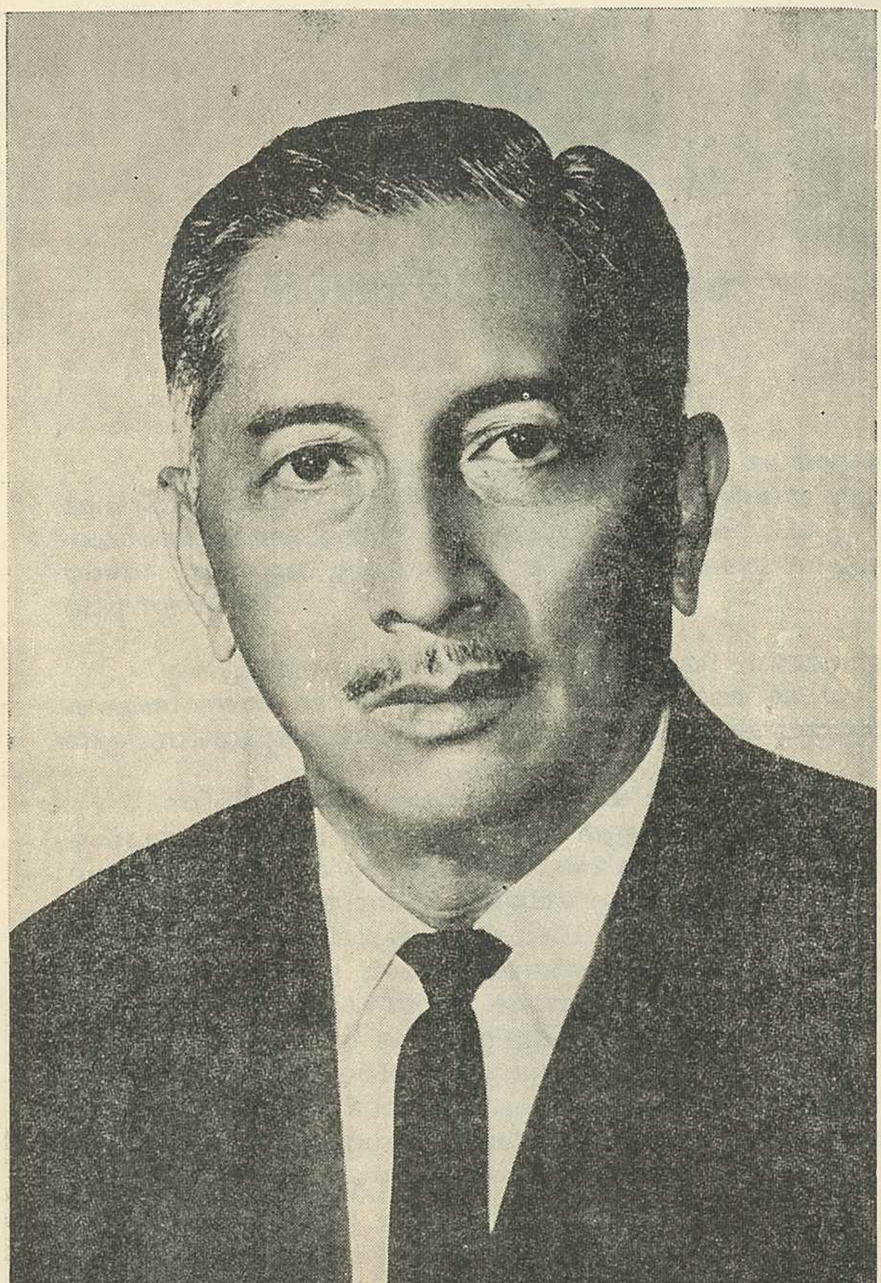

Inche Yusof Bin Ishak
(President, Republic of Singapore)

With the Compliments

[illegible]

No. 13[illegible]

SINGAPORE [illegible] [illegible] Bridge Road,

TEL [illegible]

Proprietor [illegible]

KHIA[illegible] H[illegible] (Goldsmith)

131[illegible]

With [illegible]

Main Office [illegible]

Raff[illegible]

S[illegible]

123[illegible]

Tan[illegible]

265 [illegible]

Singapore—2 [illegible]

SAFE DEPOSIT LOCKERS available in air-conditioned vaults at all the three branches.

ഓണോപഹാരം

ഈ വർഷത്തെ ഓണോപഹാരം സിംഗപ്പൂർ മലയാളികൾക്കും അവരിലൂടെ സിംഗപ്പൂർ ജനതയ്ക്കും ഞങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നു. ഉപഹാരം കോർത്തെടുക്കാനുപയോഗിച്ച പൂക്കൾ വർണ്ണവൈവിദ്ധ്യം ഉള്ളവയാണ്: മണം കൂടി ഉണ്ടോ എന്ന് തീരുമാനിക്കേണ്ടതു സഹൃദയരായ വായനക്കാരാണ്.

കേരളാ അഃസാസിയേഷൻ സജീവമായി നിലകൊള്ളുകയും കാലത്തിനൊത്ത മാററങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് സിംഗപ്പൂർ മലയാളികൾക്കു് പൊതുവിൽ അഭിമാനകരമാണ്.

സിംഗപ്പൂർ ഒരു പരമാധികാരരാഷ്ട്രമായിത്തീർന്നിട്ടു് മൂന്നു കൊല്ലങ്ങൾ മാത്രമേ ആയിട്ടുള്ളു. ഇതിനുള്ളിൽ ഈ രാജ്യത്തിനു കൈവന്ന പുരോഗതി അസൂയാർഹമാണ്, അഭിമാനകരമാണ്. ബോധപൂർവ്വമായ ആസൂത്രണത്തിന്റേയും ധീരമായ പ്രവർത്തനത്തിന്റേയും ഫലമാണ് നാനാതുറകളിലുമുള്ള നേട്ടങ്ങൾ. സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, സംഭവിക്കാനിടയുള്ള, സംഭവിക്കേണ്ടതായ മാററങ്ങൾ കണക്കിലെടുത്തു പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒരു സംഘടനയ്ക്കും ഭാവിയില്ല. കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിവുള്ളവരാണ് മലയാളികൾ. നല്ലതിനെ സ്വീകരിക്കാനും കെട്ടതിനെ തള്ളാനും നമുക്കു കഴിയും. രാഷ്ട്രനിർമ്മാണത്തിൽ നമ്മുടെ പങ്ക് ഒട്ടും കുറയരുതു്. അതു് ഒററപ്പെട്ടതും ആകരുതു്. കൂടുതൽ ജാഗ്രൂഗരായി കർമ്മനിരതരായി പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ആവേശം, ഈ ആണ്ടത്തെ ഓണം നമുക്കു നൽകട്ടെ!

ഓണാശംസകൾ !

അസോസിയേഷൻ പ്രവർത്തകർക്കു വേണ്ടി
(വി. സുരേന്ദ്രനാഥ്)
പ്രസിഡൻറ്.

Towards a high standard of social discipline

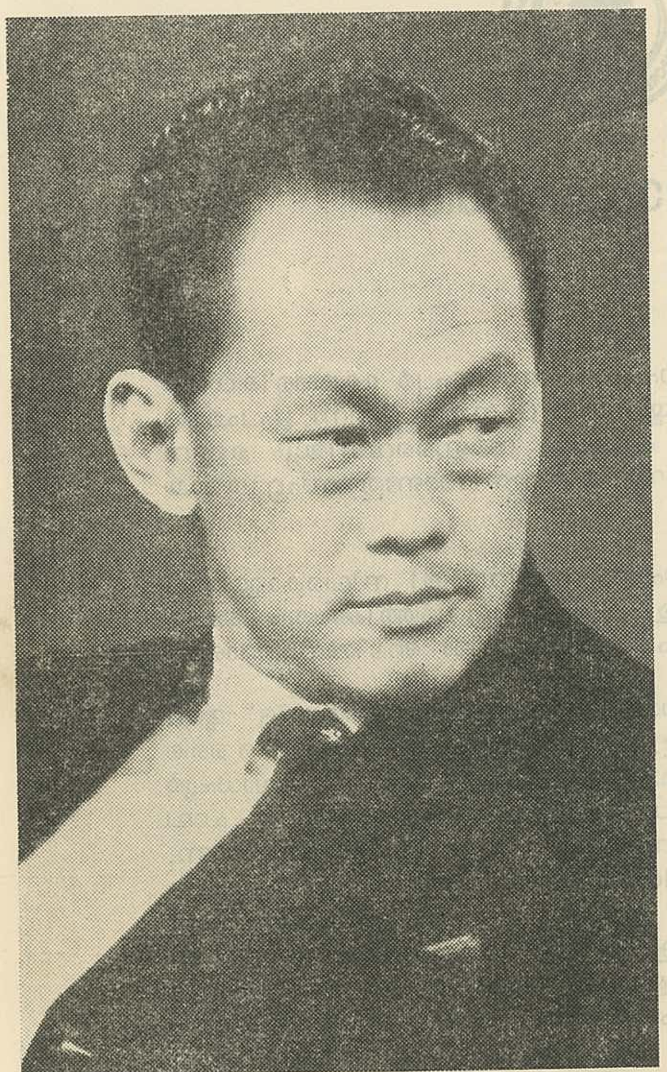

Mr. Lee Kuan Yew

The Prime Minister, Mr. Lee Kuan Yew said that the survival and prosperity of a nation was closely linked to a high standard of social discipline among the people. He said that unless people were self-disciplined, organised and held high the standards of public health and hygiene, no progress would be made.

"If you slacken on discipline and allow standards to go down, then you have lost everything," he warned.

Mr. Lee believed that this was more true in Singapore because it is highly urbanised. He stressed that the people must be educated to a growing awareness that living in close proximity in high density areas means the maintenance of certain standards of cleanliness and civic-consciousness.

The Prime Minister was speaking at the closing ceremony of the People's Association Second Management Committee Conference on on July 21.

Earlier in his speech, he said that one of the things which no donor country could give another country was good health and high standards of public hygiene.

"If you are the American or Russian Government, you can give a stadium, aeroplanes, roads, hospitals, universities or libraries. But you cannot give another people self-discipline, organisation, high standards of public health and hygiene, well-kept roads, drains which are running, and an absence of flies and mosquitoes." The absence of maintenance and the presence of flies and insects were the tell-tale marks of low standards, he said.

Easiest Thing

"Newly independent countries face new difficult problems. In most cases, independence is accompanied by the popular vote. This means that if you are the Minister, you must seek popular support. If you want to be popular, one of the easiest things to do is to allow a slackening of social discipline. So you have the law un-enforced. You allow your drains to be used as rubbish dumps. You allow hawkers to proliferate and occupy public places, and literally abuse public places.

"Your population naturally increases because other governments present you antibiotics, vaccines against smallpox, typhoid or cholera to keep your population alive. They may even help feed you and clothe you. But because you did not do these things for yourself the pressure of population is too great for your administrative capacity and hence the filth and rubbish and generally your lowered standards.

(Continued on page 4)

line

was more tr
hly urbanise
st be educate
iving in clo
as means t
of cleanline

peaking at t
's Associati
Conference

said that o
country cou
ealth and hi

an or Russi
stadium, aer
ities or libra
er people se
standards
ll-kept road
an absence
sence of mai
es and insec
standards,

tries face ne
ses, independ
popular vot
Minister, y
you want
hings to do
discipline.
You allow you
dumps. Y
occupy publ
c places.

ally increas
ent you ant
x, typhoid
alive. The
the you. B
gs for yourse
too great f
nd hence t
your lower

n page 4)

When you're asked to pick up the neighbour's 5 children from school—smile. With an Austin 1100 you can afford to

Thanks to its *big space* inside, an Austin 1100 will carry your extra passengers easily; of the 61.5 sq. feet of road it occupies, 36.1 sq. feet is passenger space inside. A transverse engine takes up less space. Result, more of the car can be used for passenger space. That's clever advanced engineering. Other clever ideas in the Austin 1100—Hydrolastic suspension system and front wheel drive.
Clever ideas are for clever people.
1968 AUSTIN 1100 NOW HERE!

CLEVER PEOPLE GET THE As

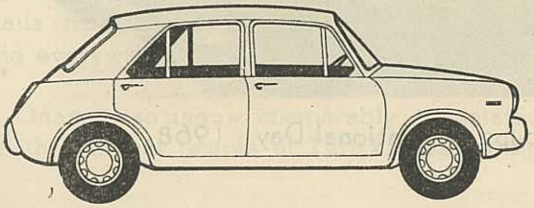

See the 1968 models now at:
FEDERATED MOTORS LTD
92-100 Orchard Rd Singapore 9 Tel: 31143 ■ WEARNE BROS (M) SDN BHD throughout Malaysia

(Continued from page 2)

"This is what has happened whenever power has been handed over from a colonial government which did not have to seek popular support and could enforce high standards of cleanliness in the metropolitan centres, the capital from where they governed."

Mr. Lee stressed that Singapore could not afford that, more so as it was one big urban area, one big city. If people slackened on discipline and allowed standards to go down, then everything was lost. No progress would be made.

"So despite our pressure of population, despite the fact that we must seek popular support every five years, we must enforce high standards. We must educate our people to a growing awareness that, living in close proximity in high density areas, certain standards must be maintained. Because once these standards go down, it will be extremely difficult to bring them up again."

Suggesting measures to improve the

Long – term Answer

standard of social health in Singapore, Mr. Lee said that for a start, a good cleansing service and the enforcement of minimum standards of social behaviour should be introduced. However, he believed that the long-term answer must be the education of the young, beginning in the schools, and ultimately when they grew up, beginning with their children in the homes. It might take two generations to completely educate a population.

"Whilst waiting for this to happen we start an adult education campaign. This is what this Workshop has attempted to do: to bring people with more than above average civic-consciousness these problems.

They are Leaders

"The country's leaders can help generate a mood in which law enforcement becomes easier and the need for punishment less frequent.

"Some people must care for the community. And those who do and set about doing something for their country, they are the leaders.

"As a government we have to seek popular support at regular intervals. But if we care for the community and around us is a group of people who join us in caring for the community, then together we shall succeed. First what we know must be done, we explain, and then enforce. At the same time, we start educating a whole new generation into high standards."

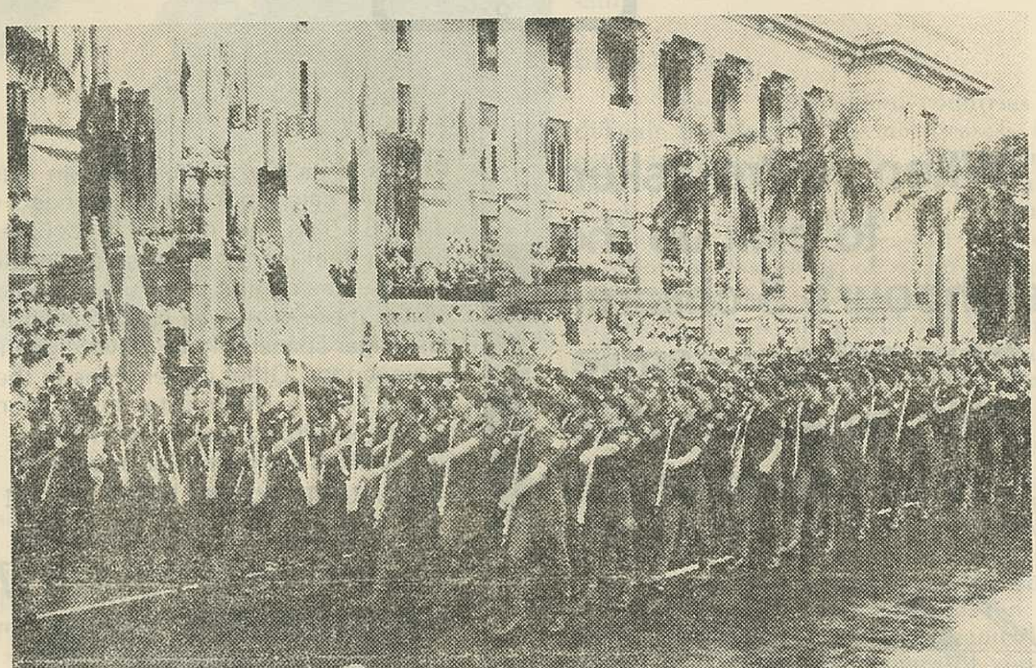

March Past of the uniformed Groups on National Day 1968.

★ONAM★

KAINIKKARA M. KUMARA PILLAI

ONAM is the foremost festival of Kerala. It is a festival of flowers and feasts and new clothes, of songs and dances, of physical and mental skills, contests and recreations—one long tumultous revelry of exuberant joy and care-free merriment.

It brings the entire family together. It draws and merges into one grand sypmhony of intimate communion and hilarious enjoyment of the young and old, the rich and the poor, the high and the low' of both sexes. Differences are easily forgotten, injuries are freely forgiven, distinctions are delightfully ignored. The essential humanity, the spirit of love, equality and unity, prevails and triumphs.

In Onam too, as in most time-honoured festivals of the world, myth and legend religion and history as well as the natural and spontaneous reactions of the human spirit to the changing phases and moods of Nature, have been inextricably interwoven. The memory of exactly what great event or events in the distant past is sought to be perpetuated by it, no one has said for certain; and no one can, as a matter of fact.

One thing, however is certain — Onam is celebrated throughout Kerala, and has been from very ancient times. For all practical purposes, it has now come to be a distinctive and exclusive festival of the Malayalis, wherever they happen to be in the wide world. And, though the celebration slightly varies in details from place, fundamentally it is the same everywhere.

Onam is somehow inseparably associated with the ancient temple of Thrikkakara, about eight miles north of Ernakulam, and the great Asura Emperor, Mahabali, who according to the Puranas was neatly tricked out of his empire and even earthly existence by Vamana, the midget incarnation of Lord Vishnu, and confined to the Netherworld. The main Deity of the Thrikkakkara temple is Vamana. But it is rather difficult to say whether the deity that figures very prominently in Onam, 'Thrikkakkara Appan' as he is called — is Vishnu or Siva, both of whom are supposed to have been the titular deites of Mahabali.

Be that as it may, Mahabali's association with the festival is undisputed and significant. According to one legend, it is a festival in his honour primarily, a conscious attempt to revive the halcyon days of his benignant rule. Mahabali's empire was Kerala; probably it extended much beyond the Kerala of to-day. The capital anyhow was Thrikkakkara. The ancient Kerala kings were his descendants. When he was dispossessed of his empire by Vamana, and sent down to the nether world, he sought only one favour of his divine conquerer, viz. that he might be permitted to visit his beloved country and people once every year. This was readily granted by Vishnu. It is supposed that Onam marks the occasion of his annual visit. That is why the land makes elaborate preparations to welcome him. It would grieve him very much if he were to find his country poor and his people miserable. He has to be convinced that we are happy and prosperous. So every one is dressed in brand new clothes, there is feasting in every home, and universal jubilation.

An old song which is invariably remembered and sung during the Onam festival

extols the greatness of Mahabali. When he ruled over the land, it says, all men were equal, all were happy, no evil befell any-body; there was no theft, no deception, not even the slightest trace of falsehood; and all the weights and measures in use answerd exactly to the prescribed specifications.

In his achievements even roughly approximated to this Utopian picture, he was certainly one of the greatest rulers of the world, and richly deserves the splendid annual tribute that is being paid to him with unabated devotion and fervour by generation after generation of his and his people's descendants.

There are other legends too about Onam; and scholars have suggested also plausible historical origins. But without leading you into the thorny ground of conflicting legends and controversial theorisations and speculations about the origin of Onam, I would take the readers straight into its living reality—the wonderful world of light, laughter and song it recreates every year.

Onam which comes in the month of Chingom (Leo), August—September, is no less a creation of Nature than of man. It is as if the very idea has been compellingly inspired in man by the fresh warmth, brightness and buoyancy which nature almost invariably assumes at the time.

At long last the extravagant southwest monsoon has spent itself out. The sky which had for days and weeks been covered all over with thick dark clouds is clearing, and begins to gleam like a polished sheet of blue glass. The earth which had been submerged in water heaves herself out clean and beaming like a maiden from her morning bath. She looks ineffably bright after the elaborate wash and scrubbing she has had at the hands of the monsoon. She is dressed in her best, and tastefully decked out. The air throbs and sparkles with fresh life. And soon there is a riot of bright green leaves and multicoloured flowers. Bees and butterflies come out in their myriads and fill the air with life and colour. The rivers and lakes and backwaters have gone back into their appointed confines but they are full, strong and challenging. And what glorious nights!—the blue sky with all the Stars out and sparkling, and a full moon flooding the world with her intoxicatidg radiance.

In many parts of Kerala an early harvest is over and the granaries, big and small, are fairly full, and even the farm hands have something left over. Fresh Vegetables are in plenty. The big banana, which is Kerala's speciality, not to mention its innumerable lesser fraternity, matures and ripens in heavy majestic bunches. May I say in passing that this big banana is as indispensable to Onam as even Mahabali or Thrikkakka Appan! It is a must, Onam is no Onam without it. It has to appear in all its allotropic modifications in a number of savoury preparations.

To come back to Nature, She is in one of her monst festive, generous and exuberant moods, and her call is irresistible. It is no wonder then that man whole-heartedly responds to it and gives himselef up to unbridled enjoyment.

Onam is celebrated for periods of varying length according to the capacity and convenience as well as the natural zest of these who celebrate it. The minimum, or the greatest common measure, is four days — Uthradam, Onam, Avittam and Chathayam; and the most important of course is Onam, 'Thiru Onam' as we call it, 'Thiru', meaning hallowed or revered.

The celebration has mainly three phases—the religious or quasi religious worship, new clothes and feasts, and the physical, intellectual and artistic displays, competitions and entertainments. The festivity is thus all round and complete; and shared in, each in his or her own way, by all people irrespective of age, sex, class or caste. Or even creed — for though it is essentially Hindu in many respects, the spirit of love and fraternisation and good cheer with which it is charged, has given it a regional or national character and drawn into it Malayalees of all creeds and denominations.

If the first audible sign or the approach of Onam is the Children's POO-VILI, a spirited invocation to the flowers, with which they fill the air, the first visible sign is the appearance of a peculiar floral decoration in the quadrangle or front courtyard of every

Hindu house. It is really a signal of welcome to Onam and its two heroes, Thrikkakkara Appan and Mahabali. It is the hallowed place where their idols are to be ceremoniously installed and worshipped in due course. It is generally a circular patch in the centre of the yard, cleaned levelled and rammed and polished with cow-dung. It has to be cleaned and repolished every morning.

This patch is decorated with flowers by the girls of the house. It is the boys of the house who collect and bring the flowers. They go out in the evening with shouts and songs and scour the hedges and woods for miles around and gather fresh flowers of all sizes and shapes and colours. Water is sprinkled over them, and they are kept in a cool place to preserve their freshness. In the early hours of the morning the girls wake up and take their bath. For the laying of the flowers is a holy act and only pure hands may perform it. They lay them out in beautiful patterns of form and colour.

Along with this every green, every available open space including courtyards of houses, turns into a busy and boisterous theatre of sports and games. Innumerable indigenous games which call for strength, speed, adroitness, accuracy, cleverness, fortitude — in fact, every form of physical ability and skill and mental alertness — are played from morning till late in the evening by all who are not too old or infirm or constitutionally apethetic to bodily exercise. When one game tires, they take to another, and leave off only to do justice to the sumptuous repast waiting for each in his own home.

The games are so many and so varied that I may not find time to make even a passing reference to them. So I wouldn't attempt it here. I will just mention one thing. I said earlier that the rivers and lakes and backwaters are full and challenging at this time. Well, man is not slow to notice that challenge and meet it. Onam is the time of some of the famous boat races of Kerala, which rank high among her main attractions. A large number of the majestic snake boats, racing together to the accompaniment of songs, hundreds of oars plying in perfect unison, is a most impressive spectable. The songs are known as boat songs, for they are composed in special metrical patterns to aid the rhythmic movement of the oars. They are good literature too and one of the finest gems of Malayalam poetry is found among them.

The songs are sung in chorus by a large number of persons. One leads and the others repeat in chorus; and as they sing they clap their hands to mark the beat. The oars rise and fall as one, exactly to that rhythm, and the long boats strain and creak and gather momentum with every united stroke and plunge forward and if they were animate beings charging ahead with concentrated energy and purpose.

It is the women of the house who bear the brunt of the festivity, and, perhaps for that very reasons, derive the greatest exsitement and delight out of it. They have to busy themselves from early morning till late in the night preparing and serving for all. And what food ? People don't just eat during Onam. They feast, and feast elaborately and luxuriously at that. The subsidiary items of eatables that go with rice, which is staple food, are innumerable in a full-fledged Malayalali feast — several kinds of fries and pickles and and curries, and above all the various 'Payasam', the famous fluid puddings of the Malayalis. The preparation of all this is woresponsibility, though in respect of specialities like the last she freely draws on male expertise. Service is also exclusively hers. The women of Kerala may not eat until all the other have been properly fed. Well, they have to do all this. The great wonder is that they do all this and still find plenty of time and resilience to enjoy themselves.

They have a large number of games and recreations of their own, too many in fact to be noticed here. There is of course the 'Tiruvatira Kali', the ancient indigenous dance of the Kerala Women. With blackened eye-brows and eyelashes, and thilakam on forehead, and dressed in spotless white clothes, usually with gold lace borders, they stand in a ring and sing and move round and round taking rhythmic steps forwards and backwards and sideways. There are various kinds of movement ranging from very slow to very fast and brisk. The feet and legs, the palms and arms and the body, all move rhythmically and gracefully in beautiful patterns. The Tiruvatira Kali is a charming and dignified dance form. There is an imperceptible but effective restraint even in its quickest and most vigorous movements, which imparts to it a classic respectability all its own.

The spirit of Onam is so exhilarating that even elderly matrons indulge in these

recreations with youthful vigour and gusto. They shed their age and diginity with surprising ease.

The very old and the physically handicaped either sit and watch the others in action and enjoy a vicarious thrill and excitement in it, or take to indoor games like cards and chess.

Those who prefer mental exercise and contest to physical, find enough items to keep themselves engaged, like 'Aksharaslokam' and 'Samasya Pooranam', readings from literature and literary discussions. 'Aksharaslokam' is a very interesting literary contest. Any number of persons can take part in it. One recites a Malayalam or Sanskrit 'Sloka, stanza of four lines The next man must recite another stanza beginning with the first letter of the third line of the previous stanza and so on it goes. Those who fail to recite as per rule are eliminated. 'Samasyapooranam' tests one's poetic skill, rather, skill in versification. The fourth line of a possible stanza is given. The participants are required to compose a full and sensible stanza with that as the concluding line.

One finds old feudalism at its best during Onam. As the season approaches, the tenants and dependents begin to bring presents to their lords, i.e., the jenmies who own the land they occupy or the master for whom they work. The presents are mostly things which they cultivate like bannas and other vegetables. The artisans like carpenters and smiths bring implements and utensils — knives, ladles, vessels and so forth.

And they do not go back empty-handed. They get new clothes, rice, oil, — things which they are always in need of. And on one of the Onam days, generally the second day after Thiru-Onam, they are treated to a sumptuous feast. Feudalism which generaly degenerates into oppression and slavery is transmuted by some magic touch into a sincers solicitude and generosity on the one hand and loyalty and devotion on the other.

All the indigenous arts wake up from their normal slumber and spring to vigorous activity. Troupes of village artists — singers, dancers, acrobats, — go from house to house, perform their arts and get recompensed in money or in kind.

Thullal and Kathakali, exclusive dance forms of Kerala are of a high order. They are performed only in the homes of well-to-do people or in temples. But, for all practical purposes, they are free public performances. Everybody in the locality is welcome to witness them.

Whatever might be the actual origin of Onam, it is certainly an attempt to recall and re-live some distant time when Kerala was extraordinarily happy and prosperous, when her people live in amity and harmony. Onam, till a few decades back, was observed with such reverential devotion that want and suffering were deliberately sought to be hidden under a bright cloak of assumed prosperity and cheerfulness. It was considered a sin to appear ill-dressed, indegent or unhappy during Onam. The poor people would go even to the extent of pawning or selling their meagre possessions in order to celebrate Onam in a fitting manner!

I have painted Onam as it was rather than it is at present. I shall be guilty of having given the readers a wrong idea of it, if I do not point out that in recent times Onam has lost much its old glamour and fervour. I would attribute it to three causes mainly. Growing poverty is one. Increasing pressure of life is another. And even more than these, the third, the indifference and insensitiveness to certain things which is engendered by over-sophistication, an inability to discover and recognise our own deeper roots. Such festivals, really, have an important role to play in the emotional integration of a people.

Fortunatly things are changing. There is a growing recognition of the importance of this unique festival of Kerala; and a conscious and concerted attempt is being made to revive Onam and bring it back to its own in the social and cultural life of the people. And the Government of Kerala has done a very wise thing in having official recognition and patronage to it. They declared Onam as the National Festival of the State, and extended wholehearted encouragement, support and assistance to the people in making Onam the year's grandest festival through out the state.

ONOPAHARAM

It gives me great pleasure to extend on behalf of the Singapore Kerala Association Onam Greetings to all readers of this annual publication – "Onopaharam".

The Singapore Kerala Association has been in existence for the past 51 years and has enriched its members culturally and socially and we hope that this Association will continue to play its role in the cultural integration of Singapore.

Our young nation is only three years old. Problems were faced by our leaders with courage and vision and if one reviews the achievements of the past years, one must count them impressive. There is improvement in living standards, progress in education, health and social services and growth in the industrial sector. Such stirring success prompts me to say that ONAM (meaning peace and plenty) is celebrated with real significance in Singapore today.

Success, one must remember, is a co-operative adventure. Thus when Malayalees celebrate Onam, it is only proper that we do some soul-searching and ask ourselves: Are we contributing to nation-building in the best possible way? We, Malayalees, must not think of ourselves as a seperate entity but as an integral part of our multi-racial Republic. Viewed in this light, the Singapore Kerala Association has a vital role in cementing goodwill amongst the various races and it is in this context that the celebration of Onam is meaningful.

V. SURENDRANATH,
President
Singapore Kerala Association.

planning for a more

Integrated and more . . .

EVEN PROGRESS

Dr. Toh Chin Chye

Dr. Toh Chin Chye, the Vice-Chancellor of the University of Singapore said that the time had come to cultivate Singapore's own ideologicol and cultural values, for without them, there could be no basis for nation building and in this task, the universities must ploy a leading role. The urgency of the problem was not only ideological but also economic.

He said that while welcoming the services of overseas teachers and lecturers who could offer their professional expertise in the fields Singapore was lacking, they could not be expected to supply the inspiration for nationalism as "this must come primarily from our own local teachers."

Dr. Toh was addressing graduates during the University of Singapore's Convocation Ceremony at the National Theatre on June 15. Speaking on the role of the university, Dr. Toh said that it needed to review its curriculum from time to time so that it would be relevant to the future of those who graduated from it. Graduates must be equipped with the skills and versatility which would put them in good stead in a part of the world where prosperity and stability were hinged on a strong interaction between politics, economics and technology.

The immediate objective of the university was to prepare young men and women to meet the challenges of the seventies and therefore, greater emphasis would be placed upon research and teaching in the fields of industrialization, international relations, economics of shipping and man-power problems. These, he added were areas which we immediately relevant to the special situtation for Singapore.

Earlier in the address, Dr Toh remarked that the convocation was distinguished by 170 graduands who had been called up for national service and had taken leave from camp to attend the ceremony. He said that the exchange of cap and academic gown for army service uniform was symbolic of the dual role that young men and women must play in nation building. It was symbolic of the need to use their skills to earn the nation's living and the will to defend what was built.

"For those who graduate today to seek a career in the world of realities this must be the moment of truth that university education however scholarly it aspires to be, cannot be detached form the environment in which the university is located. This is the great problem which university educators all over the world face today — how to reconstruct university education so that it will be relevant to the future of those who will graduate from it.

"If this is so for highly developed countries, for a developing society this problem is even more acute," he said. He commented that too often emerging countries were inclined to fashion their educational programme along the lines of that of highly developed countries with the result that what was economically necessary for an undeveloped country was sacrificed for what was educationally desirable in a developed society.

During our colonial past, we had to turn to overseas institutions to supplement our own stockpile of academic teachers. But today, as an independent nation, and if the

(Continued on page 68)

പാൽപ്പായസം

— മലേഷ്യാ രാമകൃഷ്ണപിള്ള —

കേരളഹൃത്തിൻവാനിൽ വിടർന്നീടാറായ് ഓണ-
ത്താരക, സരസ്സിൻെറ കിനാവാമാമ്പൽ പൂപോൽ.
ചെന്തെങ്ങിന്നിളന്നീരും, താമര മലരും, പൊൻ –
ചെമ്പഴക്കയും വെച്ച ചന്ദന മണിത്താലം,
കയ്യിലേന്തി, യാരോമൽ ഭാവന, യെൻ ചാരത്ത -
പയ്യവേ വന്നല്ലോ നീ നാണപ്പുഞ്ചിരിതൂകി.
സിന്ദൂരം നിറച്ചുള്ളൊരെൻ കാതൽച്ചെപ്പും കളി -
പ്പന്തുമായതിൽ വെയ്ക്കാൻ നീ മറന്നീലാ സഖി.
പമ്പയിൽ നീരാടി, ത്തെങ്ങോലകൾ കോതിച്ചീകും
തുമ്പപ്പൂംകാററിൽ കുന്തലുണക്കാനററം കെട്ടി,
നെററിയിൽവരക്കുറിചാർത്തി, യൊന്നരഭംഗ്യാ -
ച്ചാററി, പ്പൊൻകസവണിനേര്യതിട്ടെത്തുന്നോളേ.
വന്നാലുമെന്നേ കാന്തക്കൊച്ചുപൂ മച്ചിൽ, നീണ്ട -
നിന്നാവു നിൻ സാന്നിധ്യം കുസൃതിക്കാരിപ്പെണ്ണേ.
നന്ദി നിന്നോണക്കാഴ്ച്ചയ്ക്കാരോമലേ, നീ കേര -
നന്ദനാരാമത്തിലെത്തുമായല്ലീ വന്നു.
ഇനിയും തെല്ലുകൂടിച്ചേർന്നുതൊട്ടിരുന്നു കൊ –
ണ്ടിനിയ രഹസ്യങ്ങൾ പകരൂ നീയെൻ കാതിൽ.

പതിവിൽക്കവിഞ്ഞിന്നു രാഗിണിയായ് കാണ്മൂ നീ
പതിനേഴിൻെറ മുഗ്ദ്ധലാവണ്യം പൂത്തുള്ളോളേ.
കൊഞ്ചിനീയിന്നിൻ വെള്ളിക്കിണ്ണത്തിൽ പകർന്നേകും
പഞ്ചാരപ്പാൽപായസ മാവോളം നുകരാം ഞാൻ.
തഴകുമെൻ കൈക്കുട്ടിൽ നിന്നു മൂർന്നനായാസം
വഴുതിപ്പോകാറുണ്ട പണ്ടെല്ലാം കൃശാംഗി നീ.
നിന്നെ ഞാൻ വിടില്ലിന്നു, സപ്രേമഗാഢാശ്ളേഷ-
ബന്ധനം ചെയ്തു തെല്ലുനോവിച്ചാൽ ക്ഷമിയ്ക്കുക.
പഞ്ഞപ്പാട്ടൊന്നും പാടായ്കിന്നു, തീ പിടിച്ചോരു
പഞ്ഞിപോൽ നീറും കൊച്ചുകൂരകളെപ്പററിയും;
ചൊല്ലായ്ക യാവലാതിയൊന്നുമേ, മലനാട്ടിൻ
നെല്ലറയിൽ നിന്നാണു നീ വരുന്നതു ഭദ്രേ.
പത്തകർക്കടത്തിൻ വായ്ക്കരിയിടാൻ പോലു -
മൊത്തതില്ലെന്നു തേങ്ങിക്കണ്ണുനീർ ചൊരിയായ്ക.
നിൻചെണ്ടുണ്ടോണപ്പാട്ടമീട്ടട്ടെ, യോണത്തുമ്പി
ചഞ്ചലമിഴികളിൽ പറന്നുകളിയ്ക്കട്ടെ.
പുഞ്ചനെന്മലരുകൾ നാവിൽ നിന്നുതിരട്ടെ
പുഞ്ചിരിയ്ക്കട്ടെ ചൊകന്നാമ്പൽ നിൻ കവിൾകളിൽ

എരിവും മണവും വീശുന്ന നിൻ പൊൻതാമ്പാള-
മരികത്താക്കു സൽക്കാരപ്രിയേ, മുന്നും കൂട്ടി
ഞാനൊന്നുമുറുക്കട്ടെ, ഫലിതം തേച്ചോരിളം -
ഗാനവും തെല്ലർത്ഥവും തെറുത്തു തന്നീട്ട നീ,
മൽപരായണേ, കൂടെ നീ കൊണ്ടുവന്നുള്ളോരു
ടേയ്പ്പുകൾ റെക്കാർഡറിൽചേർത്തു ഞാൻ പാടിയ്ക്കട്ടെ.
ആട്ടപ്പാട്ടെന്നാൽ ഭ്രാന്താണെനിയ്ക്കു പണ്ടേ, യതു -
കേട്ടെന്നാൽ പാഠ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലും മനം നില്ക്ക.
★ ''ഇത്തരം സീത'' വെയ്ക്കാം, എന്നമ്മ പണ്ടെല്ലാമ-
തെത്ര ഭംഗിയായ് പാടിക്കളിച്ചീടാറുണ്ടെന്നോ.
ഇന്നൊന്നു കൂടിക്കാണാൻ കൊതിതോന്നുന്നു, താണു -
നിന്നു കൈകൊട്ടിച്ചോടു വെച്ചു നീ കളിയ്ക്കാമോ?

മുദുവായ് മുദുവായ് ഞാൻ നിന്നെപ്പുൽകവേ ശാലീ -
നതതൻ നല്ലെണ്ണത്തുമണമോടിട ചേർന്നു്,
പ്രണയപരിഭവകേതകീ ഗന്ധം വീശും
കുനു കുന്തള മഴിഞ്ഞെൻ മുഖത്തിഴയുന്നു.
അഞ്ചിതമനുരാഗതാംബൂലരാഗം കളി -
ക്കൊഞ്ചലിന്നേലക്കായിൻ മണവും കൂട്ടിച്ചേർത്തു്,
നിൻചുണ്ടെൻചുണ്ടിൽ, ക്കവിളിങ്കലും പതിയ്ക്കവേ
നെഞ്ചിടിപ്പേറുന്നതിൻമത്തിൽ ഞാൻ മയങ്ങുന്നു.

ഓണപ്പൂങ്കാവിലൃതുശ്രീപുൽകി വിടർന്നെഴ -
മോമനത്തമെമ്പാടുമിറുത്തിട്ടൊന്നായ് വാററി,
കിട്ടിയ ഗന്ധദ്രവബിന്ദുക്കളെന്നീരെഴ -
പ്പട്ടുറുമാലിൻ തുമ്പിൽ തളിയ്ക്കു സപ്രേമം നീ.
പാട്ട, കോണത്തിൻ യന്ത്രത്തൊട്ടിലിലേറി വിള -
യാടിയാർത്തിടും ബാല്യകൗമാരങ്ങളെപ്പററി,
പൊന്നിളം വെയിലേററു വികസിയ്ക്കുവാൻ നാണം -
കുന്നിച്ചുചാഞ്ചാടുന്ന കോരകങ്ങളെപ്പററി,
മിനുത്തദലങ്ങളെ വിടുത്തി പ്പൊൻകേസര -
മനസ്സുവെളിവാക്കും നളിനങ്ങളെപ്പററി,
വെൺമണൽ മുററങ്ങളിൽ പൂക്കളം തുന്നിച്ചേർക്കും
കൺമണികൾ തൻചോർന്ന നീൾവിരൽകളെപ്പററി,
പുളകംചേർക്കുമ്മാറു ചിറകളെല്ലാം കാർവി -
ല്ലൊളിയിലാറാടിച്ചോരാദ്യപ്രേമത്തെപ്പററി,
പാടുക. ചാരിത്രശ്രീ ദീപ്തിയാൽ വിളങ്ങീടും
വീടിൻെറ രത്നോജ്ജ്വല ദീപികകളെപ്പററി.
നന്ദി, നിൻസന്ദർശന സ്മരണം തൻ കണ്ഠത്തിൽ
ഇന്നൊരീരടിമാല്യം നിർമ്മിച്ചു ചാർത്തട്ടെ ഞാൻ.
കരുതീടുന്നു തനിപ്പൊന്നെന്നു, വെറും പൂച്ച -
ക്കുരുമാലയായ് പോമോ നാളെ ഹാ, നോക്കുന്നേരം.

★ ഒരു പഴയ കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്.

നമ്മുടെ നാടകവേദി

കണ്ടെത്തേണ്ട മേഖലകൾ

— ഏബ്രഹാം ജോസഫ്

അഭിനയ പ്രധാനമായിരിക്കണം നാടകം, എന്ന ചിന്ത, ഒരു കലാരൂപമെന്ന നിലയിൽ നാടകം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട കാലം മുതൽക്കേ നിലവിലുള്ളതാണ്. സംഭവങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ കഥാഘടനയുടെ സംഭാഷണരീതിയിലുള്ള ആഖ്യാനം മാത്രമായി നാടകത്തെ കണ്ടുവന്ന അനുവാചകർ രൂപം കൊടുത്തതാണീ ആശയം. ഇന്ന് പഴയ പല മൂല്യങ്ങൾക്കും മാററം സംഭവിച്ച കൂട്ടത്തിൽ നാടകത്തെ സംബന്ധിച്ചും മൂല്യകല്പനയ്ക്ക് ഭേദം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആശയ പ്രധാനമായ നാടകങ്ങൾ ഇന്ന് സർവ്വസാധാരണയാണ്. ആശയാവിഷ്ക്കരണമാണ് ഇത്തരം നാടകങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം തന്നെ. കാല്പനിക പ്രഭാവകാലത്തിന്റെ പിന്നാലെ വന്ന യാഥാതഥ്യപ്രഭാവം ഇത്തരം ഒരു പരിണാമത്തിന് വഴിതെളിച്ച ഘടകങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമാണ്. ജീവിതത്തിൻെറ സങ്കീർണ്ണഭാവങ്ങൾ ജീവിത വിമർശമായ കലയുടെ സ്വഭാവത്തെയും ബാധിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഈ സങ്കീർണ്ണഭാവങ്ങളുടെ മൗലികഘടനയിൽ ആനുകാലിക ജീവിതത്തിൻെറ അന്തർധാരകൾ അടിഞ്ഞുകൂടിയിട്ടുണ്ടാവും. ആധുനിക നാഗരികതയും അവയ്ക്ക് പ്രേരകമായി നിൽക്കുന്ന ശാസ്ത്രവും, സാങ്കേതിക വിജ്ഞാനീയവും വരുത്തിക്കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളും ഇന്ന് മനുഷ്യജീവിതത്തെ ഒരുവക അയവില്ലായ്മയിലേക്ക് കൊണ്ടുചെന്നെത്തിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇവിടെ ജീവിതം പ്രശ്നപൂർണ്ണമാകുന്നു, ജീവിത വിമർശനമായ നാടകത്തിലും ഈ പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ ഉണ്ടായേ മതിയാവൂ. അഭിനയക്ഷമത മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള പഴയ സമീപനത്തിൽ നിന്ന് ആശയാവിഷ്ക്കരണവ്യഗ്രമായ പുതിയ നാടകത്തിലേയ്ക്കുള്ള പരിവർത്തനം ഇങ്ങനെയാണ് സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. ലക്ഷ്യസമീപനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടാകുന്ന ഇത്തരം മാററങ്ങൾ പരിഗണിച്ചാലും, ഇല്ലെങ്കിലും നാടകം നാടകമാകണമെങ്കിൽ അതിനുള്ളിൽ സംഘട്ടനം എന്നൊരു പ്രതിഭാസം ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നതു് തീർച്ച. ക്രിയാംശത്തിന് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നവയാണ് സംഭവാധിഷ്ഠിതമായ അഭിനയ പ്രധാനമായ നാടകം. ആശയാവിഷ്ക്കരണ ലക്ഷ്യമുള്ള നാടകം, സംഭവപ്രധാനമാകണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, അവിടെയും സംഘട്ടനം ആവശ്യമാണ്. ഷായുടെയും, ടാഗോറിൻെറയും നാടകങ്ങൾ മതിയായ മാതൃകകളാണ്. രംഗത്തു് അവ പ്രായേണ നിശ്ചലങ്ങളോ മന്ദഗതികളോ ആകാം. വായിക്കുന്നവർക്ക് അവ ഏററവും ഹൃദ്യങ്ങളായി അനുഭവപ്പെടാറുണ്ട്. അവയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആശയങ്ങളോട് എതിർക്കുന്നവർ പോലും അവയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആശയസംഘട്ടനങ്ങളിൽ നിന്ന് രൂപം കൊള്ളുന്ന നാടകത്തിൻെറ ചൈതന്യധോരണിയിൽ ആമഗ്നരായിപ്പോകും, ചുരുക്കത്തിൽ, നാടകം സംഘട്ടന പ്രധാനമായിരിക്കണം. അതിലെ സംഭവങ്ങളോ ആശയങ്ങളോ അല്ല അവയെ നാടകമാക്കിത്തീർക്കുന്നത്.

സംഘട്ടനങ്ങളെപ്പററി പറയുമ്പോൾ പ്രധാനമായി അഥവാ മൗലികമായി മൂന്നു തരം സംഘട്ടനങ്ങളാണ് നാടകങ്ങളിൽ കൈകാര്യംചെയ്യപ്പെടാവുന്നവ. അവ !

1. വ്യക്തിയും വ്യക്തിയുമായുള്ള സംഘട്ടനം. ഇതു് ഒരു വ്യക്തിയും മറെറാരു വ്യക്തിയുമായുള്ള ആശയപരമായ സംഘട്ടനമാകാം. ഒരു വ്യക്തിയുടെ തന്നെ ആഭ്യന്തര ഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനങ്ങളുമാകാം. ആശയപ്രധാനമായ ഇത്തരം സംഘട്ടനങ്ങൾ ക്രിയാംശത്തിൻെറ പരിധി ചുരുക്കിയെന്നും വരാം.

2. വ്യക്തിയും സമൂഹവുമായുള്ള സംഘട്ടനം. ആശയപ്രധാനവും കർമ്മപ്രധാനവുമായ സംഘട്ടങ്ങൾ ഇതിൽ പെടും. ആഭ്യന്തരവ്യക്തിയും ബാഹ്യവ്യക്തിയും തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനവും. സാമൂഹ്യവ്യക്തിയും ആഭ്യന്തരവ്യക്തിയും തമ്മിലുള്ളതുമാകാം. ഇവിടെ ആശയപ്രധാനമായ സംഘട്ടനം ആവശ്യമല്ല.

3. വ്യക്തിയും പ്രകൃതിയുമായുള്ള സംഘട്ടനം. ഇതു് കർമ്മപ്രധാനമാണ്. ക്രിയാംശത്തിന് ഇവിടെ മുൻഗണന ലഭിക്കുന്നുമുണ്ട്.

മലയാളത്തിൽ ഇന്നുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാടകങ്ങളിൽ അധികപങ്കുംഇവിടെ പറഞ്ഞ രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. അപൂർവ്വം ചിലവ ഒന്നാമത്തെ ഇനത്തിൽ പെട്ടവയായി ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മൂന്നാമത്തെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ടവ ഒട്ടും തന്നെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പറയാം. സമൂഹവും മനുഷ്യനുമായുള്ള നിരന്തരമായ ഏററുമുട്ടലുകൾ നാടകീയ സംഭവങ്ങൾക്കും സംഭാഷണങ്ങൾക്കും സന്ദർഭമുണ്ടാക്കുക സാധാരണമാണ്. സമാനാനുഭവങ്ങൾ സമാനാനുഭൂതിക

ളളവാക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അനുവാചകരെ വളരെ വേഗം ആകർഷിക്കുവാൻ അത്തരം കൃതികൾക്ക് സാധിക്കുകയും ചെയ്യും. വളരെ ബുദ്ധിമുട്ട് കൂടാതെ ജനസാമാന്യത്തിന്റെ അംഗീകാരം നേടുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന നാടകകൃത്തുകൾക്ക് പററിയ മേഖലയാണിത്. എന്നാൽ, ആദ്യത്തെ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട കൃതികൾ കൂടുതൽ ഭാവോജ്ജ്വലങ്ങളും, അതേ സമയം ഉദാസീനമായി ഒരു നാടകകൃത്തിന് കൈകാര്യം ചെയ്യത്തക്കവണ്ണം വഴങ്ങിക്കൊടുക്കാത്തവയുമാണ്. അതു കൊണ്ട് സ്വാഭാവികമായും അത്തരം കൃതികൾ ദുർലഭങ്ങളായിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനുമായുള്ള സംഘട്ടനം അനസ്യൂതം അവിരാമം തുടർന്നുവരുന്നുവെങ്കിലും അതിൽ നിന്ന് നാടകീയത ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മുഹൂർത്തങ്ങളെ വേർതിരിച്ചുനിരത്തി അവയ്ക്ക് കലാരൂപം നൽകാൻ ബുദ്ധിമുട്ട് വളരെയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അത്തരം കൃതികൾ ഒരു സാധാരണ നാടകകൃത്തിന് പെട്ടെന്നു രചിക്കാവുന്നവയല്ല. ബോധപൂർവ്വം അത്തരം നാടകങ്ങൾ രചിക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുതന്നെയില്ല. അപൂർവ്വം ചില നാടകകൃത്തുക്കൾ അത്തരം സംഘട്ടനങ്ങളുടെ അടുത്തുകൂടി കടന്നുപോയിട്ടില്ലെന്നില്ല. വിധിയെ അവലംബമാക്കിയും പ്രകൃതിയുടെ വിക്രിയകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയും നാടകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ള ചിലരുണ്ട്. എന്നാൽ, പ്രകൃതിയുമായി ഒരു തീവ്രസംഘട്ടനത്തിലേർപ്പെട്ട് പ്രകൃതിയ്ക്ക് കീഴടങ്ങുകയോ, പ്രകൃതിയെ കീഴടക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങളുടെ നാടകീയാവിഷ്കരണം മലയാളത്തിൽ ഇനി ഉണ്ടാകേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്.

അതു പോലെ തന്നെ മററൊരു പ്രധാനകാര്യം കൂടി നമ്മുടെ നാടകകൃത്തുക്കളുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്ക് വിഷയമാകേണ്ടതായുണ്ട്. സംഘട്ടനമെന്നു പറയുമ്പോൾ രണ്ട് വിഭിന്നശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള ഏററുമുട്ടലായാണ് സാധാരണ കണക്കാക്കിവരുന്നത്. നന്മയും തിന്മയുമായുള്ള സംഘട്ടനം; ധർമ്മവും അധർമ്മവുമായുള്ള സംഘട്ടനം; നായകനും പ്രതിനായകനും തമ്മിലുള്ള ഏററുമുട്ടൽ. ഇവയൊക്കെ പിരിമുറുക്കമുണ്ടാക്കുന്ന നാടകീയസന്ദർഭങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിക്കാറുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഭിന്നഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ശക്തമായ പ്രതികരണം ജനിപ്പിക്കുവാൻ തുല്യഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സംഘട്ടനത്തിന് സാധിക്കും. നന്മയും തിന്മയും തമ്മിൽ ഏററുമുട്ടുമ്പോഴുള്ളതിനേക്കാൾ ശക്തമായ സംഘട്ടനം രണ്ടു നന്മകൾ തമ്മിൽ ഏററുമുട്ടുമ്പോഴാണുണ്ടാവുക. ആശയപരമായ സംഘട്ടനങ്ങൾക്ക് ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നാടകങ്ങളിൽ ഇത്തരം സന്ദർഭങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാൻ കഴിയും. തുല്യശക്തിയുള്ള രണ്ടാശയങ്ങൾ ആകുമ്പോൾ ആ സംഘട്ടനത്തിന്റെ ശക്തി അത്രത്തോളം വർദ്ധിച്ചുമിരിക്കും. ധാർമ്മിക ലക്ഷ്യങ്ങളുള്ള രണ്ടു വ്യക്തിത്വങ്ങൾ തമ്മിൽ ഏററുമുട്ടുമ്പോഴും ഇതേ അനുഭവം തന്നെയുണ്ടാകും. ഇന്നു കാണുന്ന നാടകങ്ങളിൽ അധികവും ബലവാനും ബലഹീനനും, ധർമ്മവും അധർമ്മവും, സത്യവും അസത്യവും തമ്മിൽ ബലപരീക്ഷ നടത്തുന്നതായിട്ടാണ് കണ്ടുവരുന്നത്. പ്രത്യേകിച്ചും സാമൂഹിക നാടകങ്ങൾ എന്നയിനത്തിൽപ്പെട്ടവകളിൽ.

അതുപോലെ തന്നെ സാമൂഹിക നാടകങ്ങളെക്കുറിച്ചും അല്പം ഗാഢമായി തന്നെ ചിന്തിക്കേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇന്ന് അരങ്ങേറിക്കാണുന്ന നാടകങ്ങളിൽ നൂററിനു നൂറും സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ സംഗീത നൃത്തനാടകങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. നാടകങ്ങളിൽ സംഗീതത്തിനും നൃത്തത്തിനും സ്ഥാനമുണ്ടോ എന്നും മററുമുള്ള കാര്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഞാൻ ഇവിടെ കടക്കുന്നില്ല. സാമൂഹിക നാടകങ്ങൾ പൊതുവെ സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണെന്നാണ് വയ്പ്. ഏതാണ്ടൊക്കെ അത്തരം പ്രശ്നങ്ങൾ എല്ലാ നാടകങ്ങളിലും ഒതുക്കിക്കൊള്ളിച്ചുമിരിക്കും. എന്നാൽ അവ അധികവും ചിത്രീകരണം എന്ന നിലയിൽ നിന്നും നാടകങ്ങളുടെ ഔന്നത്യത്തിലേക്ക് ഉയർന്നിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. അവ അഭിനേതാക്കളുടെ പാടവം കൊണ്ടും നൃത്തസംഗീതാദികളുടെ പ്രത്യേകത കൊണ്ടും ജനസാമാന്യത്തെ ആകർഷിക്കുന്നുവെന്നതു കൊണ്ടു മാത്രം അവ ഉത്തമ നാടകങ്ങളാണെന്നു പറയുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. ജനങ്ങളുടെ കയ്യടിയിലാണ് നാടകത്തിന്റെ സാമ്പത്തികവിജയം അവലംബമാക്കിയിരിക്കുന്നത്, എന്നു കരുതി കലാപരമായ മേന്മയുടെ അളവുകോലും അതുതന്നെയാകണമെന്നു നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നത് കുറെ കടന്നകയ്യാണ്. വിനോദകഥാപാത്രങ്ങളും രാഷ്ട്രീയ വിമർശനങ്ങളും കൂടി ഉൾപ്പെടുന്ന ഇത്തരം ദൃശ്യപ്രബന്ധങ്ങളിൽ കയ്യടി ചിലയിടങ്ങളിൽ വളരെ കൂടിയെന്നുവരും. അതുകൊണ്ട് അവിടങ്ങളിൽ ഈ നാടകങ്ങൾ ഉത്തമ നാടകങ്ങളാവുകയും, അല്ലാത്തയിടങ്ങളിൽ അങ്ങനെ അല്ലാതാവുകയുമില്ലല്ലോ. ഫോർമുലാ നാടകങ്ങൾ, ബോക്സ് ഓഫീസ് നാടകങ്ങൾ, എന്നിങ്ങനെ അവ നാടകവ്യവസായ രംഗത്ത് പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടട്ടെ! എന്നാൽ കലാസാംസ്കാരിക രംഗങ്ങളിൽ അവയ്ക്കു പരിഗണന ലഭിക്കുന്നുവെങ്കിൽ ആ രംഗങ്ങളുടെ നിലവാരത്തെയായിരിക്കും അത് പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുക. അതു കൊണ്ട് സാമൂഹിക ചിത്രീകരണങ്ങളുടെ നിലയിൽ നിന്ന് സാമൂഹിക നാടകങ്ങളുടെ നിലയിലേക്കു ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന കൃതികൾ മലയാളത്തിൽ ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. മലയാള നാടകവേദിയുടെ വളർച്ചയും പുരോഗതിയും അഭിലഷിക്കുന്ന നാടകപ്രേമികളുടെ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധ ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്ക് ഒന്നു തിരിയുന്നതു കൊള്ളാം. പരീക്ഷണങ്ങൾ നമ്മുടെ നാടകവേദിയിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു നല്ലതു തന്നെ. എന്നാൽ ഇന്ന് അതിന്റെ പേരിൽ എവിടെയും കാട്ടിക്കൂട്ടിവരുന്ന കോമാളിത്തങ്ങളിൽ നിന്നും നാടകവേദിയെ മോചിപ്പിക്കേണ്ട കാലവും കടന്നിരിക്കുകയാണ്. ഏററവും ഉത്തമമായ കാവ്യമാണ് നാടകം എന്ന ബോധം നാടകകൃത്തുകൾക്കും നാടകാസ്വാദകർക്കും ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ നാടകവേദി രക്ഷപ്പെട്ടു.

ഉപാസകൻ *

(എം. പി അപ്പൻ)

സ്നേഹസുധാംബുധിയായ് വിലസും നിൻ
മോഹനരൂപമുപാസിക്കുമ്പോൾ
സഞ്ചിതമധുരിമ താവുമഭൗതിക -
സംഗീതോർമ്മിയിൽ മുങ്ങുന്നിതു ഞാൻ.

ജ്യോതിർല്ലതികേ, തൽക്ഷേത്രത്തിൻ
വാതിലിൽ നിഭൃതം ഞാനെത്തുമ്പോൾ
വെമ്പുകയാണെൻ മൃദുലഹൃദന്തം
സംഭ്രമമാർന്നു കുഴങ്ങുന്നിതു ഞാൻ.

നിർമ്മലപരിവേഷോജ്ജ്വലയാകിന
നിന്നെസ്സാദരമാരാധിക്കാൻ
ഉത്സുകമായ് വികസിക്കും മാമക -
നേത്രാംബുജമൊരു ലജ്ജയിൽ മുഴകി
കുമ്പിമയങ്ങിപ്പരവശമായഥ
നിൻപാദങ്ങളിൽ നിപതിക്കുന്നു.
ലാവണ്യാംശു ചൊരിഞ്ഞു വിളങ്ങിന
താവകമുഖമാം മുഗ്ദ്ധസരോജം
മന്ദാക്ഷാവൃതമായ്, നിൻകണ്ണുകൾ
പൊന്നിതൾ പോലെയടഞ്ഞീടുന്നു.
ആരാധകനെതുപോ,ലതുപോലാ -
ണാരാധ്യയുമതുലിതരാഗത്തിൽ.

എങ്ങനെയോ ഞാനൊട്ടവിലംഭംഗുര -
മംഗളമാം നിൻകോവിലിലേറി
നിൻപരിപാവനസന്നിധി പൂകീ -
ട്ടൻപോടെന്റെ വിളക്കു കൊളുത്തി
നിൽക്കുകയാണതി ഭക്തിരസത്തിൽ
നിസ്തുലകോമളരാഗോല്ലളിതേ !

എന്നുടെ വിറകൈകളിൽ നിഭൃതാഭം
മിന്നിത്തെളിയും തൂമണിദീപം
എൻനെടുവീർപ്പാലുടനണയുന്നു
കന്നിക്കുന്നിതു കൂരിരുളെങ്ങും,
എന്നാലാർദ്രതയാർന്നു വിളങ്ങും
നിൻപുന്തനവിൻ തേജോവീചികൾ
എന്നെത്തഴുകുന്നിതു ഞൊടിയിടയിൽ
ഞാൻ നിർവൃതിയിലലിഞ്ഞീടുന്നു.

★ ഒരനുകരണം

ഓണാശംസകൾ!

N. C. SENAN & SONS.

50, CHANDER ROAD,

SINGAPORE-8.

TEL. 20560 & 23860

(റേഡിയോ നാടകം)

കണ്ണകം

ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ

[കലാകാരൻെറ മനംകവരുന്ന ഒരു രംഗമാണത്. വിജനമായ വനപ്രദേശം. മലഞ്ചരിവുകളിൽ അട്ടക്ക തെററികിടക്കുന്ന കരിമ്പാറകൾ അങ്ങിങ്ങ കാണാം. മലമുകളിലെത്താൻ ക്രമമായി വെട്ടിത്തെളിച്ച നിരത്തുകളൊന്നുമില്ല. മുളങ്കൂട്ടങ്ങളുടെയും പൊന്തകളുടേയും ഇടയിലൂടെ ഇഴഞ്ഞുപോകുന്ന ഇളംകാററിന് ഒരു ഈണമുണ്ട്.

ശശി മലയുടെ കൊടുമുടിയിലെത്തി. വാസുക്കുട്ടൻ അല്പം താഴെയുള്ള മലയിടുക്കിൽ നില്ക്കുന്നതേയുള്ളു]

വാസുക്കുട്ടൻ— [ദൂരെ നിന്ന് ഉറക്കെ] ശശീ...ശശീ... താനെവിടെ?

ശശി— ഞാനീ കൊടുമുടിയിലെത്തി. നീ പയ്യെക്കേറി വരൂ......

വാസു— എങ്ങിനെ? നിന്നെ കാണാനൊക്കുന്നില്ല.

ശശി— കുറച്ച വലത്തോട്ടുനീങ്ങു...ങ്ങാ...അങ്ങിനെ... ഇപ്പോൾ കണ്ടുകൂടെ?

വാസു— കാണാം.

ശശി— മംക്കഴതേ, ഇങ്ങുകേറിവാ...ആ വള്ളിയിൽ പിടിച്ചോണം...അതു പൊട്ടുകയില്ല.

വാസു— നീ നല്ലമിടുക്കൻ തന്നെ. സ്ഫുട്നിക്കു പോലെ അങ്ങു മേല്പോട്ടുപോയി.

ശശി— വാചകമടിക്കാതെ സൂക്ഷിച്ചുകേറ്. എടേ ആ ഉരുളൻകല്ലിൽ ചവിട്ടരുത്....ഇളകും...

വാസു— സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. – എടേ ഇവിടെ അപ്പിടി തൊട്ടാവാടിചെടിയാണ്. മുള്ളുകൊണ്ട് കാലാകെ കീറി. നിൻെറ കാലിൽ മുള്ളൊന്നുംകൊണ്ടില്ലേ?

ശശി— ഇങ്ങെത്തിയിട്ട് എല്ലാം പറയാം...കിതക്കുകയാണോ?

വാസു— (കിതച്ചുകൊണ്ട്) കിതക്കുന്നൊന്നുമില്ല. ഈ കുടവയറും ചുമന്നുകൊണ്ട് മല കയറാൻ വലിയ പാടുതന്നെ.

ശശി— ഞാനപ്പഴേ പറഞ്ഞില്ലേ? ഇഡ്ഡലിയും നേന്ത്രപ്പഴവുമൊക്കെ മിതമായി കഴിച്ചാൽ മതിയെന്ന്.

വാസു— എല്ലാം ദഹിച്ചു. നീ എന്നെയും മുകളിൽ വലിച്ചുകേററുമെന്ന് ആരറിഞ്ഞു.

[ശബ്ദം ഏതാണ്ട സമീപിച്ചുകഴിഞ്ഞു]

സോദര, ആ കയ്യൊന്നു നീട്ടണം...ഞാനൊന്നു പിടിച്ചു കേറട്ടേ!

ശശി— അങ്ങിനെയിപ്പോൾ വേണ്ട. നമ്മൾ രണ്ടുപേരും ഒന്നിച്ച് എന്തിനാണ് കീഴോട്ട് ഉരുളുന്നത്?

വാസു— അതു ശരി. ഞാൻ മാത്രം വീഴുന്നെങ്കിൽ വീണോട്ടെന്ന്, അല്ലേ?

ശശി— നീ വീണാലും നിനക്കൊന്നും പററുകയില്ല. ഒരു തോൽപന്തുപോലെ തട്ടിയും തടഞ്ഞും ഉരുണ്ടും പെരണ്ടും ഒരു കേടുപാടു കൂടാതെ താഴെ ച്ചെന്നുനിൽക്കും.

വാസു— ആങ്ട്...എന്തായാലും പരീക്ഷിക്കുന്നില്ല

(ശ്വാസംപെരുക്കി കൈകുത്തി കേറുന്ന പ്രതീതി)

ശശി— വാസു...പതുക്കേ...ഞാൻ പിടിച്ചോളാം,

വാസു— (ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ) ആവൂ! എൻെറ പടച്ചോനെ.....ആയുസ്സിൻെറ ബലം! ഇനിമേൽ നിൻെറ കൂടെ ഒരു സവാരിക്കും ഞാനില്ല.

ശശി— എൻെറ കൂടെ വന്നതുകൊണ്ടല്ലേ ഈ മനോഹരമായ കാഴ്ച നിനക്കു കാണാൻ തരപ്പെട്ടത്. നോക്ക്...ആ വെള്ളച്ചാട്ടം! വെള്ളി ഉരുക്കി ഒഴിച്ചതു പോലെ.....അപ്പുറത്തേക്കു നോക്ക് ആ മേടുകൾ.....പുൽക്കാടുകൾ.....ദൂരെ പച്ചപ്പാടങ്ങൾ...അതിനപ്പുറത്ത് അങ്ങു ദൂരെ ഒരു ചുമന്ന റിബ്ബൺ പോലെ ഒററയടിപ്പാറകിടക്കുന്നതുകണ്ടോ?

വാസു— ഒററയടിവെച്ചുതരാനാണ് തോന്നുന്നത്.

ശശി— അതെന്തിന്?

വാസു— കാലിലെ ഒരേക്കർ തൊലിപോയി.

ശശി— അതു സാരമില്ല. ഈ അപൂർവദൃശ്യത്തെപ്പററി നീ എന്തു പറയുന്നു?

വാസു— കണ്ടെടേ, കണ്ടു. എല്ലാം കണ്ടു. ഈ കണ്ടതൊക്കെ നീ നാളെ ചായംകലക്കി ബ്രഷുകൊണ്ടു

കടലാസ്സിലേയ്ക്കു പകർത്തും, അതൊക്കെ വിററു കാശാക്കും. നിനക്കു കൊള്ളാം. എനിക്കെന്തു പ്രയോജനം?

ശശി— (ചിരിച്ച്) എനിക്കു ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ ഈ മലമുകളിൽ കയറണോ? അങ്ങിനെയാണോ നീ ധരിച്ചതു്?

വാസു— പിന്നെയിവിടെ നീ വെറുതെ കാററുകൊള്ളാൻ വന്നതാണോ?

ശശി— എന്തായാലും വിനോദയാത്രയല്ലെ ? ഈ നാട്ടുംപുത്തു് ഒരു മാസം താമസിക്കാനും ഉറച്ചു. വൈകുന്നേരം രസമായി സമയം പോക്കാൻ ഇങ്ങനെയൊക്കെ വേണ്ടേ. വാസു ?

വാസു— വേണം...വേണം...പക്ഷെ ഇത്തരം ജോലികൾ നാളെ മുതൽ തനിച്ചു ചെയ്താൽ മതി. എന്നെ കൂട്ടിനു വിളിക്കരുതെന്നു മാത്രം.

ശശി— എന്താ, വാസുക്കുട്ടാ...സത്യം പറയൂ. നിനക്കിതിൽ ഒരു രസവും തോന്നുന്നില്ലേ ?

വാസു— രസമൊക്കെയുണ്ടു്. പക്ഷെ എൻെറ ശരീരഘടനയ്ക്കു് ഈ കളി പററിയതല്ല, ചങ്ങാതി... അതിരിക്കട്ടെ. നീ ഇവിടെ എവിടെയാണു് താവളമടിക്കാൻ പോകുന്നതെന്നു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ.

ശശി— ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ? ആ അന്തിച്ചന്ത നടക്കുന്ന ആൽത്തറയില്ലേ...അതു കടന്നു കിഴക്കോട്ടു വരുമ്പോൾ.

വാസു— മനസ്സിലായി...ഒരു ചെറിയ ഓടിട്ടകെട്ടിടം പടിക്കൽ ഒരിലഞ്ഞിമരം...

ശശി— അതേ...ഞാനാണാ വീട്ടിൽ ആദ്യമായി താമസിക്കുന്നതു്.

വാസു— അടുത്ത കാലത്തു് സിംഗപ്പൂരിൽ നിന്നു കുറെ പണമുണ്ടാക്കി വന്ന ഒരു കൈമളുടെ കെട്ടിടമാണതു്.

ശശി— അഴത വളപ്പിലുള്ള മാളികയിൽ ഉടമസ്ഥനും. കുടുംബവുമാണു് താമസിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞു

വാസു— കൊള്ളാം. എന്തായാലും താമസത്തിനു തെരഞ്ഞെടുത്തകെട്ടിടം കൊള്ളാം.

ശശി— എന്നു പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലായില്ല.

വാസു— ഒന്നുമില്ല. (അർത്ഥഗർഭമായി) കൊള്ളാം... കലാകാരന്മാർക്കു പററിയ സങ്കേതം തന്നെ.

ശശി— (ശ്രദ്ധിക്കാതെ) നോക്കൂ. വാസുക്കുട്ടാ...താമരഇതളുകൾ വാനിലേക്കു വാരി എറിഞ്ഞതുപോലെ ഒരു പററം കിളികൾ പറക്കുന്നതു്... ഓ....പാടത്തിൻെറ കരയിലെ മാടങ്ങളിൽ നിന്നു് പുകച്ചുരുളുകൾ ആകാശത്തിലേയ്ക്കു് ഉയരുന്നതു കണ്ടോ?

വാസു— അതിനു് ഉപമകളൊന്നുമില്ലേ?കറുത്ത സ്ക്രൂ ആണികൾ ആകാശത്തിൻെറ പലകയിലേക്കു് ഉളച്ചു കയറുകയാണെന്നുപറ. ഈ കലാകാരന്മാർക്കു് എന്തെല്ലാം തോന്നും. രാത്രിയുടെ കറുനിര എന്നു പറയുന്നതാവും കുറേ കൂടി ഉചിതം, അല്ലേടേ ?

ശശി— നീ മോശമല്ലല്ലോ ...

വാസു— ഒരു വെടിയ്ക്കുള്ള മരുന്നു് നമ്മുടെ കീശയിലുമുണ്ടു്. (മറെറാരു സ്വരത്തിൽ). ശശി. കാര്യം ആകെ കുഴഞ്ഞെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. നമുക്കു വേഗം സ്ഥലം വിടണം.

ശശി— എന്തുപററി? സമയമത്രയൊന്നുമായില്ല. മഴക്കാറു കൊണ്ടു് ഇരുട്ടായെന്നു തോന്നുകയാണു്.

വാസു— മഴക്കാറു മാത്രമല്ല. മഴത്തുള്ളികളും പൊടിയുന്നുണ്ടു്.

ശശി— ഒന്നുമില്ല. നിനക്കു വെറുതെ തോന്നുകയാണു്. കേടുപാടുകൂടാതെ നിന്നെ ഞാൻ താഴത്തു് എത്തിച്ചുതരാം. അതു പോരേ? ഹാ....രസികൻ തണുത്തകാററു്-

വാസു— നിനക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇതു് ചതിക്കുന്ന കാററാണു്.

ശശി— ചുമ്മാതിരിക്കു്. ക്ഷീണം മാറിയിട്ടു് നമുക്കു പോകാം. നിനക്കറിയാമോ? നിലാവുള്ള രാത്രികളിൽ ഇത്തരം വിജനമായ മലഞ്ചരിവുകളിൽ നൃത്തം ചെയ്യാൻ വനദേവതകൾ വരും

വാസു— ഓഹോ...ചക്കാത്തിനു നൃത്തം കാണാനാണോ ആർട്ടിസ്റ്റ് ഇവിടെ കുത്തിയിരിക്കുന്നതു്?

ശശി— ഞാൻ പറഞ്ഞതു കളിയല്ല. നിനക്കു യക്ഷിക്കഥകളറിയാമോ ? കള്ളിയങ്കാട്ടു നീലിയെ കുറിച്ചു, നീ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? പരമസുന്ദരിയാണത്രേ...

വാസു— എടേ. നീവെറുതെ തൊന്തരവൊന്നുമുണ്ടാക്കല്ലേ......

ശശി— എന്താ. വാസുക്കുട്ടനു് യക്ഷികളെ പേടിയാണോ?

വാസു— (വെള്ളമിറക്കാ) പേടിയൊന്നുമില്ല.

ശശി— പിന്നെ?

വാസു— പിന്നെ, പുന്നയ്ക്കു ! പോകാം.... കേറിയതിൻെറ പത്തിരട്ടി വിഷമമാണു് ഇറങ്ങാൻ. അറിയാമോ? ഇരുട്ടിയാൽ കണ്ണുകാണാനും പററുകയില്ല,

ശശി— കണ്ണുകാണാൻപററാത്ത ചില വനദേവതകളുണ്ടെന്നു് ഒരു മുത്തശ്ശിക്കഥയിൽ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

വാസു— ശരിയാണു്. ഇരുട്ടിയാൽ അവരുടെ പുറത്തെങ്ങാനും ചെന്നു് മുട്ടിയെന്നുവരും, പിന്നെ കഷ്ടമാണു്.

ശശി— നിനക്കെന്താണിത്ര പേടി? ഞാൻ കൂടെയില്ലേ?

വാസു— നീ കൂടെയുള്ളതാണു് എനിക്കു സൊള്ളയ

യതു്...നിനക്കു് ഒന്നിലും ഒരു ലക്കും ലഗാനമില്ല.

ശശി— എന്നെ യക്ഷികൾക്കും ദേവതകൾക്കും ഇഷ്ടമാണ്. അറിയാമോ ?

വാസു— (അക്ഷമതയോടേ) എടേ, കാററു ശക്തിപ്പെടുകയാണു്. ഇതു കളിയല്ല.

ശശി— വാസുക്കുട്ടാ... ഇപ്പോൾ പെട്ടെന്നു് ഒരു യക്ഷി ഇവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടാൽ നീ എന്തുചെയ്യും?

വാസു— എന്തുചെയ്യാൻ? ഒരു സലാംകൊടുത്തിട്ടു് എന്നെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടെത്തിക്കണേ എന്നു യാചിക്കും.

ശശി— ഇവിടെയിരുന്നു് അല്പം സൊള്ളാമെന്നു് യക്ഷി പറഞ്ഞാൽ നീ എന്തു ചെയ്യും?

വാസു— എടേ മനപ്രയാസമുണ്ടാക്കുന്ന കാര്യങ്ങളൊന്നും ഇരുട്ടുവാക്കിനു് തട്ടിവിടാതെ.

ശശി— നീ യക്ഷിയുടെ പാട്ടുകേട്ടിട്ടുണ്ടോ ?

വാസു— ഞാൻ പോണു. നീ പാട്ടും കൂത്തുമൊക്കെ കഴിഞ്ഞു് സാവകാശം വന്നാൽ മതി.

ശശി— (പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു്.) നിൽക്കു്. ഞാനും വരുന്നു. നീ തനിച്ചു് പോകുമോ ?

(പെട്ടെന്നു് പാറകൾക്കപ്പുറത്തു നിന്നു് ഒരു സ്ത്രീയുടെ ഗാനമുയരുന്നു.)

വാസു— (ഭയന്നു്) ശശീ......

ശശി— ശ്. മിണ്ടാതെ......

വാസു— ശശീ ! എനിക്കു്.......

ശശി— ച്ചുമ്മാതിരിക്കു്... പാട്ടുകേൾക്കട്ടെ ..

(അല്പനേരം മൗനം. അന്നേരം അവ്യക്തമായ ആ ഗാനം കേൾക്കാം)

വാസു— നീ എവിടെ പോകുന്നു ?

ശശി— ആളെ കാണുന്നില്ല...നോക്കട്ടെ...

വാസു— ഞാൻ കൂടെ വരാം... (ഭയന്നു്) യക്ഷിയാണോ ?

ശശി— ആർക്കറിയാം ?

(ഗാനം തുടർന്നു കേൾക്കുന്നു)

വാസു— ശശീ...മഴ പൊടിയുന്നുണ്ടു്.

ശശി— ശ്ശീ... ആളെ കാണുന്നില്ല. മത്തുപിടിപ്പിക്കുന്ന ഗാനം.

വാസു— ശശി, കാററു ശക്തിപ്പെടുകയാണു്.

ശശി— സാരമില്ല... വാസു, നീ കേട്ടില്ലേ?

ഹാ...എന്തുമാതിരി ശബ്ദം !

വാസു—കേട്ടു...നമുക്കു പോകാം.

ശശി— ആളെ കണ്ടില്ലല്ലോ...

(കാററിൻെറ സീല്ക്കാരം...മഴയുടെ ആരംഭം)

ഓണാശംസകൾ!

N. S. DHARAN

207, MACPHERSON ROAD,

SINGAPORE-13.

TEL. 83072.

(ഉറക്കെ) ഹേ...വനദേവതേ...പാടൂ...പാടൂ
(പാറകളിൽ തട്ടി ആ വാക്കുകൾ പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു)

വാസു.— ഇപ്പൊഴെന്തായി?

ശശി— പാട്ടു നിന്നു.

വാസു.— കാറ്റു വന്നു. കൊടുങ്കാറ്റ്....

ശശി— കഷ്ടം...ഒന്നു കാണാൻപറ്റിയില്ലല്ലോ.

വാസു.—ഭ്രാന്താ...നമ്മളിവിടെ നിന്നാൽ തണുത്തു ചത്തുപോകും. നടക്ക്...നനഞ്ഞു് കുതിരുന്നു.

ശശി— ശരി, നടക്കാം...

വാസു.— പതുക്കെ നടന്നാൽ മതി...കാലുതെന്നും. കീഴ്ക്കാംതൂക്കനെ ഇറങ്ങണ്ടാ. ചുററിപ്പോയാൽ മതി.

ശശി— സ്വന്തം കാര്യം നോക്കിയാൽ മതി. ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളാം.

വാസു.— ഇന്നാരെയപ്പാ കണികണ്ടതു്? ഈ സാമദ്രോഹി എന്നെ കൊല്ലും...ഹോ........മുള്ളുടെ മുള്ള്.
(മരക്കൊമ്പുകൾ ഒടിയുന്ന ശബ്ദം)
ഒന്നും കാണാൻവയ്യല്ലോ.

ശശി— നടക്ക്.

വാസു.— എങ്ങോട്ട്?

ശശി— മുമ്പോട്ടു്.

വാസു.—അബദ്ധമാണ്...താഴെ വീണാൽ ഒരെല്ലു കിട്ടുകയില്ല.

ശശി— നീ മാറ്. ഞാൻ മുമ്പേ നടക്കാം. നീ എന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പുറകെ വന്നാൽമതി.

വാസു.— തുലഞ്ഞു. ഒരു കാര്യം ചെയ്യണേ. ഞാൻ ചത്തുപോയാൽ എന്റെ Dead Body ഈശ്വരപിള്ള പരമേശ്വരൻപിള്ളയെ ഏല്പിച്ചേയ്ക്കണേ. മൂന്നാംക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുന്ന എന്റെ മോനെ ഒന്നു കാണാൻ പററുമോ?

ശശി— ശബ്ദംവെയ്ക്കാതെ നടക്ക്. എല്ലാരെയും കാണാം.
(പെട്ടെന്നു് ഒരു സ്ത്രീയുടെ ശബ്ദം. അല്പം ദൂരെ നിന്നു്)

സ്ത്രീ— നില്ക്കണേ. ഒന്നു നില്ക്കണേ.

ശശി— ങേ? ശ്........ ആരതു്.

വാസു. - (അടക്കം പറയുന്ന മട്ടിൽ) യക്ഷിയാ. നടക്കാം.

ശശി - ഛി... (ഉറക്കെ ആരതു്?

സ്ത്രീ - ഞാൻ വരുന്നു .... നില്ക്കണേ...

വാസു. - (രഹസ്യം പറയുന്ന പോലെ) അവരുവരും മുമ്പു നമുക്കു പോകാം. (കാററും മഴയും ശക്തിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്)

ശശി– (അത്ഭുതത്തോടെ) ഹോ. നിങ്ങൾ ?

സ്ത്രീ - പെട്ടന്നാണ് മഴ പെയ്തതു്...

ശശി - അതേ. ഇവിടെ?

സ്ത്രീ - കാററുകൊള്ളാൻ വന്നു.

ശശി - എന്നിട്ടു്

സ്ത്രീ - മഴപെയ്തു വഴികാണാൻ വിഷമം തോന്നി... അപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ശബ്ദം കേട്ടു. വിളിച്ചു.

വാസു. - (മന്ത്രിക്കുന്നു) പോകാം.

സ്ത്രീ - മഴ നനഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ നിൽക്കണ്ടാ. നടക്കണം.

ശശി - നിങ്ങൾ ഈ സാരിയുടെ അററം തലയിൽ കൂടി ഇട്ടോണം.

സ്ത്രീ - അതുകൊണ്ടു വിശേഷമില്ല. സർവാംഗം നനഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു

ശശി - ഈ ബുഷ്കോട്ടു തരാം. അതു തലയിൽ കൂടി ഇട്ടോണം.

സ്ത്രീ - വേണ്ട. സാരമില്ല

ശശി- വാസുക്കുട്ടാ, ധൃതിയിൽ നടക്കാതെ ഞങ്ങളുമുണ്ടു്.

വാസു.- ങ് ങ്... പതുക്കെവരിൻ

ശശി- നിങ്ങളാണോ പാടിയതു്? അല്പം മുമ്പ്.

സ്ത്രീ - പാട്ടുകേട്ടോ ?

ശശി - അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

സ്ത്രീ - എന്തിന് ?

ശശി- ഇത്രമധുരമായ സ്ത്രീ ശബ്ദം ഇതിനു മുമ്പു കേട്ടിട്ടില്ല. ഈ കാട്ടുപ്രദേശത്തു് ഇങ്ങനെ ഒരു ശബ്ദമാധുരി എങ്ങിനെ പ്രതീക്ഷിക്കും ?

സ്ത്രീ - ഒരു ശ്രോതാവിനെ ഞാനും ഇവിടെ പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല. നിങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാരനോട് അല്പം പതുക്കെ പോകാൻ പറയണം. വല്ലേടവും വഴുതിവീഴും.

ശശി - (ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) വാസുക്കുട്ടാ...

വാസു. - (ദൂരെ നിന്നു്) ഒന്നുമില്ല... എനിക്കു വഴി കാണാം...

ശശി- പാവം വിരണ്ടോടുകയാണ്.

സ്ത്രീ - അതെന്താ ?

ശശി- ഇവിടെ കേട്ടതു് ഏതോ വനദേവതയുടെ ഗാനമാണെന്നാണ് പാവത്തിന്റെ ധാരണ...

സ്ത്രീ - വനദേവതയോ ?

ശശി- ആട്ടെ...നിങ്ങളുടെ പേരെന്താണ്?

സ്ത്രീ – (മൗനം)

ശശി- പേരുപറയാൻ മടിയാണോ? വീടെവിടെയാണ്?

സ്ത്രീ - ദൂരെ......

ഓണാശംസകൾ!

B. KESAVAN,

127, RENGOON ROAD,

SINGAPORE-8.

TEL: 23734

ഓണാശംസകൾ!

K. KARUNAKARAN

General Contractors

64-B, Race Course Road,

Singapore-8.

Tel: 31855

With Best Compliments

from

HIN YIP CO.

96-A, PRINSEP STREET,

SINGAPORE-7

Building

Civil Engineering

Contractors.

TEL: 20275

With the Compliments

of

LOU TIN BUN CONTRACTORS

16. Jalan Bedara, Singapore-14

Building &

Civil Engineering

TEL: 443574

ശശി– അങ്ങിനെ ഒരു സ്ഥലവുമുണ്ടോ?

സ്ത്രീ– എന്തിനതറിയണം?

ശശി– അതറിഞ്ഞതുകൊണ്ടെന്താണ്?

സ്ത്രീ– അതാണ് ഞാനും ചോദിക്കുന്നത്.

ശശി– അറിഞ്ഞെങ്കിൽ വല്ലപ്പോഴും പാട്ടുകേൾക്കാൻ വരാമായിരുന്നു.

സ്ത്രീ– പാട്ടുത്ര ഇഷ്ടമാണോ?

ശശി– ആവൂ...ഇഷ്ടമാണോന്നോ? ഏതിനേയുംകാൾ എന്തിനേയുംകാൾ ഞാൻ പാട്ട് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.

സ്ത്രീ– പാടാറുണ്ടോ?

ശശി– ഞാനോ? ഇല്ല. ആ കഴിവെനിക്കില്ല.

വാസു.– (ദൂരെ നിന്ന്) ശശി....ഓടിവരണേ...

ശശി– (പരിഭ്രമിച്ച്) എന്തുപറ്റി?

വാസു.– കാല് ഒരു വള്ളിയിൽ കുരുങ്ങിപ്പോയി.

സ്ത്രീ– ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ ഓടരുതെന്ന്...

ശശി– ഞാൻ ചെന്ന് ആ പാവത്തിനെ രക്ഷപ്പെടുത്തട്ടെ...

സ്ത്രീ– ഞാൻ പോവുകയാണ്...

ശശി– അയ്യോ.....

സ്ത്രീ– എന്താ ?

ശശി– പോവുകയാണോ?

സ്ത്രീ– ങ്ആ.......

ശശി– പേരു പറയാൻ വിരോധമുണ്ടോ ?

സ്ത്രീ– എന്തിനറിയുന്നു ?

ശശി– അവിചാരിതമായി കണ്ടുമുട്ടി – ഈ പേമഴയത്ത്....ഈ കൊടുങ്കാറ്റത്ത്...മനസ്സിൽ നിന്നു മായാത്ത ഒരു മധുര സ്മരണയുടെ സാരഥിയാണു നിങ്ങൾ...അതുകൊണ്ടു പേരു ചോദിച്ചു. ഞാനകലെ നിന്നു വന്നവനാണ്. ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞു പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങും. ഈ ഗ്രാമത്തിൽ നിന്നും പിരിയുമ്പോൾ ഓർമ്മിക്കാൻ ഒരു പേരെങ്കിലും തന്നുകൂടെ?

സ്ത്രീ– പേരില്ലാത്ത ഒരാളെ ഓർമ്മിക്കുകയല്ലേ സുഖം? ഞാനങ്ങിനെ തൃപ്തിപ്പെടാൻ ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞു. ചെല്ലണം......

വാസു.– (ദൂരെ നിന്ന്) എടേ ശശീ ഓടിവാ...... കാല് എടുക്കാൻ വയ്യാ...ആകെ പഞ്ചറായി.

ശശി– കിടന്നു തൊണ്ടപൊളിക്കാതെ...ഞാൻ വരുന്നു...

(മറെറാരു സ്വരത്തിൽ) പോയോ... ?

ഹാ......ഇനി കാണാനൊക്കുമോ?......

(മഴയുടെയും കാററിൻെറയും ശബ്ദത്തിനിടയിലൂടെ അവൾ മുമ്പു പാടിയ പാട്ടിൻെറ ഈരടികൾ ഇഴഞ്ഞുവരുന്ന പ്രതീതി)

രംഗം – 2

(രംഗം ശശിയുടെ പാർപ്പിടം)

വാസു.– എൻെറ വീട്ടുകാരു വിചാരിക്കും ഞാൻ പിണങ്ങി നാടുവിട്ടുപോയെന്ന് ... ഇവിടെ കാലിൽ നീരടിച്ച് ഒരു ഭ്രാന്തൻ സ്നേഹിതൻെറ കലാക്ഷേത്രത്തിൽ കഴിയുകയാണെന്ന് അവരുണ്ടോ അറിയുന്നു! ശശി, ഞാൻ കുശാലായൊന്ന് ഉറങ്ങാൻ പോകുന്നു. ആ കരിമ്പടമിങ്ങു താ. ഭേഷ്....നീ എന്തു ചെയ്യാൻ പോകുന്നു.

ശശി– ഞാനൊരു ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ പോകുന്നു.

വാസു.– ങേ? ...ഇപ്പോഴോ?

ശശി– അത്ഭുതം തോന്നുന്നു, അല്ലേ?

വാസു.– മഴയൊക്കെ നനഞ്ഞതല്ലേ. നല്ല തണുപ്പുണ്ട്. ബാ, ഈ പുതപ്പിൻെറ ചോട്ടിൽ 'ട' പോലെ വളഞ്ഞു കിടന്നു രാവിലെ ഒരു എട്ടു മണിവരെ കൂർക്കംവലിച്ചുറങ്ങുന്ന സുഖം വലിച്ചെറിഞ്ഞു ചായവും ബ്രഷുമായി ഉറക്കമിളയ്ക്കാൻ പോവുകയാണോ ?

ശശി– എനിക്കുറക്കം വരില്ല.

വാസു– നീ ഒരു വല്ലാത്ത സൃഷ്ടിതന്നെ.

ശശി– ഞാനങ്ങിനെയാണ്. ഒരു ചിത്രത്തിൻെറ ആശയം മനസ്സിലുദിച്ചാൽ പിന്നതു ക്യാൻവാസ്സിലേയ്ക്കു പകർത്തിയാലേ ശ്വാസംമുട്ടൽ തീരുകയുള്ളൂ. നീ ഉറങ്ങിക്കോ. ഉറക്കമെഴുന്നേല്ക്കുമ്പോൾ കണികാണാൻ ഒരു ചിത്രം ഉണ്ടായിരിക്കും.

വാസു– ഈ കലാകാരന്മാർ ശുദ്ധകിറുക്കന്മാർ തന്നെ.

ശശി– വസുക്കുട്ടാ, നിനക്കറിയാമോ? അതാരാണെന്ന്.

വാസു– അതെങ്ങിനെ? അതു വല്ല പിശാചോ യക്ഷിയോ ആണെന്നു ഭയന്നു ഞാൻ ഓടിയതല്ലേ? ഓഹോ.. ആ പെണ്ണിൻെറ ചിത്രമാണോ നീ വരയ്ക്കാൻ പോകുന്നത്?

ശശി– അല്ല. ഞാൻ വരയ്ക്കാൻപോകുന്നത് അവൾ പാടിയ ഗാനത്തിൻെറ ചിത്രമാണ്.

വാസു– ഒരു പാട്ടിൻെറ ചിത്രമോ? അതെങ്ങനെയിരിക്കും.

ശശി– അതെ ഒരു കാട്ടുപൂവിൻെറ ഗാനം. ഞാനതിൻെറ ടൈററിൽ പോലും ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞു. രാവിലെ നീ ഉണരുമ്പോൾ ഞാൻ കാണിച്ചുതരാം. ഒരു ഗാനത്തിന് ഒരു രൂപമുണ്ട്. ഒരാത്മാവുണ്ട്.

വാസു.– ശശി, നീ ഇത്ര ദുർബലനാണോ?

ശശി– എന്തുചെയ്യാം ആ കണ്ണുകൾ! ആ കൂസലില്ലാത്ത നടത്തം. അശ്രദ്ധമായ വസ്ത്രധാരണം...ആ മധുരമായ ശബ്ദം...അതൊന്നുമല്ല വാസുക്കുട്ടാ.... തീരെ പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത സമയത്ത് — സ്ഥലത്ത് — കിട്ടിയ ആ അനുഭവമാണ് എന്നെ അടിമയാക്കിയത്. ആളെ നേരിൽ കാണുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ ഞാനാഗാനത്തിൻെറ പിന്നാലെ ഒഴുകിപ്പോയി.

ഓണാശംസകൾ!

K. MOHAMED YOUSOFF LTD.

(Incorporated in Singapore)

RECEIVING FORWARDING AND SHIPPING AGENTS

168, ANSON ROAD,

SINGAPORE-2

TEL: 77065 & 77066

ഓണാശംസകൾ!

K. K. MOHAMED ABDULLAH LTD.

(Incorporated in Singapore)

GENERAL CONTRACTORS

168, ANSON ROAD,

SINGAPORE-2

TEL: 77065 & 77066

വാസു.- കഷ്ടം ! നിന്റെ മനഃപ്രയാസം ആ പെണ്ണ് അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ അവളീ മുറിയിൽ വന്ന് സ്ഥിരമായങ്ങു താമസിച്ചേനെ...

ശശി– ഇനി കാണുവാൻപററുമോ? പററിയില്ലെന്നു വരാം...ആ ഗാനങ്ങൾ കേൾക്കാനും പററിയില്ലെന്നുവരാം...പക്ഷെ ആ ഗാനത്തെ ശാശ്വതമാക്കാൻ മോഹമുണ്ട്.

വാസു.– ശരി. ആ മോഹം നടക്കട്ടെ എന്റെ മോഹം കശാലായി ഒന്നുറങ്ങാനാണ്. ഞാനൊരു ശുദ്ധകാട്ടുമൃഗമാണെന്നു നിനക്കു തോന്നുന്നുണ്ടാവും...എന്തു ചെയ്യാം. ഒരു തരത്തിലും എനിക്കു സഹായിക്കാൻ കഴിവില്ലാത്ത ഒരു മണ്ഡലത്തിലാണ് നീ നില്ക്കുന്നതു്. ബോറടിക്കുന്നില്ല. കളംവിടുന്നു. ഗുഡ്നൈററ്.

ശശി- ശരി....നീ ഉറങ്ങിക്കോ......

[മൂളിപ്പാട്ടു പാടിക്കൊണ്ട് ശശി ചിത്രം വരയ്ക്കാൻ ആരംഭിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന് ഒരുറക്കുപാട്ട് അയൽ വീട്ടിൽ നിന്നും ഉയരുന്നു. ശശി ശ്രദ്ധിക്കുന്നു]

ശശി- വാസു,ക്കുട്ടാ.

വാസു.- ങ്ങേ ?

ശശി- നീ കേൾക്കുന്നില്ലേ?

വാസു.- എനിക്കുറക്കം വരുന്നു,

ശശി- ഇതു് ആ ശബ്ദമല്ലെ ?

വാസു.– എന്തോ !

ശശി- അതെ, സംശയമില്ല. നമുക്കാവീട്ടുവരെ പോയി നോക്കിയിട്ടുവരാം...ഉം...എഴുന്നേല്ക്ക്.

വാസു.- എനിക്കി കാലും വെച്ച് നടക്കാൻ വയ്യ.

ശശി- നീ ഇത്ര ക്രൂരനാണോ? പതുക്കെ നടന്നാൽ മതി.

വാസു.- വല്ല വീട്ടിലും രാത്രി വലിഞ്ഞുകേറിച്ചെന്നാൽ ...ഞാൻ പറയുന്നില്ല. അടിവരും മുമ്പു നീ ഓടി രക്ഷപെടും......മുടന്തനായ ഞാനവിടെ കിടന്നു നിനക്കു കിട്ടേണ്ട പങ്കും കൂടി ഏററുവാങ്ങേണ്ടിവരും.

ശശി - അടിയൊന്നും കൊള്ളുകയില്ല...ഞാനേററു......

വാസു.- നീ ഏററാൽ പോരല്ലോ.

ശശി– അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട. നീ ഇവിടെ കിടന്നോ. ഞാൻ ഒററയ്ക്കുപോയി നോക്കിയിട്ടു വേഗം വരാം......

വാസു.– അതാ നല്ലതു്.

ശശി. കുംഭകർണ്ണൻ

വാസു.- സൂക്ഷിച്ചുപോകണേ. അഥവാ എന്റെ സഹായം വല്ലതും വേണ്ടിവരുന്നെങ്കിൽ ഉറക്കെ ഒന്നു കൂവിയാൽ മതി....ഞൊണ്ടിഞൊണ്ടിയെങ്കിലും വരാം...കേട്ടോ....

ശശി- ഓ...

[ശശി ഇറങ്ങിപോകുന്നു. രംഗം മാറുകയാണ്. അസ്പഷ്ടമായികേട്ടിരുന്നതു് ക്രമേണ വ്യക്തമായി കേട്ടുതുടങ്ങുന്നു. ഒരു കുഞ്ഞിനെ തൊട്ടിലിലിട്ടാട്ടിക്കൊണ്ടു മാലിനി പാടുകയാണ്. പാട്ടവസാനിച്ചു. അവൾ എങ്ങിലും മൂളുകയാണ്. അമ്മ ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.]

അമ്മ- മാലിനി, കുഞ്ഞ് ഉറങ്ങിയോ ?

മാലി- ഉറങ്ങിയെന്നു തോന്നുന്നു.

അമ്മ– ങ്ങാ . ഉറങ്ങി...നീ ഉറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു ചേച്ചിയുടെ കണ്ണിൽ മരുന്നു പുരട്ടാൻ മറക്കരുതു്.

മാലി- പാവം ചേച്ചി. കണ്ണു തീരെ കാണുന്നില്ലെന്നു സന്ധ്യയ്ക്കു പറഞ്ഞു.

അമ്മ– എന്തുചെയ്യാം മോളെ....തലയിലെഴുത്ത്.

മാലി- നമുക്കു പട്ടണത്തിൽ പോയി വല്ല നല്ല ഡാക്ടറന്മാരെയും കാണിച്ചാലോ?

അമ്മ- എത്ര പേരെ കാണിച്ചു.?

മാലി- ഈ കുഞ്ഞിനെയെങ്കിലും രക്ഷിക്കേണ്ടേ അമ്മേ.

അമ്മ- എല്ലാം ഈശ്വരനിശ്ചയം പോലെ വരട്ടെ... അല്ലാതെ എന്തുചെയ്യാൻ...

(പശുവിന്റെ കരച്ചിൽ പുറമെ കേൾക്കുന്നു) പശുവിനെ തൊഴുത്തിൽ കെട്ടിയിട്ടില്ലെ?

മാലി- ഉവ്വ്. ഞാനാണ് കെട്ടിയതു്. പുല്ലുംകൊണ്ടിട്ടു. പാവം, കുറെ മഴ നനഞ്ഞു.

അമ്മ- മാലിനി, പശു കരഞ്ഞപ്പോഴാണ് ഓർമ്മിച്ചതു്. നമ്മുടെ പുതിയ വീട്ടിൽ താമസിക്കാൻ വന്ന ആൾക്ക് പതിവായി കുറെ പാലു് രാവിലെ കിട്ടിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. നാളെ രാവിലെ കറന്നാലുടനെ കൊണ്ടുകൊടുക്കണം.

മാലി- ആരാണമ്മേ അതിൽ താമസിക്കുന്നതു്; ആളെ വെളിയിലെങ്ങും കണ്ടില്ല.

അമ്മ- പട്ടണത്തിൽ നിന്നും വന്നതാണ്. ഒരു മാസത്തേയ്ക്കു മതിപോലും. എന്തോ ചിത്രം വരയ്ക്കുന്ന മാസ്റ്ററാണെന്നാണ് അച്ഛൻ പറഞ്ഞതു്.

മാലി- വാടകയൊക്കെ മുൻകൂറായി വാങ്ങാൻ പറയണേ...ഇക്കൂട്ടരെ വിശ്വസിക്കാൻ പററുകയില്ല. അധികവും സൂത്രക്കാരാ......

അമ്മ- അതൊക്കെ അച്ഛൻ നോക്കിക്കൊള്ളും ....നീ ചെല്ല്. കുഞ്ഞുറങ്ങി ... ചേച്ചിയുടെ മരുന്ന് അലമാരയുടെ രണ്ടാമത്തെ തട്ടിലിരിപ്പുണ്ട്.

മാലി-(എഴുന്നേററ് - ഉറക്കെ) ആരാ ജന്നലിനപ്പുറത്തു് ?

അമ്മ– ആരു് ?

മാലി- ആരുമില്ലേ ? (ചുള്ളികൾ ഒടിയുന്ന ശബ്ദം) ആരോ ഓടുന്നതു പോലെ തോന്നി.

അമ്മ- ഇവിടാരു വരാൻ ? നിനക്കു തോന്നിയതാവും...

(രംഗം മാറുന്നു. ശശിയുടെ താമസസ്ഥലം)

വാസു- എന്താ ശശി... ഓടിക്കിതച്ചു വരുന്നത് ?

ശശി – വാസു, കുട്ടാ... ആള് അതു തന്നെ... (കിതയ്ക്കുന്നു)

വാസു - അടിവല്ലതും കൊണ്ടോ?

ശശി - ഹേയ്... ആരുമെന്നെ കണ്ടില്ല.

വാസു - പിന്നെ ഈ കിതയ്ക്കുന്നതെന്തിന്?

ശശി - സന്തോഷം കൊണ്ട്.

വാസു - സന്തോഷംവരുന്നത് ഇങ്ങനെയാണോ ?

ശശി – ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ.. ആൾ അതു തന്നെയെന്ന്... ഞാൻ ചെന്നു ജന്നലിലൂടെ നോക്കി. ഒരു കുഞ്ഞിനെ തൊട്ടിലിൽ കിടത്തി പാടുകയായിരുന്നു.

വാസു - (പുച്ഛത്തിൽ) ഓഹോ... അങ്ങനെയോ... അപ്പോൾ സ്വപ്നമൊക്കെ തകർന്നെന്നു പറ.

ശശി- (അന്ധാളിച്ച്) അതെന്താ?

വാസു - എന്താണെന്നോ ? ഒരു കുഞ്ഞിൻെറ അമ്മയല്ലെ ആ സ്ത്രീ ?

ശശി - ആണോ? ആ തൊട്ടിലിൽ കിടന്നത് മാലിനിയുടെ കുഞ്ഞാണോ?

വാസു- ഇനിയും സംശയമാ? വിജയകരമായി പിൻമാറുകയാണ് നല്ലത്. ബാ... നമുക്കു സുഖമായി ഉറങ്ങാം...

ശശി - ഇല്ല, വാസു. അതിനൊന്നും ആ കുട്ടിക്കു പ്രായമായിട്ടില്ല.

വാസു- ഒന്നു പ്രസവിക്കാൻ അത്ര പ്രായമൊന്നും ആകണമെന്നില്ല. നീ ഉറങ്ങാൻ വരുന്നുണ്ടോ?

ശശി - ഇല്ല.

വാസു- വേണ്ട. പടം വരച്ചോളൂ. എന്നെ ശല്യം ചെയ്യരുത്...

രംഗം 3.

(രംഗം ശശിയുടെ ഭവനം. സമയം പ്രഭാതം)

മാലി – (കതകിന്നപ്പുറത്തു നിന്ന്) പാലു്. ഇവിടെ വരാന്തയിൽ വെച്ചേയ്ക്കട്ടെ.

ശശി- (കതകുതുറന്നു സവിസ്മയം) മാലിനി !

മാലിനി- (നടുക്കത്തോടെ) ങേ ?

ശശി- എന്താ ! അമ്പരന്നുപോയോ?

മാലി- ഇത്തിരി. (ഒരു ചെറിയ ചിരി)

ശശി- എന്താ ചിരിക്കുന്നത് ? ഇന്നലെ എന്നോടു പറഞ്ഞ കള്ളപുളുമാസൊക്കെ ഓർമ്മിച്ച് ഓർമ്മിച്ച് ചിരിക്കയാണ് അല്ലേ? വീട്... ദൂരെ പേരോ? ഇല്ല. അല്ലേ?

മാലി – (ചിരിച്ച്) ഞാനിതറിഞ്ഞില്ല. മണ്ണാങ്കട്ടയും കരിയിലയും കൂടി കാശിക്കുപോയ കഥയാണ് ഞാൻ പെട്ടെന്ന് ഓർമ്മിച്ചുപോയതു്. കാററും മഴയും കൂടിമന്നിച്ചു വന്നപ്പോൾ മണ്ണാങ്കട്ട അലിഞ്ഞുംപോയി, കരിയില പറന്നുംപോയി.

ശശി - പക്ഷേ മണ്ണാങ്കട്ടയും കരിയിലയും വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടി – മഴനിലച്ചപ്പോൾ, കാററടങ്ങിയപ്പോൾ അല്ലേ?

മാലി– എൻെറ പേരെങ്ങനെയറിഞ്ഞു?

ശശി– വീട്ടുവാടക കൊടുക്കാതെ കടന്നുകളയുന്ന സൂത്രക്കാരനല്ല ഞാനെന്ന് ആദ്യം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ.

മാലി - അയ്യയ്യോ, ഇതൊക്കെ... ആരു്.......

ശശി- മാലിനിയുടെ മനസ്സിലുള്ളതൊക്കെ എനിക്കറിയാൻ സാധിക്കും. അതാണെൻെറ സിദ്ധി...

മാലി- അപ്പോൾ സൂത്രക്കാരനെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതിൽ തെററില്ല ആട്ടെ, ഇപ്പോൾ ഞാൻ മനസ്സിൽ വിചാരിക്കുന്നതെന്താണെന്നു പറയാമോ ?

ശശി - അതോ, പറയാം. ഞാൻ വരച്ചിട്ടുള്ള ചിത്രങ്ങൾ കാണണം, അല്ലേ? അതല്ലേ വിചാരിച്ചതു് ?

മാലി— അതു ഞാൻ അകത്തേക്കു് എത്തിനോക്കുന്നതു കണ്ടു് ഊഹിച്ചതാണു്. എന്തായാലും ഊഹിച്ചതു തെററിയില്ല. ആദ്യം പറഞ്ഞതൊക്കെ തെററാണ്.

ശശി— ശരിയെ ഞാൻ പറയൂ. എന്നാൽ അകത്തേക്കു വരൂ. ഏററവും ഒടുവിൽ വരച്ച ചിത്രം തന്നെ ആദ്യം കാണുക. ഇന്നലെ രാത്രി വരച്ചതാണു്. കാട്ടുപൂവിൻെറ ഗാനം, എന്നാണ് അതിന്റെ പേരു്. ദൂരെ നിന്നു നോക്കിയാൽ മതി. മാലിനി എന്തിനാണതിൻെറ അരികിലേയ്ക്കു പോകുന്നതു്.

മാലി— കാണാൻ, ശരിക്കു കാണാൻ.......

ശശി— അകലെ നിന്നു കാണുമ്പോഴാണ് കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യത. അടുത്തു ചെന്നുകൂടാ. പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കുകയില്ല, അല്ലേ ? ആട്ടെ, എന്തുതോന്നുന്നു? വിടരുന്ന ഒരു പനിനീർ പൂവിൽ നിന്നു വിലാസിനിയായ ഒരു ദേവത എഴുന്നേല്ക്കുകയാണു്. ഒരു ഗാനത്തെ മറെറന്തിനോടാണ് താരതമ്യപ്പെടുത്തുക? എന്താ, ഒന്നും മിണ്ടാത്തതു്? ഓ.... ഇത്രയും നോക്കിയാൽ മതി. അതു

പൂർത്തിയായിട്ടില്ല. ഇന്നലെ രാത്രി ഞാൻ ഉറങ്ങിയിട്ടില്ല. ഇത്ര ദീർഘനേരം ഒരേ ചിന്തയിൽ ലയിച്ച് ഞാനിതിനു മുമ്പു ചിത്രം വരച്ചിട്ടില്ല. നോക്കിയതു പോരേ, മാലിനീ? ഇനി ഇങ്ങോട്ടു നോക്കു. ഇതു മാലിനിക്കു സമ്മാനിക്കാനായി വരച്ച ചിത്രമാണ്. പൂർത്തിയായാൽ ആ കാല്ക്കൽ വെച്ചേയ്ക്കാം. പറയൂ....ഇഷ്ടമായോ. (അടുത്തു ചെന്നു മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി സാശ്ചര്യം) മാലിനീ· എന്തു് ഈ കണ്ണീരാണോ എനിക്കു തരുന്ന സമ്മാനം? എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥം?

മാലി— (ഇടറിയ സ്വരത്തിൽ) എനിക്കൊന്നും പറയാനറിഞ്ഞു കൂടാ. ഹാ! എത്ര സുന്ദരമായ ചിത്രം.

ശശി— ചിത്രങ്ങളെ ഇത്ര ഇഷ്ടമാണോ? ദാ എന്റെ ആൽബം കിടക്കുന്നു. കൊണ്ടുപോയി നോക്കിയിട്ടു സൗകര്യം പോലെ മടക്കിത്തന്നാൽ മതി. ഒന്നു പറയാം; മാലിനിയുടെ ഗാനങ്ങളുടെ നേരിയ ഒരു ഭംഗിപോലും എന്റെ ചിത്രങ്ങൾക്കില്ല.

മാലി— എന്റെ ഗാനം ......ഹൂ! അതെവിടെ—ഈ ചിത്രങ്ങളെവിടെ?

(വാസുക്കുട്ടൻ ഉറക്കമുണരുന്ന ശബ്ദം. കോട്ടുവാ നീട്ടിവിട്ടു് അതു വിസ്മയത്തിന്റെ 'ങ്ങേ' യിൽ അവസാനിക്കുന്നു.)

ശശി— വാസുക്കുട്ടാ ഇതാരാണെന്നു കണ്ടോ? ഈ മാലിനിയെ കണ്ടാണ് ഇന്നലെ നീ പേടിച്ചോടിയതും കുണ്ടിൽ ചെന്നു വീണതും.

മാലി— (നടുക്കത്തോടെ) അദ്ദേഹമിവിടെയുണ്ടോ? ഞാൻ പോകുന്നു.

വാസു— എന്തു്......ശശി......ശശി......

ശശി— സ്വപ്നമല്ല, വാസുക്കുട്ടാ... (തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ മാലിനി സ്ഥലംവിട്ടിരുന്നു.) മാലിനീ, നില്ക്കൂ (തിരിഞ്ഞു്) ഇല്ല....പോയി...ഇപ്പോൾ നീ ഉണരണ്ടായിരുന്നു.

വാസു— ഇതെങ്ങിനെ പററി? നീ നാമം ജപിച്ചു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയതാണോ?

ശശി— അല്ല. ഈ ക്യാൻവസ്സിൽ നിന്നു് നിലത്തിറങ്ങിവന്നു...ഹാ.... കാട്ടുപൂവിന്റെ ഗാനം !

രംഗം 4

[സ്ഥലം ശശിയുടെ താമസസ്ഥലം]

മാലിനി— ചേട്ടാ.......ആൽബം

ശശി— ഓ...മാലിനിയോ! വരൂ. ആൽബത്തിലെ ചിത്രങ്ങൾ നോക്കിയോ?

മാലി— നോക്കി. ആയിരമാവർത്തി നോക്കി. ഞാനോരോ ചിത്രവും കാണാതെ പഠിച്ചെന്നു തന്നെ പറയാം.

ശശി— (ചിരിച്ചു്) കാണാതെ പഠിച്ചെന്നോ? അപ്പോൾ ഇനി ഈ ആൽബം കളഞ്ഞുപോയാലും.......

മാലി— അതിന്റെ പകർപ്പ് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും ചീന്തിയെടുക്കാൻ കഴിയും.

ശശി— ഏതു ചിത്രമാണ് മാലിനിക്കേററവും ഇഷ്ടപ്പെട്ടതു്.

മാലി— ''പ്രകാശം'' എന്ന ചിത്രം .... വെളിച്ചത്തിന്റെ ശക്തി. ചേട്ടൻ എത്ര ശക്തിയായി ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ശശി— ഭൂഗർഭത്തിലുള്ള ഒരു ഗുഹയിൽ ഏതാനും നാൾ കഴിയേണ്ടിവന്നപ്പോഴാണ് ആ ചിത്രത്തിന്റെ ആശയം കിട്ടിയതു്. ചിത്രമൊക്കെ അവിടെ കിടക്കട്ടെ! മററു വല്ലതും പറയാം. മാലിനിയെ ഒന്നു കണ്ടിട്ടു് എത്ര നാളായി.

മാലി— ഞാനിവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഞാൻ മുററിവിട്ടിറങ്ങിയില്ല.

ശശി— എന്തുപററി? സുഖമില്ലായിരുന്നോ?

മാലി— ങ്ങാ...

ശശി— ഞാൻ ഭയന്നു. ഇനി എന്നോടു് പിണങ്ങിയോ എന്നു്.

മാലി— ചേട്ടനോടു് പിണങ്ങുകയോ?

ശശി— ഓരോ പ്രഭാതത്തിലും ഞാൻ പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തു നിന്നു. പക്ഷേ മാലിനി വന്നില്ല. സായാഹ്നങ്ങളിൽ ആ മലഞ്ചരിവുകളിൽ ചുററി നടന്നു. പക്ഷേ മാലിനി വന്നില്ല. പാടുന്നതും കേട്ടില്ല.

മാലി— എനിക്കതറിയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഞാൻ വന്നില്ല. ഞാൻ പിന്നെ പാടിയിട്ടില്ല.

ശശി— എന്താണതു്? കാര്യം തെളിച്ചു പറയൂ. എനിക്കു് മാലിനിയോടു് പലതും പറയാനുണ്ടു്. പറയാനുള്ള ആഗ്രഹങ്ങൾ ഉള്ളിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന ബദ്ധപ്പാടു് മാലിനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

മാലി— അതെന്നെപ്പോലെ മററാരുമറിയുന്നില്ല.

(അകലെ ''മാലിനി'' എന്നു് അമ്മ വിളിക്കുന്നു) അമ്മ വിളിക്കുന്നു.

ശശി— ഇന്നു സന്ധ്യക്ക് ആ പാറപ്പുറത്ത് നിശ്ചയമായും വരണം. എനിക്കു കുറേ പറയാനുണ്ട്.

മാലി— ഞാൻ വരാം...ഈ കരിയില......

ശശി— ഈ മണ്ണാങ്കട്ടയുമൊരുമിച്ച്.

മാലി— കാശിക്കു പോയാൽ.

ശശി—മഴവന്നാലും കാററുവന്നാലും വേർപിരിയുകയില്ല......

മാലി— (നെടുവീർപ്പോടെ) ആർക്കറിയാം. ചേട്ടാ! ഞാൻ ചെല്ലട്ടേ......

രംഗം 5

[വിജനമായ പാറപ്പരപ്പ്. സമയം സായാഹ്നം. കാററിൻെറ മൂളൽ പ്രതിദ്ധ്വനിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷം. മഴയുടെ മുന്നോടിയായ ഇടിമുഴക്കം കേൾക്കാം. മാലിനി പാട്ടുകയാണ്. അതവസാനിക്കാറായി.]

ശശി— ഗാനം മുഴവനാക്കാൻ ഈ പ്രകൃതി സമ്മതിക്കുകയില്ല. എഴുന്നേൽക്കു. നമുക്ക് ഉടനെ തിരിച്ചുപോകണം.

മാലി— അതാണ് എൻെറ വിധി. ഒന്നും മുഴപ്പിക്കുകയില്ല.

ശശി— എന്താണീ വിഷാദഭാവം?

മാലി— അതെന്നേ എൻെറ കൂടെയുണ്ട്.

ശശി— എപ്പോഴും കൂടെയുള്ളതു് സംഗീതമല്ലേ?

മാലി— എൻെറ സംഗീതം മാത്രമേ ചേട്ടൻെറ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിട്ടുള്ളു. എൻെറ വേദനകൾ കണ്ടില്ല. എൻെറ വിഷാദം അറിഞ്ഞില്ല. എൻെറ മ്ളാനത മനസ്സിലാക്കിയില്ല. എൻെറ ഹൃദയരോദനം കേട്ടില്ല.

ശശി—മാലിനീ.

മാലിനി— ഞാൻ യാത്രചോദിക്കാനാണ് ഇന്നു വന്നതു്. ചേട്ടാ— ഇനി ഈ മാലിനി ഒരിക്കലും ചേട്ടനെ കാണുകയില്ല.

ശശി— എൻെറ മാലിനി അങ്ങനെ പറയരുതു്. കഴിഞ്ഞ ഏതാനും ദിവസങ്ങളായി ഞാൻ സങ്കല്പത്തിൽ പടുത്തുയർത്തിയ സ്വപ്ന നഗരങ്ങളെ തീവച്ചു നശിപ്പിക്കരുതു്.

മാലി— അങ്ങിനെ നശിച്ച സ്വപ്ന നഗരങ്ങളുടെ പിതാഭസ്മത്തിൻെറ ഒരു കൂമ്പാരമാണ് ചേട്ടൻെറ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നതു്.

ശശി— ഇല്ല. (ദൃഢമായി) ഇല്ല. ആരെതിർത്താലും സാരമില്ല. ഏതു പ്രതിബന്ധത്തെയും ഞാൻ നേരിട്ടുകൊള്ളാം. ഞാൻ തുറന്നു പറയട്ടെ... ഇക്കാലമത്രയും എൻെറ കലാരസികത ആസ്വദിക്കാൻ കഴിവുള്ള ഒരു പ്രാണസഖിക്കു വേണ്ടി ഞാൻ കൈ വിടർത്തി അലയുകയായിരുന്നു. എൻെറ മനസ്സിന് — ഹൃദയത്തിന് — ആത്മാവിന് – ഇണങ്ങുന്ന പ്രിയസഖിയെയാണ് ഞാൻ മാലിനിയിൽ കണ്ടെത്തിയതു്. ഞാൻ വരച്ച ആ ചിത്രം മാലിനി ആദ്യമായി നിർന്നിമേഷാക്ഷിയായി അങ്ങിനെ നോക്കിനിന്നപ്പോൾ ആ കണ്ണുകളിൽ ഉയർന്നുവന്ന ആ വികാരജ്യോതിസ്സ് എന്നെ എത്രമാത്രം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ആ പ്രചോദനമാണ് എനിക്കു വേണ്ടതു്. എന്നെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ മറെറാന്നും വേണ്ട. പണം, പ്രതാപം, പ്രശസ്തി —അതെല്ലാം വേണ്ടുവോളം എനിക്കില്ലേ, മാലിനി?

മാലി— ചേട്ടാ...ഞാനെങ്ങനെ പറയും? അന്നു ചേട്ടൻ എൻെറ കണ്ണുകളിൽ കണ്ട ആ പ്രകാശം ക്രമേണ അകലുകയാണ്.

ശശി— അകലുന്നോ? പ്രകാശമോ?

മാലി—അതേ. ചേട്ടാ...ഞാൻ ക്രമേണ അന്ധയായി വരികയാണ്.......

ശശി—മാലിനീ... (അമ്പരന്നു മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കുന്നു.)

മാലി— അതേ, ചേട്ടാ എൻെറ കാഴ്ച നശിച്ചു വരികയാണ്. ഒരു മൂടൽമഞ്ഞിൻെറ തെളിച്ചമാണ് ഇന്നതിനുള്ളതു്. അതും അടുത്തുതന്നെ അകലും. എൻെറ ചേച്ചി അന്ധയാണ്. എൻെറ ഇളയ അനുജത്തിമാരും കാഴ്ച ഇല്ലാത്തവരാണ്. ഞാനും അനന്തമായ കൂരിരുട്ടിൻെറ തീരങ്ങളിലേയ്ക്കു നീങ്ങുന്നു. ഏതാനും ദിവസങ്ങളിലേയ്ക്കു മാത്രം നീണ്ടുനിൽക്കുന്ന ഈ തെളിച്ചം അകന്നാൽ...ഹാ...ചേട്ടൻെറ ചിത്രങ്ങൾ പിന്നെ ഈ വിരൽത്തുമ്പുകൊണ്ടു വേണം ഞാൻ കാണുക. പ്രശസ്തിയുടെ കൊടുമുടിയിലേയ്ക്കുയരേണ്ട ഒരു കലാകാരൻെറ ജീവിതത്തിൽ എന്നും നനവുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയായി ഞാൻ നിൽക്കുകയില്ല, ചേട്ടാ...എങ്ങനെയോ ഈ കാട്ടുപൂവിനെ ചേട്ടൻ കണ്ടുമുട്ടി. എന്തിനോ പരിചയപ്പെട്ടു. നമുക്കു പിരിയാം...............നമ്മെ കൂട്ടിയിണക്കിയ മഴയും കാററും വീണ്ടും വന്നിരിക്കുന്നു......

ശശി— ഇല്ല......ഇല്ല......നമുക്കു ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കാം......നഗരത്തിൽ അതു സാധിക്കും...... ....എനിക്കു ധൈര്യമുണ്ട്. ഞാൻ നേററു, മാലിനീ............

(ശേഷം 27—ാം പേജിൽ)

With the Compliments

of

NEE KWANG CO.

(General Contractor & Suppliers)

670, Sembawang Road,

Singapore-27

Importers & Exporters of Building Materials, Hardware,

Electrical Accessories & Engineering Suppliers Etc.

TEL: 59592, 59790

FAREAST CARBON CO.

Sole Agent:

MORGANITE

ENGLAND

PROMPT SERVICE

(AVAILABLE FOR IMMEDIATE DELIVERY)

ASSORTED SIZES AND GRADES READY MADE IN STOCK GREATEST PRESERVATION OF "COMMUTATORS"

A THIRTY YEARS EXPERIENCE ENABLE US WIDELY TO RESPECT THESE CONDITIONS WE ARE MUCH INTERESTED IN BECOMING YOUR "FURNISHER OF CARBON BRUSHES" YOU WILL BE COMPENSATED BY HIGHEST PERFORMANCE AND LONG LIFE OF YOUR PRECIOUS MACHINES

Singapore Office:
223, Telok Ayer Street,
Singapore, 1. Tel: 76234 & 73897
Cable Address: "FARECARBON"
Workshop Address.
17, Cheng Tuan Street,
Telephone: 79271

Kuala Lumpur Office:
26, Jalan Loke Yew,
Telephone: 711628
Cable Address: "FARECARBON"
Workshop Address:
207-3, Sungei Besi Road,
Telephone: 713438

നല്ലഹൈമവതഭൂവിൽ

—: എം. കെ. ഭാസി :—

മഞ്ഞണി മലകളാൽഗ്ഗോപുരം നിർമ്മിക്കുന്നൊ -
രീനല്ല ഹൈമവത ഭൂവിലീനിശീഥത്തിൽ
നില്പൂ, ഞാൻ തവസന്നിധാനത്തിലെല്ലാം മറ -
ന്നത്ഭുതം വിടരുന്ന കണ്ണുമായ് തഥാഗത !
നീ പിരിഞ്ഞപ്പോൾ നിൻെറ തേജസ്സുപരന്നതാം
നാടുകൾ തോറും നിന്നെ നോക്കിഞാനലഞ്ഞല്ലോ !
താഴികക്കുടം ചൂടുമുന്നത പഗോഡകൾ,
പാറയിൽക്കഥ പറഞ്ഞീടുന്നതാം ദൃശ്യങ്ങൾ,
ഭവ്യരാം ഭിക്ഷുക്കളാൽ നിറയും വിഹാരങ്ങൾ,
ദിവ്യമാം പരിവേഷമാർന്ന നിൻപ്രതിമകൾ,
ജീവിതലക്ഷ്യം തേടി നീയലഞ്ഞതാം വഴി
ത്താരകൾ, തണൽ വിരിപ്പാർന്നതാം വിപിനങ്ങൾ.
ഒടുവിൽ വന്നെത്തിഞാനവയൊക്കെയും പിന്നി -
ട്ടിവിടെ, സ്സിദ്ധാർത്ഥനായ് നീ പിറന്നൊരീമണ്ണിൽ,

വിണ്ണിൽ നിന്നടർന്നൊരു സ്വപ്നമാധുരി പോലെ
ചൈത്രപൗർണ്ണമിരാവിലിവിടേയ്ക്കണഞ്ഞു നീ
ജീവിതദുഃഖത്തിൻെറ നെടുവീർപ്പുപോലൊരു
ചൈത്രപൗർണ്ണമി രാവിലീമണ്ണുവെടിഞ്ഞു നീ.
പൂവുകൾ വിതറിയ പട്ടുമെത്തയിൽ സ്നേഹ –
ലോലയാം യശോധര വീണുറങ്ങിയ രാവിൽ,
പൊൻകിനാവുകൾ കാണും രാഹുലകുമാരൻെറ
കൺകളിൽ മുത്തം വയ്ക്കും ദേവകന്യകമാരെ-
ക്കാവലായ് നിർത്തിക്കൊണ്ടു നീയടിവച്ചീ രാജ -
ധാനിമിട്ടിറങ്ങിയോരാനിമേഷത്തിൻ മുന്നിൽ
എൻെറചേതനയൊരു മാത്രനില്ക്കുന്നു; ദേവ !
നിൻെറ വേദനമന്നിൽ മൂകവേദനയല്ലോ !
കൈകളിൽ മരയോടുമായി നീയലഞ്ഞുപോയ്
കണ്ണുകൾ വെളിച്ചത്തെക്കാണുവാനുഴന്നപ്പോൾ
ബോധിവൃക്ഷത്തിൻ തണൽവിരിപ്പിൽബ്ബോധോദയം
നീണ്ടനിൻ മിഴിയണമുകരാനണഞ്ഞപ്പോൾ
നിൻപുകൾ പരന്നുപോയ്, ഭാരതോർവിതന്നതിർ -
വരമ്പുകൾകടന്നുപോയ്, മറുനാടുകളിൽ

മാറത്തുക്രൂരമ്പേറ്റുപിടയും മാടപ്രാവിൻ
തുവലിൽവീണുനിൻെറ ചൂടുകണ്ണുനീർക്കണം.
ഇന്നു നീയിതുവഴി വരികിൽക്കവിളത്തു
വററിയകണ്ണീരിൻെറ പാടുവീണതാം മുഖ -
മുയർത്തിക്കരയുവാനെത്രയോ നാളായ് മറ-
ന്നവരാലിന്നും ജനവീഥികൾ നിറയുന്നു.
മഞ്ഞയാലുടൽ മൂടിനിന്നവരിന്നോ വിരൽ-
ത്തുമ്പുകളമർത്തുന്നു കാഞ്ചികൾ വലിക്കുന്നു.
പുകചൂഴ്ന്നൊരീവഴിത്താരയിൽത്തളം കെട്ടി -
യുറയുന്നിന്നും രക്തം; എങ്ങു നീ തഥാഗത !
ഈക്കരിങ്കല്ലിനുള്ളിൽക്കണ്ണുകളടച്ചിന്നും
ധ്യാനമഗ്നനാകാതെ വരു നീ തഥാഗത !

(25—ാം പേജിൽ നിന്നും തുടർച്ച)

മാലി—ഞങ്ങൾ നഗരത്തിൽ നിന്നു നിരാശയോടെ മടങ്ങിവന്നവരാണ്. സകല സമ്പാദ്യവും ആശുപത്രിയിൽ ചെലവിട്ടു. ചേച്ചിയുടെ കണ്ണിലെ ഇരുട്ടു പോയില്ല.

ശശി— ചികിത്സിച്ചിട്ടു ഭേദമായില്ലെങ്കിൽ സാരമില്ല. ഞാൻ ഈ സംഗീതസാന്ദ്രമായ......സ്നേഹനിർഭരമായ ഹൃദയത്തിൽ തൃപ്തിപ്പെട്ടുകൊള്ളാം. ഇതു ഭംഗിവാക്കല്ല......ആത്മാർത്ഥമായി പറയുകയാണ്.

മാലി— അതു ഞാൻ കൂടി തീരുമാനിക്കണമല്ലോ. ഒരപേക്ഷയേയുള്ള. ഹൃദയവേദനയോടെ ഞാനപേക്ഷിക്കുകയാണ്......

ശശി— എന്താണ്, മാലിനീ?

മാലിനി— ചേട്ടൻ എത്രയും വേഗം ഈ നാട്ടുമ്പുറം വിട്ടുപോകണം.

ശശി— മാലിനീ!

(ഒരു മിന്നൽ പൊട്ടിയതിൻെറ ഉഗ്രമായ ഇടിനാദം മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്നു)

ശശി— മിന്നൽ...മാലിനി...എന്താ പെട്ടെന്ന് ഇരുന്നതു്? എഴുന്നേല്ക്കൂ......മുഖത്തു നിന്നു കൈപ്പടം മാററൂ ......മാലിനീ

മാലി— (സാവധാനം എഴുന്നേററ്) ചേട്ടാ...ചേട്ടനെവിടെ?....ഈ കൈകളിൽ പിടിക്കൂ......
(കാററിൻെറ സീല്ക്കാരം...മഴയുടെ ഇരമ്പൽ ....ഇടിമുഴക്കം.........)

ചെറുകഥ

ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പ് *

(ജി. പി. ഞെക്കാട്ട്)

വിമല താടിക്കു കൈയ്യുംകൊടുത്തു വിദൂരതയിലേക്കു നോക്കിയിരിക്കയായിരുന്നു. കണ്ണാടിച്ചുമരുള്ള ആ വലിയ പൂമുഖത്ത് താനും അവളും മാത്രമാണുള്ളത്. 'സീസണ'ല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഗസ്റ്റ്ഹൌസിൽ തെരക്കൊന്നുമില്ല. കണ്ണാടിപ്പലകകളുടെ പുറംഭാഗം മഞ്ഞുറഞ്ഞ് ഒളിമങ്ങിയിരുന്നു. മഞ്ഞു ഘനീഭവിച്ച് ഒലിച്ചിറങ്ങിയ ജലധാരയുടെ പാടു ചിലേടത്തു തെളിഞ്ഞു കാണാനുണ്ട്. മഴയില്ലെങ്കിലും പ്രതിഭമങ്ങിയ മുഖത്ത് പ്രകൃതി കറുത്ത മുഖാവരണമിട്ടിരിക്കുന്നു. കനംകൂടിയ കാററ് കണ്ണാടിച്ചുമരിൽ മുട്ടി അസുഖകരമായ ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നു. സാവകാശം പറപ്പിച്ചുവിട്ട പഞ്ഞിക്കൂട്ടങ്ങൾ പോലെ മഞ്ഞുറഞ്ഞു കനംകൂടിയ മേഘക്കീറുകൾ ലഗാനില്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരിയുന്നുണ്ട്. ക്യാമറോൺ ഹൈലാൻഡ്സിലെ പേരുകേട്ട റോസ് ഗാർഡൻ മേഘപ്പുതപ്പിനപ്പുറം ഒളിഞ്ഞു നിൽക്കയാണ്. കാലും നീട്ടിയിരിക്കുന്ന കുന്നിൻെറ മടിത്തട്ടിൽ അങ്ങിങ്ങ് മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ പോലെ ദീപം കണ്ണുചിമ്മുന്നു. തേയിലത്തോട്ടത്തിലെ ഫാക്ടറിയിലാവണം.

" എന്തുകൊണ്ടാണിവിടെ വരാനുറച്ചത്? "

വിമലയുടെ ചോദ്യം കേട്ട ഒന്നു ഞെട്ടുക തന്നെ ചെയ്തു. അക്കാര്യം അവളിൽ നിന്നൊളിച്ചുവെയ്ക്കുകയായിരുന്നു. ആ രഹസ്യം മററാരുമറിയരുതെന്ന് അന്നേ തീരുമാനിച്ചു. ഇനി ഇപ്പോഴും ആരുമറിയേണ്ട.

" എനിക്കു തന്നെ നിശ്ചയം പോരാ "

" പറയാൻ പോണില്ലെന്നു ഞാൻ നേരത്തെ ഊഹിച്ചു. ഞാൻ ചോദിക്കാഞ്ഞിട്ടു പറഞ്ഞില്ലെന്നു പറയരുതല്ലോ "

വിമലയുടെ സ്വരം പരിഭവംകൊണ്ടു കട്ടികൂടിയതായിരുന്നു. അവളൊന്നു നീട്ടി ശ്വസിച്ചു. ഉള്ളിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്ന ചൂട് ഊതിപ്പുറത്തുന്ന പോലെ. അവൾ നിവർന്നിരുന്നു 'സ്വെററി'ൻെറ ബട്ടണയച്ചു. വെട്ടിവിറയ്ക്കാൻ തണുപ്പുള്ളപ്പോഴും അവൾക്കു ഉഷ്ണിക്കുന്നു. ഹൃദയത്തിനു തീപിടിച്ചാൽ മഴപെയ്തു കൊണ്ടണയില്ല.

" വിമലയ്ക്കു എന്നെ എന്നും സംശയമായിരുന്നു. "

താൻ പറഞ്ഞതവൾ കേട്ടെന്നു തോന്നിയില്ല. കേൾക്കാനിഷ്ടമുള്ളതല്ല താൻ പറഞ്ഞതും. അവൾ എഴുന്നേററു തൻെറ മുഖത്തുനോക്കാതെ മുന്നോട്ടു നടന്നു. മുറി തള്ളിത്തുറന്ന് അകത്തുകടന്ന് വാതിൽ പാതി ചാരി. അലസമായ കാറേററു താളംതെററിയാടുന്ന പൂക്കുല പോലെയായിരുന്നു അവളുടെ നടത്തം.

" വിമലയോടു പറഞ്ഞാലെന്താ? "

ദയാലുവായ ഹൃദയം ചോദിച്ചു.

"പാടില്ല അവൾ നട്ടുവളർത്തിയ പൂങ്കാവ് വെട്ടിയഴിക്കലാവുമത്. "

വിവേകം കർശനമായ താക്കീതു നൽകി.

ആ രംഗം ഇന്നും ഓർമ്മവരുന്നു. ഇന്നലെ കഴിഞ്ഞ പോലെ. ഈ കെട്ടിടത്തിൽ താനിന്നു താമസിക്കുന്ന മുറിയിലാണു പ്രേം അന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. നാളെ ജൂലൈ പതിന്നാലാണ്. ഏഴുവർഷം കഴിയുന്നു.

താൻ കയറിവരുമ്പോൾ പൂമുഖത്ത് ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വീകരണമേശയിൽ ചെന്നു കാർഡു കൊടുത്തയച്ചു പ്രേം ഇറങ്ങിവന്നു. കണ്ണുകൾ പരസ്പരമിടഞ്ഞു. രണ്ടുപേരും നാവിറങ്ങിയ പോലെ നിന്നു. നിമിഷങ്ങൾ കടന്നുപോയി.

" ഏട്ടൻ"

അവൻ തന്നെ മൌനം ഭഞ്ജിച്ചു. സഹോദരന്മാരല്ലേ? തമ്മിൽ കാണുമ്പോൾ തീരാത്ത അലോഹ്യങ്ങളില്ല. പറഞ്ഞൊതുക്കാനാവാത്ത കലഹങ്ങളും.

" പ്രേം "

വികാരംകൊണ്ടു വീർപ്പുമുട്ടുകയായിരുന്നു. ചെന്നു അവനെ ആലിംഗനംചെയ്തു. ശേഷിച്ച ഒററക്കൈകൊണ്ട് അവനെ വരിഞ്ഞിറുക്കി. മാറിനിന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. എട്ടു പത്തു ദിവസമായി തമ്മിൽ കണ്ടിട്ട്. അവൻെറ ശരീരം മോശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ?

" ഇത്രടം വേണ്ടിയിരുന്നില്ല; പ്രേം... "

തൊണ്ടയിടറി. വാക്കുകൾ പുറത്തുവന്നില്ല. ഹൃദയം വികാരവിവശമാകുമ്പോൾ നാക്ക് തളന്നവനെപ്പോലെയാണ്. പ്രേമിൻെറ മുഖഭാവം നിർവികാരമാണെന്നു തോന്നി. മിഴിച്ചുനിന്നതല്ലാതെ അവൻ ഒരക്ഷരം പറഞ്ഞില്ല. അവൻെറ മൗനം തന്നെ അവശനാക്കുകയായിരുന്നു.

LIM S
36,
We special
Refrigerat
main Swic
Genera
Accessorie
Buildin
Bearings, A
Ship Chan
Tels:

LIM SENG SOON ELECTRIC Co.,

36, TANJONG PAGAR ROAD,

SINGAPORE-2.

We specialise in the repairing of Air-Conditioners, Refrigerators, Electric Motors, Manufacturing of main Swich boxes, Panel Switch boards.

General Importers & Exporters of Electrical Accessories. Appliances Hardwares, Chemicals, Building Materials, Motor Spare parts, Bali Bearings, Air-Conditioner and Refrigerator Spares, Ship Chandlers & General Suppliers.

Tels: 97292, 92352, 74219

Res. Tel: 361362

With Best Compliments from

COMMERCIAL ALLIANCE CO.,

75, JALAN WANGI,

SINGAPORE-13

TEL: 82060

With Best Compliments

from

Meng Hin Electric Co.,

68, Thomson Road, 2½ m. s.

Singapore-11.

Tel: 511006 & 512559

"പ്രേം; നാം തമ്മിൽ......? സാരമില്ല. കഴിഞ്ഞതു കഴിഞ്ഞു."

താൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾക്കു കനമില്ലെന്നുതോന്നി. താൻ മാപ്പുപറകയോ? ഒരു വാക്കു തന്നോടു പറയാതെ, ഒരു കുററപത്രം നൽകാതെ. അവനാണു തന്നെ ശിക്ഷിച്ചതു്. സാധാരണഗതിയിൽ സഹോദരന്മാർ തമ്മിൽ കൈമാറാൻ മടിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ പോലും പരസ്പരം അറിയിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. 'ഊണിലും ഉറക്കത്തിലും' എന്നു പറഞ്ഞ പോലെ എല്ലാം ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. ഉറച്ച ബന്ധങ്ങൾ നിസ്സാര സന്ദേഹങ്ങൾക്കു താറുമാറാക്കാൻ പററുന്നവയാണോ ?

ബന്ധങ്ങൾ ശാശ്വതങ്ങളാണോ ? ആവില്ല. ശരീരബന്ധികളാണു ബന്ധങ്ങൾ. മരണത്തോടെ അവയും അവസാനിക്കുന്നു. പക്ഷെ മരണത്തിനു മുമ്പതു ശിഥിലമാകുന്നതു് എങ്ങനെ സഹിക്കും ?

"എനിക്കൊരനിയനെ വേണം? ഇന്നും ഓർമ്മിക്കുന്നു താൻ അമ്മയോടു പറയാറുണ്ടായിരുന്നതു്. തനിക്കാറേഴ വയസ്സാകുന്നതു വരെ അമ്മ വീണ്ടും പ്രസവിച്ചില്ല. 'നിൻെറ അപേക്ഷ കൊണ്ടാണു്' എന്നു അച്ഛൻ പില്ക്കാലത്തു പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. പ്രേമിന്റെ ജനനംകൊണ്ടുണ്ടായ ആനന്ദത്തിൻെറ മാധുര്യം മാതാവിൻെറ മരണം നഷ്ടപ്പെടുത്തി. കാലം കടന്നുപോയപ്പോൾ മരണം കൊണ്ടുള്ള ദുഃഖം മറവിയുടെ തിരശ്ശീലക്കകത്തായി. ജനനംകൊണ്ടുള്ള ആനന്ദം വളരാൻ തുടങ്ങി.

താനാണവനു് പേരിട്ടതു്, 'പ്രേം' ആരോ പറഞ്ഞുകേട്ടു. അങ്ങനെ വിളിച്ചു.. പക്ഷെ ആ വാക്കിൻെറ അർത്ഥം മനസ്സിലായപ്പോൾ സന്തോഷിച്ചു.. പ്രേമിൻെറ ബാല്യം തൻെറ രണ്ടാം ബാല്യമായിരുന്നു. കൌമാരത്തിലെ കുസൃതികളേക്കാൾ ബാല്യത്തിൻെറ നിഷ്കളങ്കതയിലേക്കു മടങ്ങിവരിക !

പ്രേമിനു യൌവനം വന്നു. മദാലസയായ വസന്തം രാജകീയോദ്യാനത്തിൽ കടന്നു കയറിയതു പോലെ. അവൻെറ കണ്ണുകളിൽ പ്രത്യേക ഗാംഭീര്യം തെളിഞ്ഞു. സന്നദ്ധത. ഏതിനും പോരുമെന്ന ഭാവം, പ്രായഭേദം രുചിഭേദമാവില്ലേ? തന്നോടുള്ള പെരുമാററത്തിൽ മാററമുണ്ടാവും? എന്തെല്ലാം ആകാംക്ഷകളായിരുന്നു !

തന്നോടുള്ള പെരുമാററം കൂടുതൽ ആദരവുള്ളതായിക്കണ്ടു ദിവസം കഴിയുന്തോറും തനിക്കു വേണ്ടിയാണവൻ ജീവിക്കുന്നതെന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങി. പന്തുകളിക്കാൻ പാട്ടുപാടാൻ, സിനിമായ്ക്കു പോകാൻ 'ഏട്ടനുണ്ടെങ്കിൽ ഞാനും' എന്നവൻ പറയുമായിരുന്നു. ജീവിതം സുന്ദരിചമഞ്ഞു നില്ക്കുകയാണെന്നുതോന്നി.

സന്തോഷവും സമാധാനവും അല്പായുസ്സുകളാണു്, കാറപകടത്തിൽ അച്ഛൻ മരിച്ചു. തൻെറ വലതു കൈ മുറിച്ചുകളയേണ്ടിവന്നു.

"എന്നെ രക്ഷിക്കാൻ നീ രക്തംകൊടുത്തു ?" – ഞാൻ.

"നമ്മുടെ രക്തം ചേരുമെന്നു ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു" പ്രേം.

"അംഗഹീനൻ ജീവിച്ചിട്ടെന്തു ചെയ്യാനാണു്, പ്രേം"

രണ്ടു കാലും നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടും ജർമ്മൻ താവളങ്ങളിൽ ബോംബിട്ട ബ്രിട്ടീഷ് വൈമാനികനെപ്പററി ഏട്ടനാണെനിക്കു പറഞ്ഞുതന്നതു്"

"ഡഗ്ളസ്സ് ബേഡറിനെപ്പോലെ അപൂർവം ചിലർക്കു മാത്രമേ ആ സിദ്ധിയുള്ളൂ,"

"ഏട്ടനു് ഒരു കൈ നഷ്ടപ്പെട്ടു. എനിക്കുണ്ടല്ലോ ഏട്ടാ രണ്ടു കൈകൾ? "

അതിനു മറുപടി പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവനെ കെട്ടിപ്പിടിക്കാൻ കൈയുയർത്തി. ഇടതു കൈ മാത്രം!

പ്രേമിൻെറ രണ്ടു കൈകളും ഏട്ടനു വേണ്ടി അദ്ധ്വാനിച്ചു.

"പ്രേം ടൈ കെട്ടികോളൂ. നല്ല ചേർച്ചയുണ്ടു്"

"ഏട്ടൻ ടൈ കെട്ടാറില്ലല്ലോ ? ഏട്ടനു് മററു പലതും വേണ്ടെന്നു വെയ്ക്കേണ്ടിവരും ഏട്ടത്തിയമ്മ വന്നുകയറുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ വീട്ടിൽ മറെറാരുത്തി കടന്നു കയറില്ല "

"നിനക്കു് കല്യാണപ്രായമെത്തീട്ടില്ല. അന്നു തീരുമാനിക്കാം"

കുറേ നാൾ വെറുതെ കുത്തിയിരുന്നപ്പോൾ മടുപ്പു തോന്നി. നിശ്ചിതമായ കർമ്മങ്ങളില്ലാതെ കഴിയുന്നവൻ ജീവിക്കുന്നില്ല.

"വെറുതെയിരുന്നു മടുത്തു."

ഒരു ദിവസം പ്രേമിനോടു പറയുക തന്നെചെയ്തു.

"വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുള്ള നോട്ടുകൾക്കും ഗൈഡുകൾക്കും നല്ല മാർക്കററാണിപ്പോൾ. ഏട്ടനറിയുന്ന കാര്യങ്ങളുമാണു്."

"എഴുത്തുകാരുണ്ടാക്കാൻ............? അതിനെന്തു ബുദ്ധിമുട്ടു്? ഒരു ടേപ്പ് റെക്കാർഡറും കാണാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു ടൈപ്പിസ്റ്റും. പെണ്ണുമായാൽ കഴിഞ്ഞു."

"അതെന്തിനാണു കാണാൻ കൊള്ളാവുന്ന...... കുറെ പ്രചോദനം കൂടെ വേണ്ടേ ?"

പ്രേമിൻെറ തമാശ കാര്യമായി. ടേപ്പ് റെക്കാർഡറും ടൈപ്പിസ്റ്റും കുട്ടിയുമായി. വിമല സൌന്ദര്യംതികഞ്ഞ പതിനെട്ടുകാരിയായിരുന്നു. വിടരാനിതൾവിടർത്തുന്ന ചെന്താമരമൊട്ടു പോലെ പുഞ്ചിരിതൂകുന്ന കുട്ടി. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ വികാരവഞ്ചി നീന്തിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

നോട്ടുകളും ഗൈഡുകളുമായിത്തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നതൊരു സ്കൂളായി ഉയർന്നു. താനും പ്രേമും ഹാൾടൈം അദ്ധ്യാപകരായി. വിമലയായി സ്കൂളിൻെറ

നടത്തിപ്പുകാരി. അവളും മാതാവും ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ സ്ഥിരതാമസമായി. പ്രേമിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചാണവർ താമസിക്കാൻ വന്നത്. തനിക്കതത്ര സുഖമായിത്തോന്നിയില്ല. പ്രേമും താനും മാത്രമുള്ള ജീവിതത്തിനിടയ്ക്കു മൂന്നാമതൊരാൾ? ചിന്തിക്കാൻ തന്നെ പേടിതോന്നി. പക്ഷെ പുറത്തുപറയാൻ ഭയം. പ്രേമിനസുഖം തോന്നിയാൽ?

"കുളിക്കണ്ടേ?"

വിമല പുറത്തുവന്നു. പൂന്തോട്ടത്തിലെ പൂനിലാവു പോലെ പ്രസന്നമായിരുന്നു അവളുടെ മുഖം.

'ഈ മഞ്ഞുമലയിലും കുളിയോ?'

ഹൃദയം സ്വസ്ഥമല്ലാത്തപ്പോൾ ശരീരം കാര്യമാണോ?

"തൊട്ടിയിൽ ചൂടുവെള്ളം നിറച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. കാലും മേലുംമൊന്നു കഴുകിക്കോളൂ."

തന്റെ കുളിയും ഊണും മററു ദിനചര്യകളുംനോക്കിനടത്തുക അവളുടെ ചുമതലയാണെന്നു വിമല കരുതുന്നു.

"ദേ; കണ്ടില്ലേ, തല തുവർന്നിട്ടില്ല. കോൾഡു പിടിക്കും"

ടൗവ്വലെടുത്തു വിമല തന്റെ തല തുവർത്തിത്തന്നു. വലതു കൈയില്ലാത്ത തനിക്കു ആ സഹായം കിട്ടിയേപററുള്ളുതാനും.

"വിമലയെ എന്തിനെല്ലാം ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നു?"

"അദ്ദേഹം ഇതിലേറെയും ചെയ്യുമായിരുന്നല്ലേ"

പ്രേം എന്റെ സഹോദരനാണ്. അവനിതൊക്കെ ചെയ്യാൻ കടപ്പെട്ടവൻ. അങ്ങോട്ടും പലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഏട്ടനെടുത്തു തോളിലിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവൻ ഉറങ്ങുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ വിമല? അവൾ തനിക്കാരുമല്ല. താൻ അവളുടെ ശത്രുവാണ്. വെറുക്കപ്പെടേണ്ട ശത്രു. അവൾ പ്രേമിനെ സ്നേഹിച്ചു. അവൻ അവളെയും. താൻ അതിനെതിരായിരുന്നു. പ്രേം അതു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. തന്റെ ഏട്ടൻ ഇത്രമാത്രം സ്വാർത്ഥനാവുമെന്നു അവൻ കരുതീട്ടുണ്ടാവില്ല. അതു അവനു താങ്ങാനാവില്ല.

"വിമലയെ പറഞ്ഞയക്കാൻപോവാണോ?"

"പ്രേമിനും അതിഷ്ടമാവുമെന്നു കരുതി"

അതിനവൻ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല.

പിറേറ ദിവസം പ്രേം വീടുവിട്ടിറങ്ങി. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞിട്ടാണറിഞ്ഞതു് ക്യാമറോൺ ഹൈലാൻഡ്സിലുണ്ടെന്നു്. ഉടൻ പുറപ്പെട്ടുവന്നു.

'പ്രേം. വിമല എന്നും നമ്മളോടൊത്തു താമസിക്കും. എനിക്കതിഷ്ടമാണ്. വരൂ. വീട്ടിലേക്കു്.'

കുറേ നേരത്തേയ്ക്കു അവൻ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. പ്രതീക്ഷാനിർഭരമായ നിമിഷങ്ങൾ തല്ലിത്തകർത്തുകൊണ്ടവൻ പറഞ്ഞു:—

"ഏട്ടൻ മടങ്ങിപ്പോവൂ. വിമലയോടെനിക്കു സഹതാപമുണ്ടു്. പക്ഷെ ഞാൻ ഇനി അങ്ങോട്ടില്ല."

അവൻ തിരിഞ്ഞു വേഗം നടന്നു. മുറിക്കുള്ളിൽ കടന്നു വാതിലടച്ചു.

ഏഴു വർഷം ഒരു കത്തു പോലുമുണ്ടായില്ല. ഇന്ത്യയിലേക്കാണു പോയതെന്നു പരിചയക്കാർ പറഞ്ഞു. ലൗകികജീവിതത്തിൽ നിരാശകണ്ട അവൻ ആദ്ധ്യാത്മികമാഹാത്മ്യം ഗ്രഹിച്ചു പ്രബുദ്ധനായി മടങ്ങിവരികയാണ്; നാളെ.

★ ★ ★ ★ ★

പ്രഭാതം പതിവിലേറെ പ്രസന്നമായിരുന്നു. സൂര്യനുയർന്നുവന്നപ്പോൾ മഞ്ഞുരുകി പൂവിൻതുമ്പിൽ കോർത്ത തുമുത്തുപോലെ തൂങ്ങിനിന്നു. കുന്നിന്റെ ചരിവിലുള്ള റോസ്ഗാർഡൻ മനോഹാരിതയെടുത്തുടുത്ത സുന്ദരിയെപ്പോലെ തോന്നി. കാററിനും കനം കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പുഞ്ചിരിച്ച പ്രകൃതിയുടെ ആനന്ദഭാവം വിമലയിൽ കാണാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. യോഗി ഗസ്റ്റ് ഹൌസിലേക്കു കയറി വന്നതു കാണാൻ അവൾ പുറത്തുവന്നില്ല. യോഗിയും പരിവാരങ്ങളും നിത്യപൂജകളും കഴിഞ്ഞു് പൂമുഖത്തുവരുവോളം അവൾ മുറിയടച്ചിരുന്നു. യോഗി പൂമുഖത്തു ഉപവിഷ്ടനായ വിവരമറിയിച്ചപ്പോൾ അവൾ പുറത്തു വന്നു. ഒരു കോണിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നു.

"വിമല വരൂ."

ശ്രുതിമധുരമായ സംഗീതം പോലെ സുന്ദരമായിരുന്നു യോഗിയുടെ സ്വരം. പ്രേമിന്റെ ശബ്ദമാണെന്നു തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസം. നാമസങ്കീർത്തനങ്ങളുരുവിട്ടു ശബ്ദശുദ്ധി കൈവന്നതാവണം.

വിമല മുന്നോട്ടുചെന്നു. അവൾ അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ നിലത്തുവീഴുമെന്നുതോന്നി, ആ നടത്തം കണ്ടപ്പോൾ. അവൾ പ്രേമിന്റെ കാമുകിയാണ്. തുറന്ന സമ്മേളനമല്ല അവൾ പ്രതീക്ഷിച്ചതു്.

"ഇരിക്കൂ"

യോഗിയുടെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു വിമല നിലത്തു ചടഞ്ഞിരുന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ യോഗിയുടെ മുഖത്തു തറഞ്ഞുനിന്നു. യോഗി ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു. അവളും. മേഘക്കീറുമറച്ച നിലാവു പോലെ പുഞ്ചിരി പെട്ടെന്നു മറഞ്ഞു.

" സന്യാസം പൂർണ്ണമാകാൻ കർമ്മബന്ധങ്ങൾ തീരണം "

യോഗി ഘനഗംഭീരമായ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

" അപ്പോൾ............... "

വിമലയുടെ സ്വരം പതറുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

" വിമല എനിക്കു യാത്രാനുമതി നൽകണം. "

ശാന്തസ്വരത്തിലാണദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്.

" അങ്ങയുടെ ഇഷ്ടമനുസരിക്കാൻ .... "

സന്യാസിക്കു ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളില്ല. മോഹം മോക്ഷത്തിനു വിഘാതമാണ്. "

" പക്ഷെ; ഹൃദയബന്ധങ്ങൾ അത്ര പെട്ടെന്നു."

" ഹൃദയം ആഗ്രഹങ്ങളുടെ കലവറയാണ്. മനസ്സിനു മാത്രമേ ഹൃദയത്തെ നിയന്ത്രിക്കാനാവൂ. മനസ്സിൻെറ മേൽ ആധിപത്യം ബുദ്ധിക്കാവണം. "

" മനുഷ്യരെല്ലാം സന്യാസം......... "

അതിന്നപ്പുറമെന്താണെന്നറിയാത്തമട്ടിൽ വിമല സംശയിച്ചു: യോഗി തൻെറ പ്രസംഗം തുടർന്നു.

" മോഹസങ്കുലമായ ഹൃദയം എന്നെ ഇപ്പോൾ അലട്ടാറില്ല. പണ്ടെങ്ങോ ചിന്തയിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന ഒരോർമ്മ മാത്രം ശേഷിച്ചിരുന്നു. ദുർബ്ബലമെങ്കിലും അതൊരു ബന്ധമായി ശേഷിച്ചിരുന്നു, അതു നിശ്ശേഷം അവസാനിപ്പിക്കാനാണീ സന്ദർശനം "

വിമല മോഹാലസ്യപ്പെട്ടെങ്കിലോ എന്നു താൻ പേടിച്ചു. അവൾ കുലുങ്ങിയില്ല.

" നമസ്കാരം "

തലകുനിച്ചു വന്ദിച്ചശേഷം അവൾ എഴുന്നേററു പിൻവാങ്ങി. പതറാത്ത കാലുകളോടെ അവൾ നടന്നകന്നു.

" ക്ഷേമാശംസകൾ "

യോഗി തൻെറ മുഖത്തു ദൃഷ്ടിയുറപ്പിച്ചുവോ? തനിക്കങ്ങനെ തോന്നിയതാവണം. തൻെറ പൊന്നനുജൻ തന്നോടൊരക്ഷരം പറഞ്ഞില്ല. ' ഓം ' പറഞ്ഞു യോഗി അകത്തേയ്ക്കു പോയി.

ചിറകൊടിഞ്ഞ പക്ഷിയെപ്പോലെ താൻ കടന്നു ചെല്ലുമ്പോൾ വാതിൽപടിയിൽ കൈയുംപിടിച്ചു നിൽക്കുയായിരുന്നു; വിമല. സന്തുഷ്ടിനിറഞ്ഞഭാവം.

" വിമലേ; "

" കരയാൻ തുടങ്ങുകയാണോ? "

വിമലയുടെ സ്വരത്തിൽ പരിഹാസം പുരണ്ടിരുന്നു.

" പിന്നെന്തു ചെയ്യാനൊക്കും, വിമലേ? "

" സന്യസിച്ചുടേ? "

" അതിനും വേണം സിദ്ധികൾ "

" ജീവിക്കാനിഷ്ടമാണോ? "

" എനിക്കൊന്നും........... "

" മനസ്സിലായില്ല; അല്ലേ? എനിക്കെല്ലാം മനസ്സിലായി. ഫലമില്ലെന്നറിഞ്ഞിട്ടും കാത്തിരുന്നതു മൗഢ്യം. പക്ഷെ ഞാൻ തോററില്ല. ഒരു പുതിയ ജീവിതത്തിൻെറ ഉദയമായിരുന്നു ഈ കൂടിക്കാഴ്ച. ഞാൻ ജീവിക്കാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. "

" വിമല പറയുന്നതൊന്നും......... "

ഇതാ ഈ കണ്ണുകളിലേയ്ക്കു നോക്കിയാൽ മനസ്സിലാവും "

താൻ തലയുയർത്തി നോക്കി. വിമലയുടെ കണ്ണുകളിൽ ലജ്ജയുടെ'തട്ടവു'മിട്ട മോഹം അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി നില്ക്കുന്നു. മുമ്പെങ്ങും അവളിൽ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ഭാവം.

★ [ഒരു നീണ്ടനോവലിൻെറ കഥ സംഗ്രഹിച്ചതാണ് ഒതുക്കം കുറഞ്ഞ ഈ ചെറുകഥ.]

പകർപ്പവകാശം കാഥികന്.

With Best Compliments

from

MEE HING SHIRT CO.,

MEE HING TAILOR

No. 97. SERANGOON ROAD,

SINGAPORE-8.

TEL: 362494.

ഓണത്തെപ്പററി

പി. എം. മുഹമ്മദ് ഉണ്ണി

ഓണം ഒരിക്കൽകൂടി നമ്മുടെ വീട്ടുവാതിൽക്കൽ വന്നുമുട്ടിയിരിക്കുന്നു — മൺമറഞ്ഞുപോയ ഭാസുരകാലഘട്ടത്തിന്റെ മധുര സ്മരണകളുമായി. ഒരു പിടി ചോറും ഒരു പാട്ട് വേദനകളും തിന്ന് ജീവിക്കുന്ന കേരളത്തിലെ അനേക ലക്ഷം ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഓണമെന്ന വാക്ക് 'മൃതസഞ്ജീവിനി'യാണ്. ചേതനയററ അവരുടെ സിരകളിൽ അതു് ചുടുരക്തം പകർന്നുകൊടുക്കുന്നു. ഓണത്തിന്റെ വരവ് സ്വപ്നംകാണുക ആർക്കും രസകരമായ ഒരു അനുഭൂതിയാണ്. "അടുത്ത മാസമല്ലേ ഓണം"...... "ഓണത്തിന് ഇനി നാല്പതു ദിവസമേ ഉള്ളൂ."...... എന്നൊക്കെ വീട്ടമ്മമാർ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി അന്യോന്യം പറയുന്നതു സാധാരണ കേൾക്കാം: ജീവിതത്തിലെ കൈപ്പേറിയ അനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് തിരുവോണ നാളിലെങ്കിലും മോചനം നേടാൻ കഴിയുന്നതു് ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമാണല്ലോ. ഗ്രാമീണ കേരളത്തിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം ആഹ്ലാദത്തിന്റെ അലയടികൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നുവെന്നതിലാണ് ഓണത്തിന്റെ സവിശേഷത സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. മററാർക്കുമെന്നതിനേക്കാൾ ഓണം കുട്ടികളുടെ ഉത്സവമാണല്ലൊ. ഒരു ട്രൗസറും ഷർട്ടും അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പാവാടയും ബ്ളൗസും കിട്ടുന്ന ഓണനാളിൽ, തടാകത്തിലെ ആമ്പൽ പൂക്കൾ നിലാവെളിച്ചത്തിലെന്ന പോലെ കൊച്ചുമുഖങ്ങൾ വികസിക്കുന്നതു് കാണാൻ എന്തു് രസമാണെന്നോ. മാവേലിയെപുളകം കൊള്ളിക്കാൻ ഇതിൽ പരം എന്തു വേണം?

സാംസ്കാരികവും കലാപരവുമായ വളർച്ചയ്ക്കു് ഓണം നൽകുന്ന പ്രചോദനം ഗണനീയമാണ്. ഓണത്തിന് തനിയായുള്ള നൃത്തങ്ങളും, കളികളും, പാട്ടുകളും നമുക്ക് നിരവധിയുണ്ടല്ലോ. ഗ്രന്ഥരൂപത്തിൽ ക്രോഡീകരിക്കാതെ, തലമുറകളിൽ നിന്ന് തലമുറകളിലേക്ക് പകർത്തപ്പെടുന്ന മററു ഓണപ്പാട്ടുകളും, ശാസ്ത്രീയനിയമങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ ഒതുങ്ങാത്ത ഗ്രാമീണനൃത്തങ്ങളും വേറെയുമുണ്ട് വളരെ. ഉടുക്കിന്റെയും വില്ലിന്റെയും നാദങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നതു് കൂടുതലും ഓണക്കാലങ്ങളിലാണെന്ന് അറിയാമല്ലോ. വിദൂരതയിൽ നിന്ന് ഒഴുകിവരുന്ന ഇവയുടെ താളസ്വരങ്ങൾ കേൾക്കാൻ ഇമ്പമുള്ളവയാണ്. പൂർണ്ണചന്ദ്രികയിൽ കുളിച്ചുനിൽക്കുന്ന നിശയുടെ അന്തിമയാമങ്ങളിൽ പോലും ഇതു് കേൾക്കാം. ഇതിനും പുറമെ, പല നാടകസംഘങ്ങളും ഓണക്കാലത്തു് പ്രത്യേക പ്രദർശനനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അടുത്ത കാലത്തു് 'ഓണത്തല്ല്' എന്ന ഒരു ഇനംകൂടി ടിക്കററ് വെച്ച് കാണിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു! ഓണത്തോടനുബന്ധിച്ച് നടത്തപ്പെടുന്ന വള്ളംകളികൾ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ, മൊത്തത്തിൽ കേരളസംസ്കാരത്തിന്റെ വിവിധങ്ങളായ വശങ്ങൾ ഏററവും തിളക്കത്തോടുകൂടി നിലകൊള്ളുന്നതു് ഓണത്തിന്റെ വരവോട്ടുകൂടിയാണെന്ന് പറയാം,

ഓണം ഒരു പ്രത്യേക മതസ്ഥരുടെ മാത്രം ആഘോഷമായിക്കണക്കാക്കുന്നതു് തെററാണ്. അതു് മലയാളികൾക്ക് മുഴുവൻ പൊതുവായുള്ളതാണ് — കേരളത്തിന്റെ കാർഷികോത്സവം. ഓണത്തിന്റെ ഉല്പത്തിയെ സംബന്ധിച്ച് പല ഐതിഹ്യങ്ങളും കേരളീയയർക്കിടയിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടല്ലൊ. അവ ഐതിഹ്യങ്ങളായിത്തന്നെ നിലനിൽക്കുന്നതിൽ ആർക്കും എതിർപ്പില്ല. പക്ഷെ, അവയ്ക്കു് മതത്തിന്റെ നേരിയ പരിവേഷംകൊടുത്തു് പൊക്കിക്കാട്ടുന്നതു് സങ്കുചിതത്വമാണ്; അതിൽ കൂടുതലായി അശാസ്ത്രീയവുമാണ്. മലനാട്ടിന്റെ മക്കൾ ജാതി, മതഭേദമെന്യെ. ഓണം ആഘോഷിക്കുന്നതിന് ഇത്തരം സമീപനരീതി പ്രതിബന്ധമായി നിന്നുകൂട. എന്നെപ്പോലുള്ളവർ ഓണാഘോഷത്തിൽ പങ്കെടുക്കുകയും അതിൽ അഭിമാനംകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നതു് മുസ്ലിംകളെന്ന നിലയ്ക്കല്ല; പ്രത്യുത മലയാളികളെന്ന നിലയ്ക്കാണ്. അതുകൊണ്ട് ഓണത്തെ സംബന്ധിച്ച കാഴ്ചപ്പാടുകൾ ഇന്നത്തേതിൽ കൂടുതൽ വിശാലമാവേണ്ടതുണ്ട്.

മറുനാട്ടിലെ ഓണാഘോഷങ്ങൾക്ക്; മലയാളത്തിന്റെ മണ്ണിൽ വെച്ചാസ്വദിക്കുമ്പോളുണ്ടാവുന്നത്ര സ്വാഭാവികത ലഭിച്ചെന്ന് വരില്ല. കേരളത്തിലെ

നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ, അകൃത്രിമസുന്ദരമായ പ്രകൃതി പശ്ചാത്തലത്തിൽ, 'തൃക്കാക്കര അപ്പനെ' സൃഷ്ടിയ്ക്കാനും തുമ്പപ്പൂക്കൾ കൊണ്ട് കളംവരയ്ക്കാനും, അങ്ങിനെ വിപുലമായ ഒരുക്കങ്ങൾ സജ്ജീകരിക്കുവാനും കഴിയുന്നു. ഇവിടെ അതിനൊന്നും സൗകര്യമില്ല. 'ന്യൂയോൺ' വിളക്കുകൾ പൂത്തുനിൽക്കുന്ന സിംഗപ്പൂരിൽ 'പൂക്കളം' വരയ്ക്കാൻ പോലും ഒരു ശ്രമകരമായ ജോലിയാണ്. ആരെങ്കിലും ആ സാഹസത്തിന്ന് ഒരുമ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ, ആളുകൾ പറയും അവർക്ക് തലയ്ക്ക് 'വട്ടാ'ണന്ന്! സിംഗപ്പൂർ മലയാളികൾക്ക് പട്ടണജീവിതം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പരിമിതികൾക്ക് വിധേയമായ തോതിൽ ഓണം കൊണ്ടാടുകയേ ഗത്യന്തരമുള്ളു.

മലയാളികൾക്ക് തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടാനും അന്യോന്യം അടുക്കാനും ഇവിടത്തെ ഓണാഘോഷങ്ങൾ അവസരമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു തന്നെ വലിയ നേട്ടമാണല്ലോ. കേരളീയകലകളുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും അതിലോലമായവശങ്ങൾ, ഇവിടുത്തെ ബഹുവർഗ്ഗ സമുദായമദ്ധ്യേ അനാവരണം ചെയ്തുകാട്ടാൻ ഇത്തരം ആഘോഷങ്ങൾ കൊണ്ട് കഴിയുന്നതും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന സംഗതിയാണ്.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സർക്കാരടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇപ്പോൾ ഓണം ആഘോഷിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. 'ററ്യൂറിസ്റ്റു'കളെ' ആകർഷിക്കുന്നതിന് വേണ്ടി വലിയ പ്രചാരണവും നടത്തുന്നുണ്ട്. ഇതെല്ലാം കാണുമ്പോൾ കേരളത്തിൽ ഓണംകേറാമൂലകൾ പോലും ഇല്ലെന്ന് ധരിക്കാനിടയുണ്ട്. അത് ശരിയല്ല. സാമ്പത്തികശേഷിയില്ലാത്തതിനാൽ മാവേലിക്ക് വേണ്ട തോതിൽ സ്വാഗതം ഒരുക്കാൻ കഴിയാത്തവരും ഇല്ലാതില്ല. ആ കാര്യത്തിൽ സിങ്കപ്പൂരിലെ മലയാളികൾ ഭാഗ്യമുള്ളവരാണെന്ന് വേണം പറയാൻ.

"കാണം വിററും ഓണം ഉണ്ണണ"മെന്നാണ് പഴംചൊല്ല്. കാണം എന്നല്ല വിലയുള്ള മറെറാന്നും വിൽക്കാനില്ലാത്തതു കൊണ്ട് ഓണം ഉണ്ണാതിരിക്കുന്ന ഭാഗ്യഹീനരും കുറവല്ല. മാത്രമല്ല, ഓരോ വർഷം കഴിയും തോറും ഇവരുടെ സംഖ്യ അധികരിച്ചുകൊണ്ടേ ഇരിക്കുന്നു. ഓണത്തിന്റെ ജന്മനാട്ടിൽ, അതു് സൃഷ്ടിക്കുന്ന സാമ്പത്തിക ബാദ്ധ്യതകൾ നിറവേററാൻ കഴിയാത്ത സാഹചര്യമാണ് പലർക്കും അനുഭവപ്പെടുന്നതു്. അല്ലെങ്കിലും പഴയ കാലത്തെ പ്രൗഢിയും ആഡംബരവും ഓണത്തിന് എന്നേ നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ഇന്നതു് ആഘോഷിക്കുന്നതു് തന്മയത്വവും, ചൈതന്യവും കുറഞ്ഞ തോതിലാണ്. ചില കുടുംബനാഥന്മാർക്ക് ഓണം ഒരു പേടിസ്വപ്നമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തങ്ങളുടെ കുടുംബാംഗങ്ങൾക്ക് പുത്തൻ പുടവകളും നല്ലൊരു സദ്യയും ഒരുക്കാൻ കഴിയാതെ അവർ വിമ്മിഷ്ടപ്പെടുകയാണ്. വീട്ടിലെ മ്ളാനമായ മുഖങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുക, പ്രത്യേകിച്ചും തിരുവോണദിനത്തിൽ, ദുസ്സഹമായ കാര്യമാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ല. കൃഷിപ്പിഴയില്ലാത്ത കാലങ്ങളിൻ ഈ 'ദൂഷിതവലയ'ത്തിൽ നിന്ന് അവർക്ക് പുറത്തുകടക്കാൻ കഴിയാറുണ്ട്. സമത്വത്തിന്റെയും ഐശ്വര്യത്തിന്റെയും സന്ദേശം വഹിച്ചെത്തുന്ന ഓണനാളിൽ പോലും ഇത്തരം ദുരന്തങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നതു് വിരോധാഭാസം തന്നെ. വിഭവസമൃദ്ധമായ ഓണസദ്യയും കഴിഞ്ഞു്, സോഫയിലിരുന്ന് 'ഏമ്പക്കം' വിടുന്ന സമയത്തു്, ഓണം 'വിലക്കപ്പെട്ട കനി'യായിത്തീരുന്ന സഹോദരീ സഹോദരന്മാരെപ്പററി ദയാപൂർവ്വം ഓർത്തുനോക്കേണ്ടതാണ്. അവർക്ക് കൂടി ഓണം ആസ്വാദ്യമാക്കിത്തീർക്കണമെങ്കിൽ, നിലവിലുള്ള വ്യവസ്ഥിതിക്ക് ഒരു പൊളിച്ചെഴുത്ത് കൂടിയേ തീരൂ. അതിനുള്ള ദൃഢനിശ്ചയം ഈ സന്തോഷനാളിൽ ഉണ്ടാവുന്നതു് നല്ല കാര്യമാണ്. അനിവാര്യമായും ഓണം കൊണ്ട് സാധിക്കുന്ന, അഥവാ സാധിക്കേണ്ട ഏററവും വലിയ നേട്ടവും ഇതത്രെ.

With the best Compliments

of

HARMIT BROTHERS

SPECAIALISE IN STEEL & ALUMINIUM
TRUNKS ALL KINDS OF
LEATHER & FIBRE BAGS.

★

No. 96-A, SERANGOON ROAD,
SINGAPORE-8.

TEL: 34497

ഗദ്യകവിത

നമ്മൾ

എൻ. സി. കട്ടേൽ

നമ്മൾ ഒരു ഞെട്ടിൽ വിരിഞ്ഞു. ആരുമാരും പ്രതീക്ഷിക്കാതെ — ആരാമത്തെപ്പോലും അമ്പരപ്പിച്ച് രണ്ടായി പിരിഞ്ഞു.

നിങ്ങൾ അങ്ങുയരെയാണ്. ഇങ്ങ് ഈ മണ്ണിന്റെ മടിത്തട്ടിലത്രേ ഞങ്ങൾ; പാവങ്ങളായ ഞങ്ങൾ!

ആകാശത്തിൽ പൂമഴയും ആകാരത്തിൽ വിയർപ്പും അഭിഷേകം ചെയ്യുമ്പോൾ,

സ്വർഗ്ഗസിംഹാസനത്തിൽ തൊട്ടുതൂങ്ങുന്ന നക്ഷത്രമുല്ലകൾക്കെതിരെ പാടം പവിഴക്കതിരണിയുമ്പോൾ,

ആത്മാവിന്റെ അന്തർദ്ദാഹത്തിലും ജീവിതത്തിന്റെ വറണ്ടചുണ്ടിലും സമൃദ്ധിയുടെ തേനരുവി ചുംബിക്കുമ്പോൾ,

ആരാധിക്കപ്പെടേണ്ടവർ ഇന്നോളം വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു. മനപ്പൂർവ്വമല്ല — എമ്പാടും സ്വാർത്ഥത!

"നമ്മൾ" നശിക്കുന്ന ശ്മശാനത്തിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ തല ഉയർത്തി. ഞങ്ങൾ എന്തെന്ന് ദൂരെയായില്ല!

നിങ്ങൾ സംതൃപ്തരാണ്. ഞങ്ങളാകട്ടെ സന്തപ്തരും.

ആഫ്രിക്കയിലെ വനാന്തരങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ ഭാരം ചുമക്കുന്നു. അമേരിക്കയിലെ പട്ടണപ്പരിഷ്കാരത്തിന്റെ നടുവിൽ ഞങ്ങൾ വെടിയേററു വീഴുകയാണ്....

ഞങ്ങൾക്ക് വിശപ്പുണ്ട്. രോഗവും നിരാശയുമായി കേരളത്തിലെ ഹോട്ടൽ പരിസരങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ എച്ചിലിലകൾക്ക് പ്രാർത്ഥിച്ചുനിൽക്കുന്നു.

റൊഡേഷ്യയിൽ ജന്മാവകാശമില്ലാത്ത ഞങ്ങൾ ബീഹാറിൽ വറണ്ടുവീണിട്ടുണ്ട്. ഞങ്ങൾ തൊഴിലാളികളായി ശബ്ദിച്ചപ്പോൾ ചിക്കാഗോവിലെ ചാട്ടവാറുകളേററു പുളഞ്ഞു.

വൃദ്ധരായ ഞങ്ങൾ, അമ്മമാരായ ഞങ്ങൾ, ഭാവിക്ക് വാക്ദാനങ്ങളായി വിരിയാൻ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന ഇളം ദളങ്ങളായ ഞങ്ങൾ — ഞങ്ങൾ വിയററ്നാമിൽ മർദ്ദിക്കപ്പെട്ടു. ചാരിത്ര്യത്തിന്റെ പളുങ്കുപാത്രം പൊട്ടിത്തെറിച്ചുപോയി!

കാടിന്നും കടലിന്നുമപ്പുറം ഞങ്ങൾ തെറിച്ചുവീണു. അവിടെയും തലയുയർത്തുവാനായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ശ്രമം.

മാദകലഹരികളും മഞ്ജുളമണിമഞ്ചവും മതിയാകാത്ത നിങ്ങൾ പുഞ്ചിരിയും വഞ്ചനയും നിറച്ച് കാഞ്ചനമണിത്തേരും തുഴഞ്ഞുനീങ്ങി.

പത്തി നിവർത്തി ചീറിപ്പാഞ്ഞടുത്ത അലമാലകളെ നിങ്ങൾ പരാജയപ്പെടുത്തി.

അങ്ങ് — നീരാഴിപ്പട്ടുകൾക്ക് മുകളിൽ നീരദാംബരം വീണുറങ്ങുന്ന ചക്രവാളങ്ങളോട് കീഴടങ്ങലിന്റെ കൈയ്യൊപ്പു വാങ്ങി.

സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത ഭൂവിഭാഗങ്ങളെ ചങ്ങലവരിഞ്ഞ് കൈകെട്ടി നിറുത്തി.

എങ്കിലും, ചക്രവർത്തിവരെ ഉയർന്നു പ്രഭുക്കളും പ്രഗത്ഭരുമായ നിങ്ങൾക്ക് —

ജന്മികളും ജനലക്ഷങ്ങളുടെ ജന്മാവകാശികളുമായ നിങ്ങൾക്ക് —

കണിക പോലും കാഴ്ച ലഭിച്ചില്ല.

കണ്ണഞ്ചിക്കുന്ന വേഷവിതാനങ്ങളിൽ വെമ്പൽകൊള്ളുന്ന നിങ്ങൾ, നിങ്ങളിലും അണിയറയ്ക്കു പിന്നിലും വിങ്ങിവീർപ്പുമുട്ടുന്ന മനുഷ്യനെ കാണാൻ ശ്രദ്ധിച്ചതുമില്ല.

നിങ്ങൾക്ക് വെളിച്ചത്തിനായി കൈത്തിരികൾ എരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ ജനകോടികളാണ് ഞങ്ങൾ.

ഈ പ്രകാശം നിങ്ങൾക്കായിക്കൊള്ളട്ടെ. ഈ തേനരുവിയിൽ നിതാന്തം നിങ്ങൾ നിറഞ്ഞുകൊള്ളുക; മന്നിന്റെ കുത്തക ആരോ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊള്ളുക, പക്ഷേ;

മനുഷ്യന്റെ ശബ്ദവും മനസ്സിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഞങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല — തീർച്ചയായും ഇല്ല!

നിങ്ങൾ വിഷകലുഷമാക്കിയ സോക്രട്ടീസിന്റെ ജീവനെ ഞങ്ങൾക്ക് കെട്ടിപ്പുണരണം. ഭഗത്സിംഗിന്റെയും ലുമുംബയുടേയും വീരേതിഹാസങ്ങളിൽ അഭിമാനപൂർവം ഞങ്ങൾ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകമണിയട്ടെ.

കണ്ണുതുറക്കൂ: മഹാത്മജിയും ലൂതർകിങ്ങും കെന്നഡിയും ചങ്കുതുളഞ്ഞു വീണുകിടക്കുമ്പോൾ കണ്ടെടുത്ത വെടിയുണ്ടകളിൽ നിങ്ങളുടെ വിരലടയാളമില്ലേ ..?

നിർദ്ദോഷഗാനവീചികളുമായി പാടിപ്പറിലസിച്ചിരുന്ന എത്രെത്ര വാനംപാടികളെ നിർദ്ദയം നിങ്ങൾ തകർത്തില്ല!

തമ്മിൽ തല്ലിന്റെ കുരുക്ഷേത്രം സൃഷ്ടിച്ച നിങ്ങൾ അവിടെ സ്വാർത്ഥ്യത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുകൂടിചെയ്തു. മനുഷ്യത്വം നശിച്ച നിങ്ങളാണ് ഹിംസ്രജന്തുക്കൾ - അതേ, നിങ്ങൾ, നിങ്ങൾ!

ക്ഷമിക്കൂ: ഓളംതത്തിവരുന്ന സ്നേഹശീതളമായ ശുദ്ധവായുവിന്നെതിരെ ഇനിയുമിനിയും കന്മതിലുയർത്തിയാൽ ഞങ്ങൾ അവ തട്ടിത്തെറിപ്പിക്കും......

ശ്രദ്ധിക്കൂ: ഞങ്ങൾ അടിമകളല്ല. ഞങ്ങൾക്ക് തീണ്ടില്ല. അങ്ങനെ കരുതാതിരിക്കൂ. അന്തരീക്ഷം അത്രയെങ്കിലും ശുദ്ധവും ശാന്തവുമായിക്കൊള്ളട്ടെ.

മാരകബോംബുകൾ കൊത്തിയുയർത്തി, ചിറകുവിരിച്ച വിമാനങ്ങളുമായി — ആഞ്ഞിറങ്ങുന്ന ചുണ്ടും നഖവുമായി.

രക്തദാഹികളായ നിങ്ങൾ കഴുകന്മാരെപ്പോലെ തലയ്ക്കു മുകളിൽ പറന്നുനിൽക്കുന്നു.

എങ്കിലും ഞങ്ങൾ തല കുനിക്കുന്നില്ല, മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെ ഭയപ്പെടുവാൻ മാത്രം മാംസം മാംസത്തിന്റെ യജമാനനല്ലല്ലോ.........

ഈ ജീവരക്തം കവർന്നെടുക്കുവാൻ നിങ്ങൾക്കിനി അനുവാദമില്ല. വരൂ;

വിയർപ്പിന്റെ പങ്കുതരാം. മരത്തിന്റെയും മനസ്സിന്റെയും ശാന്തശീതളച്ഛായയിൽ സൗഹൃദം പുണർന്ന് വിശ്രമിക്കാം.

കർഷകന്റെ കട്ടിത്തഴമ്പാർന്ന കൈകളിതാ പത്താലങ്ങളുടെ പുളകച്ചാർത്തുമായി നിരന്ന് —

നിങ്ങൾക്ക് സ്വാഗതം.

ഒരു പൊൽപ്രഭാതത്തിന്റെ ചിലമ്പൊലിക്കായി നമുക്കു ലയിക്കാം.

സ്നേഹവും സമത്വവും കതിരണിയുന്ന വരും നിമിഷത്തിൽ നമുക്കൊന്നായി ഉയർത്തെഴുന്നേൽക്കയും ചെയ്യാം.

ഈ പാതിരാവിന്റെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ നിങ്ങളും ഞങ്ങളും നിറഞ്ഞ പാഴ്ക്കരിയിലകൾ ചാരമായ് തരുമ്പോൾ നാളത്തെപ്പൂലരിയിൽ ഒന്നോ ഒരെണ്ണം പുഞ്ചിരിച്ചു വിരിഞ്ഞാൽ മതി —

അതെ, നമ്മൾ മാത്രം.

മെർഡേക്കാ — *By* എൻ. സി. കട്ടേൽ

ഇതിലെ കവിതകൾ പൊതുവെയും ചില കവിതകൾ പ്രത്യേകമായും എന്റെ ഹൃദയത്തെ അത്ര കണ്ട് വശീകരിച്ചിരിക്കയാണ്...............

ശ്രീ. ശൂരനാട്ടുകുഞ്ഞൻപിള്ള (എം. എ.) അവതാരികയിൽ ഈ കവിതാസമാഹാരത്തിന് അകമ്പടി സേവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ ഞാൻ അഭിമാനംകൊള്ളുന്നു

ശ്രീ. ജെ. എം. മണി. ആമുഖത്തിൽ. "മെർഡേക്കാ"യുടെ പേരിൽ താങ്കൾക്കെന്നെന്നും അഭിമാനിക്കാം.
സന്ദേശം: വിദ്വാൻ ശ്രീ: കെ കെ. വാദ്ധ്യാർ.

ഈ കാവ്യസമാഹാരം അച്ചടിയിൽ

With The Best Compliments of

The United India Fire & General Insurance Co., Ltd.

(*TRANSACT FIRE, ACCIDENT, MARINE AND MOTOR BUSINESS*)

27/28, CHARTED BANK CHAMBERS
RAFFLES PLACE
SINGAPORE-1.

TEL: 94977, 94978.

ഓണാശംസകൾ!

ശ്രീകൃഷ്ണ വിലാസം

SRI KRISHNA VILAS

229, SELEGIE ROAD,
SINGAPORE-7.

സംതൃപ്തിയും രുചികരവുമായ ഭക്ഷണത്തിനും പലഹാരത്തിനും
ഞങ്ങളെ സമീപിക്കുക !!!

സേവനോൽസുകരായ പരിചാരകന്മാർ
— അതാണ് ഞങ്ങളുടെ നേട്ടം.

എല്ലാ വിധ വിശിഷ്ട ചടങ്ങുകൾക്കും നിർദ്ദേശ
മനുസരിച്ച് ആവശ്യമായ ആഹാര സാധനങ്ങൾ
കൃത്യസമയത്തു് എത്തിക്കുന്നതാണ് !!!

ശ്രീകൃഷ്ണ വിലാസം

TEL: 20244

കൂനിന്മേൽ കുരു

— ആനന്ദക്കുട്ടൻ —

പണ്ട് – എന്നുവച്ചാൽ വളരെപ്പണ്ട്—കേരളീയരായ നമ്മെപ്പററി, ആരോ ചില മഹാപാപികൾ ഒരു നുണ പറഞ്ഞുപരത്തി — നാം അതിഥി സൽക്കാര പ്രിയന്മാരാണെന്ന്. നുണയങ്ങു പരന്നു. നമ്മുടെ കാരണവന്മാർ അതു കേട്ടൊന്നു ഞെളിഞ്ഞു. ആ പ്രസിദ്ധി വച്ചു പുലർത്താൻ അവരാലാവതെല്ലാം ചെയ്തു. പിന്മുറക്കാർ അതു പകർത്തി. അങ്ങനെ പകർന്ന് പകർന്ന്, അതിഥി സല്ക്കാരം നമുക്കു പാരമ്പര്യമായി. വീട്ടിൽ ശത്രു കയറിവന്നാലും പുഞ്ചിരിച്ചു സ്വീകരിക്കണം; മര്യാദയ്ക്കു പെരുമാറണം; ആവുന്നതിലധികം സല്ക്കരിക്കണം; വന്നതു് വലിയ ഭാഗ്യമായി എന്നു നടിക്കണം; ഇനിയും ഈ ഭാഗ്യം കൂടെക്കൂടെ കൈവരുത്താൻ പ്രാർത്ഥിക്കണം; — എന്നിവകയൊക്കെ മലയാളിയുടെ തലയിലെഴുത്തിന്റെ പുറംചട്ടയായി കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടിപ്പോൾ.

ആരാനും വരുത്തിക്കൂട്ടിയ ഈ സൽപ്പേരിന്ന് നാം ഇന്നു നല്ല വിലകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. സ്വൈരമായി ഒന്നു തല ചായ്ക്കാൻ ഇടകിട്ടാതെ മലയാളികൾ വിരുന്നുകാരെ പൂജിച്ച് അവർക്കും വീട്ടുകാർക്കും ശല്യം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തുകയാണ്. കൊതുകിനെ ഒഴിവാക്കാൻ വലയ്ക്കകത്തു കയറാം. മൂട്ടയെ ഞെരിച്ചുകൊല്ലാം. ഉറുമ്പിനെ ഞെരിച്ചുകളയാം. പാമ്പിനെപ്പോലും വടികൊണ്ടടിച്ചു വകവരുത്താം. നിനച്ചിരിയ്ക്കാതെ വീട്ടിൽ കയറിവന്ന് യാതൊരു കാര്യവുമില്ലാതെ സ്വൈരംകെടുത്തുന്ന ദ്രോഹികളിൽ നിന്നു മോചനം നേടാൻ യാതൊരു മാർഗ്ഗവും ഉടയതമ്പുരാൻ വിധിച്ചിട്ടില്ല. നാം പുലർച്ചയ്ക്കു വീട്ടിൽ നിന്നും ഇറങ്ങുമ്പോൾ, അന്നത്തെ അന്തിക്കു മുമ്പ് അഴിച്ചുതീർക്കേണ്ടതായി നൂറുകൂട്ടം കുരുക്കുകളുണ്ടാകും. അവയിൽ ഒട്ടൊക്കെ അഴിക്കും. ചിലതു മുറിക്കും. മററുള്ളവ കണ്ടില്ലെന്നുവയ്ക്കും. ഒടുവിൽ, ആയതൊക്കെ മതി, ബാക്കിയൊക്കെ മുടിയട്ടെ എന്നു കരുതി കുടുംബത്തേയ്ക്കു കയറുമ്പോൾ ഭാര്യ മുഖം ഒരു ചോദ്യചിഹ്നം പോലെയാക്കി ഉമ്മറത്തു നിൽക്കും. ആ ബാധയെ കണ്ടില്ലെന്നമട്ടിൽ മാറികടന്നാൽ, അനുഭവം സർപ്പക്കാവിൽ കയറിയതു പോലെയായിരിക്കും. എങ്ങനെ പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യേണ്ടു എന്നൊരുതേക്കം. അതങ്ങനെയേ വരൂ. ഭാര്യ, ഭർത്താവിന്റെ ശീലക്കുടയാണ്. ഭാരമുണ്ടെങ്കിലും പേറിക്കൊണ്ടു നടന്നേ പററൂ. ആ കുടക്കീഴിൽ നിന്നാലേ ജീവിതത്തിന്നു തണലുണ്ടാവൂ. ഭാര്യ എന്നതിന്ന് ഭാരമുള്ളതു് എന്ന് ഈയിടെയൊരു കുസൃതിച്ചെക്കൻ അർത്ഥമെഴുതിവച്ചതു് മുഴുവൻ ശരിയല്ലെന്നെനിക്കു തോന്നി. മധുരമായ ഭാരമുള്ളതു് എന്നു തിരുത്താനും തോന്നായ്കയില്ല. പക്ഷേ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം നമ്മുടെ മനസ്സിൽ തോന്നുന്നതു പോലെ മാററാൻ പററുകയില്ലല്ലോ.

ബ്രിട്ടീഷുകാരിൽ നിന്നു നാം പലതും പഠിച്ചുവെങ്കിലും കുടുംബത്തിൽ കടന്നുവന്ന് സമയംകൊല്ലാതിരിക്കാൻ അവർ ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന മര്യാദകൾ അറിഞ്ഞതായിപ്പോലും ഭാവിച്ചിട്ടില്ല. വിസിററിംഗ് കാർഡും, ദൂതനെ അയയ്ക്കലും വേണ്ടെന്നുവയ്ക്കാം. ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ വരാം. വന്ന കാര്യം പറഞ്ഞിട്ട് പോകാം. ഇതൊന്നുമല്ല നമ്മുടെ ആളുകൾ ചെയ്യുന്നതു്. കുടയുമെടുത്തു പുറപ്പെട്ട്, കാണുന്നേടത്തൊക്കെ നുഴഞ്ഞുകയറി ഒരാക്രമണമാണ്. "ഇവിടെയില്ലേ?" വെളിയിൽ നിന്നൊരു ചോദ്യം കേൾക്കാം. അതു് തുടക്കത്തിലെ പോരിനു വിളിയാണ്. ഉണ്ടെന്നോ ഇല്ലെന്നോ മറുപടി കിട്ടാൻ കാത്തുനിൽക്കുകയില്ല. നമ്മുടെ അതിർത്തിയിലേക്കു കടന്ന് സ്വീകരണമുറിയിൽ കയറിയിരിപ്പായി. നാം ഭവ്യതയോടെ ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നു. ചിരിക്കുന്നു. കുശലം ചോദിക്കുന്നു. കാണാറില്ലല്ലോ എന്ന പരിഭവം പറയുന്നു. (അപ്പോഴൊക്കെ കോപം കൊണ്ട് നമ്മുടെ പല്ലു ഞെരിയുന്നുണ്ടെന്നു വച്ചോളൂ.) ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞ് വന്ന കാര്യം ചോദിക്കുന്ന മട്ടിൽ നാം ആരംഭിക്കുന്നു:–

"അപ്പോൾ, വിശേഷിച്ച്?"

ഈ ചോദ്യത്തിന് അയാളുടെ മറുപടി കേൾക്കുമ്പോഴാണ് കലിവരുന്നതു്. അയാളുടെ ഉത്തരം ഇങ്ങനെയായിരിക്കും:—

"ഓ, ഒന്നുമില്ല. ഈ വഴി പോയപ്പോൾ ഇങ്ങോട്ടൊന്നു കയറി."

"എങ്കിലും?" നാം ഒന്നു കൂടി നിർബന്ധിക്കുന്നു.

"കാര്യമൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ എനിക്ക് ഇങ്ങോട്ടു വന്നുകൂടേ? എന്നൊരു പരിഭവപ്രകടനമായിരിക്കും അയാളിൽ നിന്നു കിട്ടുന്നതു്. മൊഴിമുട്ടിയ മട്ടിൽ നാം മിണ്ടാതിരുന്നുപോകും. അപ്പോൾ വരുന്നു, അയാളിൽ നിന്ന് ഒരു നാരാസ്ത്രം.

"എന്താ, നിങ്ങളുടെ ഭാര്യ ഇപ്പുറത്തേക്കു വരാത്തതു്? ഒരു കുടുംബകലഹത്തിനിടയ്ക്കാണോ ഞാൻ വന്നുപെട്ടതു്?

നുഴഞ്ഞുകയററക്കാരൻ വരുന്നതു മുൻകൂട്ടിയറിഞ്ഞു് തറവാട്ടമ്മ അയാളെ എതിരേൽക്കാൻ നിൽക്കാത്തതു് മലയാളികൾക്കാകെ മോശമായിപ്പോയി എന്നാണതിൻെറ ധ്വനി. എന്നിട്ട്, കുടുംബിനിയെ വിളിച്ചോരു ഗുണദോഷമാണ്:-

"കേട്ടോ സാവിത്രിയമ്മേ? നമ്മുടെ നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയ്ക്ക് ഈയിടെ ആഫീസുകാര്യത്തിൽ മാത്രമേ ശ്രദ്ധയുള്ളു. നിങ്ങൾ വേണം ആ ചിട്ടയൊന്നു മാററാൻ. വല്ലപ്പോഴെങ്കിലും വീട്ടുകാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിക്കാൻ അങ്ങോരെക്കൊണ്ടാവുമോ എന്നു പരീക്ഷിക്കണമല്ലോ."

ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് ഒരു ഇളിഭ്യച്ചിരിയും മുഖത്തു എഴുന്നള്ളിക്കും.

"എഴുന്നേററുപോടാ മരക്കുതിരേ!" എന്നു പറയാൻ നമ്മുടെ നാവ് കലശൽ കൂട്ടും. പറയില്ല. എങ്ങനെ പറയും? നാം മലയാളികളല്ലേ? അതിഥിസല്ക്കാരത്തിൽ നമുക്കൊരു പാരമ്പര്യമില്ലേ? അതുകൊണ്ട് വെമ്പുക, വിളറുക, വിറക്കൊള്ളുക എന്നീ ത്രികരണങ്ങളും മനസ്സിൽ സങ്കല്പിച്ച് എന്നാൽ കുലുക്ഷദിച്ചിരിച്ചു രസിക്കുന്ന മട്ടു പുറമേ കാണിച്ച് നാം ഇരുന്നുപോകുന്നു.

നമുക്കു ശരീരസുഖമുള്ളപ്പോൾ ഇത്തരം വിനകൾ വല്ലമട്ടും സഹിയ്ക്കാമെന്നു വയ്ക്കുക. എന്നാൽ വിരുന്നുകാരേപ്പോലെ തന്നെ സുഖക്കേടും നമ്മെ ചിലപ്പോൾ പിടികൂടും. ഒരു തുമ്മൽ, ലേശം കുളിരു്, ഭക്ഷണത്തിന്നു് അരുചി, തല വേദന എന്നിങ്ങനെയാണ് അവൻെറ വരവ്. അതു വകവയ്ക്കാതെ പിന്നെയും പ്രപഞ്ചത്തിൻെറ തിരക്കിലേക്ക് നാം തള്ളിക്കയറും. കഷ്ടിച്ച് രണ്ടു ദിവസം കഴിയുമ്പോൾ സുഖക്കേടിൻെറ ഭാവം മാറുന്നു; കിടന്നേടത്തു നിന്നു് എഴുന്നേല്ക്കാൻവയ്യ. ശരീരമാസകലം വേദന. തലയ്ക്കു കനം കൂടിയതു പോലെ തോന്നുന്നു. പുതപ്പിനുള്ളിൽ ആമയെപ്പോലെ ഒളിച്ച് "എന്നെയും എൻെറ സുഖക്കേടിനേയും ഒററയ്ക്കു വിട്ടേക്കു" എന്ന ഭാവത്തിൽ നാം കഴിയുകയാണ്. ഉദയമാവുമ്പോൾ എഴുന്നേൽക്കാറുള്ള നാം വെയിലുദിച്ചിട്ടും മൂടിപ്പുതച്ചു കിടക്കുന്നതു് ഭാര്യ മനസ്സിലാക്കുന്നു.

"ദേ, നേരം വെളുത്തു. കേട്ടോ" കർമ്മകാണ്ഡത്തിലേക്കു കടക്കാൻ ഭാര്യയുടെ നിർദ്ദേശമാണതു്.

'ഉം' നാം ഒന്നു മൂളി. വീണ്ടും പുതപ്പിനുള്ളിലേക്കു വലിയുന്നു.

"കേട്ടില്ലേ? നേരം വെളുത്തെന്നു്. കാപ്പി തണുത്തുപോകും" ഭാര്യ കട്ടിലിന്നടുത്തുവന്ന് കുലുക്കി വിളിക്കുന്നു. ലക്കോട്ടു കീറി എഴുത്തു പുറത്തെടുക്കുന്നതുപോലെ തല പുതപ്പിൽ നിന്നു് വെളിയിലാക്കി, നമ്മുടെ നെററിയിൽ കൈ ചേർത്തു പിടിച്ച് ഒട്ടുനേരം നിന്നിട്ട്. "ദൈവമേ, പനിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ". എന്നൊരു വിളിയാണ്. പിന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കാനുള്ള ബദ്ധപ്പാടായി. ആദ്യം രോഗവിവരം ചോദിക്കും. തലവേദനയുണ്ടോ? തലക്കറക്കമുണ്ടോ? കൈയ്ക്കും കാലിനും കടച്ചിലുണ്ടോ? — എല്ലാററിനും മൂളുന്നതാണു് നന്ന്. ഏതായാലും മരുന്നുകൾ മുറയ്ക്കു വരും. നെററിയിൽ ചന്ദനം പൂശും. നാസാദ്വാരത്തിൽ യൂക്കാലിപ്ററസ് തൈലം പഞ്ഞിയിൽ മുക്കികുത്തിക്കടത്തും. ശരീരമാസകലം ടർപ്പൻൈറൻകൊണ്ടു് ഉഴിയും. ആഹാരവും അവർ നിശ്ചയിക്കുന്നതു പോലെയാണു്. കുടിക്കാൻ കുരുമുളകുവെള്ളം. ഉച്ചയ്ക്ക് ഒരു തുണ്ടു് ഗോതമ്പുറൊട്ടി പലകപോലെയാക്കിയതും ചുക്കു വെള്ളവും. സന്ധ്യയാകുമ്പോഴാണ് ആവിയ്ക്കുവയ്ക്കൽ. അതായതു്, കുരുമുളകും, തുളസിയിലയും, വീടായവീടെല്ലാം കയറിയിറങ്ങി പറിച്ചെടുത്ത പലതരം ഇലകളും ഒരു കുടത്തിലിട്ടു് വെള്ളമൊഴിച്ചു് അടച്ചുകെട്ടി, വെട്ടിത്തിളപ്പിക്കുന്നു. അതിനു ശേഷം കുടത്തിൻെറ മുന്നിൽ രോഗിയെ കുനിച്ചിരുത്തി പുതപ്പിട്ടുപൊതിയുന്നു. ഇത്രയും കഴിഞ്ഞു് കുടത്തിൻെറ അടപ്പു് പൊട്ടിക്കുകയായി. പുക മൂക്കിലും വായിലും കയറും. കണ്ണിന്നു നീററലുണ്ടാകും. വീർപ്പുമുട്ടും. പക്ഷേ മിണ്ടിപ്പോകരുതു്. സുഖക്കേടു മാറാൻ ചികിത്സിക്കുകയാണ്. ഇങ്ങനെ ആവിയ്ക്കു വയ്ക്കുന്നതിനു പകരം പട്ടടയിലേക്കു തന്നെ വച്ചേക്കരുതോ എന്നു ചോദിക്കാമോ? ചികിത്സിക്കുന്നതു് ഭാര്യയാണു്. രോഗം ഭേദമാകാതെ പിന്മടങ്ങുകയില്ല. അതു കൊണ്ടു് ആയുസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ഈ പുഴുങ്ങലിൽ നിന്നു് രക്ഷനേടട്ടെ എന്നു് സമാധാനിക്കുകയേ തരമുള്ളു. ആവിയ്ക്കുവയ്ക്കൽ കഴിയുമ്പോൾ ഇജ്ജന്മംചെയ്ത പാപം മുഴുവൻ തീരും; രോഗം ചിലപ്പോൾ ഈ കടുംകൈകണ്ട് നമ്മോടു ദയതോന്നി, ഒന്നു വിട്ടുനിൽക്കാനും മതി.

ആവിയ്ക്കുവയ്ക്കലിൻെറ അപകടം അവിടം കൊണ്ടു് അവസാനിക്കുന്നില്ല. വെള്ളം തിളപ്പിക്കാൻ ഇലകൾ തേടി വീട്ടുതോറും നടന്നകൂട്ടത്തിൽ ഭാര്യ ഒരു പണിപററിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

"കുഞ്ഞുങ്ങളുടെയച്ഛൻ ഇന്നു തല പൊക്കിയിട്ടില്ല. തൊട്ടാൽ പൊള്ളുന്ന പനി." എന്നു് ഒരു ബുള്ളററിൻ ഇറക്കുകയും ഇലകൾക്കു പകരം മരുന്നു ചെടികൾ കൊമ്പോടെ ഒടിച്ചുകൊണ്ടുപോരുകയും ഒരുമിച്ചുകഴിച്ചു. നമ്മുടെ സുഖക്കേടു് വെറും ജലദോഷപനിയായിക്കൊള്ളട്ടെ — നാട്ടുകാരുടെയിടയിൽ അതു് ഞൊടിയിടയിൽ പ്രചരിക്കും.

"നീലകണ്ഠപ്പിള്ള തീരെ അവശതയിലാണത്രേ!"

"ഉം" ജിജ്ഞാസ തലപൊക്കുന്നു

"കടുത്ത പനി. നൂററഞ്ചും കവിഞ്ഞെന്നാ അറിവു്." വാർത്ത വളരുന്നു.

"പോയിക്കാണ്ടോ?" നമ്മുടെ കഷ്ടകാലം ഇവിടെത്തുടങ്ങുകയായി.

"ഇല്ല" എന്നു മറേറ വിദ്വാൻെറ മറുപടി.

"പകരുന്ന വക വല്ലതുമായിരിക്കുമോ?"

അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ അയാൾ വരുന്നില്ലെന്നർത്ഥം.

"ഇന്നത്തേടം കഴിഞ്ഞാൽ പറയാം" ഇത്തര ത്തിൽ ജലദോഷപ്പനിയുടെ വാർത്ത വിശ്വരൂപം പോലെ വികസിക്കുമ്പോൾ, രോഗമന്വേഷിച്ച് വരുന്നവരുടെ തിരക്കു തുടങ്ങും. പിന്നെ ഇരിക്കപ്പൊറുതിയും കിടക്കപ്പൊറുതിയുമില്ല. എല്ലാ നിരത്തുകളും രോമിലേക്ക് എന്ന മട്ടാണ്.

ഇനിയൊരു കൂട്ടരുണ്ട്. അവരെയാണ് താങ്ങാൻ വയ്യാത്തത്. വന്നാലുടൻ ദേഹപരിശോധനയാകും. നാഡിയുടെ മിടിപ്പ്, പനിയുടെ തോത്, നാക്കിൻെറ തടിപ്പ്, കണ്ണിൻെറ നിറം എല്ലാം പരിശോധിച്ചേ അടങ്ങൂ. നമ്മെ തിരിച്ചും മറിച്ചും കിടത്തി നെഞ്ചത്തും പുറത്തും കൊട്ടിയതിനു ശേഷം എന്തോ പിടി കിട്ടിയ മട്ടിൽ ഇരുത്തിയൊന്നുമൂളും. അതു കഴിഞ്ഞ്, നമ്മോടുകാട്ടുന്ന ഈ പരാക്രമമെല്ലാം കണ്ട് കരൾനൊന്തു നിൽക്കുന്ന ഭാര്യയോട് ഒരു ചോദ്യമാണ്—

"ചിന്നാമുക്കിയിരിപ്പുണ്ടോ ഇവിടെ?"

"ഇല്ല." ഭാര്യ കമ്പിട്ടു നിൽക്കും

"പിററരത്ത കാണുമോ ?

"വാങ്ങിപ്പിക്കാം"

"ങ്ങ. എന്നാൽ രണ്ടും വാങ്ങിച്ചോട്ടെ. അതു കിട്ടിയാൽ ഞാനൊരു മരുന്നുണ്ടാക്കിത്തരാം. ഏഴുനാഴികയ്ക്കകം പനിവിട്ടും; ശരീരം മുഴുവൻ വിയർക്കും. പിന്നെ പനിയുണ്ടാവില്ല." ആ വാഗ്ഭടൻെറ പ്രയോഗം അവിടം കൊണ്ടവസാനിക്കുമെന്നു കരുതേണ്ട. ഒരു ഫലശ്രുതിയാണ് പിന്നത്തേത്.

"ദാഹം കടുകട്ടിയായിരിക്കും. പക്ഷേ വെള്ളം കൊടുക്കരുത്"

നാം ദാഹിച്ചു പൊരിയണം. വെള്ളം കിട്ടരുത്. ഇത്രയുമായാൽ അയാൾക്കു തൃപ്തിയാവും. ഇനി, അയാൾ പറഞ്ഞതു പോലെ ചെയ്തില്ലെങ്കിലുള്ള സ്ഥിതിയെപ്പററി ഒരു താക്കീതു അരുളിച്ചെയ്യും:—

"ഒന്നും ചെയ്യാതെ വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ സന്നിയാകും പിന്നെ നോക്കണ്ട."

അതാണ് ഈ അവസ്ഥയിലും ഭേദം എന്നു നമുക്കു തോന്നും പനി പിടിച്ച ചിലർ പിച്ചും പേയും പറയുമെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ബോധമില്ലാതെ സംസാരിക്കുക. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഡെലീറിയം എന്നു പറയുന്നതും അതു തന്നെ. അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ പനി മൂർച്ഛിക്കുമ്പോൾ പറയുന്നതാണോ ? എനിക്കു സംശയമുണ്ട്. സുഖക്കേടിൽ കൂട്ടുതൽ അസുഖംചേർക്കുന്ന ഈ വക ശല്യങ്ങളോടുള്ള പ്രതിഷേധമല്ലേ അത്? ആണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും "ഡെലീറിയം" രോഗമന്വേഷിച്ചു വന്നു നമ്മെ മിനക്കെടുത്തുന്നവർക്കെതിരെ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന ഒരു നല്ല ആയുധമാണ്. അന്വേഷണക്കാരെക്കൊണ്ടു സഹികെടുമ്പോൾ മനസ്സിരുത്തി ഒരു 'ഡെലീറിയം' തൊടുത്തു വിടുക. ആ ഡെലീറിയത്തിൽ നമുക്ക് പറയാനുള്ളതു മുഴുവൻ പറയാം:—

"ഇറങ്ങു വെളിയിൽ – എന്നെ തൊടരുത്. കൊന്നുകളയും. നിൽക്കണ്ട. പോ ഓടിക്കോ? തോക്കെവിടെ? വെടിവയ്ക്കും. എനിക്കു പനിയുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ സഹിച്ചോളാം; കടക്കു പുറത്ത്" എന്നൊക്കെ ഉന്നംവച്ചു തട്ടിവിടാം. കുറിക്കു കൊള്ളുകയും ചെയ്യും. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മുളാൻ മാത്രം മറക്കരുത്.

രോഗം തന്നെ ഒരു ഉപദ്രവമാണ്. രോഗപീഡ എന്നാണല്ലോ പറയുക. രോഗിയെ ശല്യം ചെയ്യാൻ വരുന്നവർ അതിലും സൊല്ലയാണ്. അതിൽ നിന്നൊഴിയാൻ ഒരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളു. രോഗം ഉണ്ടാവാതിരിക്കുക; ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കുക. ആകയാൽ നമുക്ക് ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിക്കാം:-

"ലോകാ: സമസ്താ: സുഖിനോ ഭവന്തു"

With the best Compliments

of

MEENA

80, Serangoon Road,

Singapore-8.

ഷധമല്ലേ
വീറിയം''
ത്തുന്നവർ
ധമാണ്.
വാൾ മന
ിട്ടക. ആ
ഴവൻ പ
ടരുതു്.
ാ? തോ
നിയുടെ
' എന്നൊ
ൊള്ളുകയും
രുതു്.
. രോഗ
യ ശല്യം
'. അതിൽ
ഗം ഉണ്ടാ
ൽ നമുക്ക്
ത്തു''

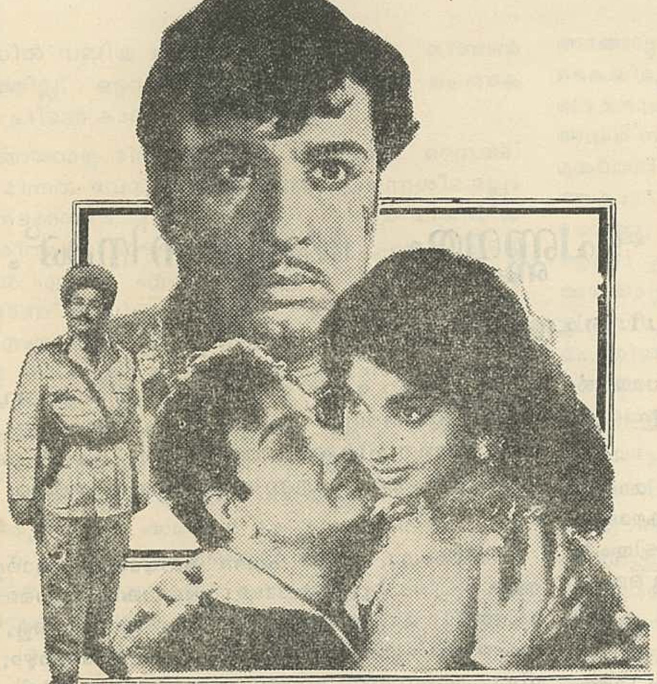

அது ஓர் எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்த குடும்பம்! அதன் தலைவன் கொல்லப்பட்டுசீர்குலைந்த அக்குடும்பத்தின் இரு வாரிசுகள் பிரிக்கப்படுகின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் வஞ்சகனாகவும், மற்றொருவன் நல்லவனாகவும் மாறி ஒருவரையொருவர் ஒழிக்கவிழைகின்றனர். இவற்றிற்கிடையே துவண்டு துடிக்கும் பேதை — அவள்தான்

மக்கள் திலகம் எம். ஜி. ஆர்.

நடிக்கும்

"குடியிருந்த கோயில்"

[ஈஸ்ட்மன் கலர்]

மற்றும் எம். என் நம்பியார், வி. கே. ராமசாமி, சுந்தரராசன், நாகேஷ். ஜெயலலிதா, ராஜஸ்ரீ, விஜயலெட்சுமி, பண்டரிபாய் ஆகியோர் நடித்தது.

டைரக்ஷன்: K. சங்கர்

கதை-வசனம்: சொர்ணம்

இசையமைப்பு:
மெல்லிசை மன்னர்
எம். எஸ். விசுவநாதன்

പ്രതീക്ഷിക്കുവിൻ

കുടിയിരുന്ത കോവിൽ

നടീനടന്മാർ:

എം. ജി. ആർ. — ജയലളിത
എം. എൻ. നമ്പ്യാർ — രാജശ്രീ
വി. കെ. രാമസാമി — വിജയലക്ഷ്മി

ഡയറക്ഷൻ — കെ. ശങ്കർ

ഷാ ബ്രദേഴ്സ്

(ചെറുകഥ)

"പൈങ്കിളിയെപ്പോലൊരു പെണ്ണവരും, മോനെ നിനക്ക്."

(എൻ. പി. ചെല്ലപ്പൻ നായർ)

"എടാ കുഞ്ഞുമോനെ!" ഒരു ചാരുകസേരയിൽ ചുരുട്ടും വലിച്ചുകൊണ്ട് വിശ്രമിച്ചിരുന്ന റപ്പേലു മുതലാളി വിളിച്ചു.

"എന്തിനാ അപ്പാ വിളിച്ചത്?" സിനിമാപ്പെണ്ണുങ്ങളുടെ ചിത്രങ്ങളുള്ള സ്ലാക്ക് ഷർട്ടും കൌബോയ് ജീൻസും ധരിച്ച്, തലയിൽ കുരുവിക്കൂട്ടമുടിയും മുഖത്ത് ഈർക്കിൽകരയൻ മേൽമീശയും ഉള്ള ഒരു യുവാവു കടന്നുവന്ന്, ചാരുകസേരയുടെ കയ്യിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു.

"എടാ കുഞ്ഞുമോനേ! ഞാൻ തിരുവനന്തപുരത്തു വച്ചറിഞ്ഞു— അവിടെ എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളേജിൽ നിന്നോടൊത്തു പഠിക്കുന്നവരു തന്നെയാ പറഞ്ഞത്—നിനക്ക് പള്ളിക്കൂടം പിള്ളേർക്ക് അശേഷം പാടില്ലാത്ത ആ രണ്ടു ദൂഷ്യങ്ങളും വളരെ കലശലായുണ്ടെന്ന്. കള്ളുകുടിയും പെണ്ണുപിടിയും. നിന്നെ ഞാൻ കുററം പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും രണ്ടും നിർത്തണം. പടിച്ചുജയിച്ച് ഉദ്യോഗം കിട്ടിയിട്ട് ആയിക്കോ. അപ്പൻ ഉപദേശിച്ചു.

കുഞ്ഞുമോൻെറ മുഖത്തെ പ്രസാദം മങ്ങി. അവൻ മിണ്ടാതെ നിന്നു.

"നീ എന്നാ പറയുന്നു?" അപ്പൻ ചോദിച്ചു.

എന്നിട്ടും അവൻ മിണ്ടിയില്ല. അലക്ഷ്യമായി വെളിയിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു.

"നീ എന്താ മിണ്ടാത്തത്? — എടാ! എന്നാൽ രണ്ടിലൊന്നു നിർത്ത്."

"ഏതു നിർത്തണമെന്ന് അപ്പൻ പറ" അനുസരണയുള്ള മകൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

റപ്പേൽ മുതലാളി അല്പനേരത്തേക്ക് ആലോചനയിൽ മുഴുകി. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞു:— "എടാ! മദ്യപാനം നിർത്ത്. വയസ്സുകാലത്തും ആകാവുന്നതാ അത്."

പരിചയസമ്പന്നനായ പിതാവു പറഞ്ഞതിൻെറ അർത്ഥം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടെന്ന പോലെ, കുഞ്ഞുമോൻ ലഘുവായി ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചു. ആ പുഞ്ചിരി അപ്പൻ കാണാതിരിക്കുവാൻ എന്നവണ്ണം ഓഷ്ഠാധരങ്ങൾ കൈകൊണ്ടു മറച്ചു.

"എൻെറ മോൻ അപ്പനെ കണക്ക്, തെരുവുനിരങ്ങാൻ ഇറങ്ങരുത്. പൈങ്കിളി പോലൊരു പെണ്ണവരും മോനെ നിനക്ക്." "അങ്ങുകത്ത്, മകന് കൊടുത്തയക്കാൻ രൂപാ എണ്ണിക്കൊണ്ടിരുന്ന മാതാവു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

ആ രംഗം രാജൻ എന്ന കുഞ്ഞുമോൻ ഓർത്തു. അമ്മ പ്രവചിച്ചതു പോലെ പൈങ്കിളിപോലൊരു പെണ്ണ്! സൌന്ദര്യമുള്ള അനവധി യുവതികളെ, എഞ്ചിനീയറിംഗ് കോളേജിലേക്കു പോകുമ്പോഴും, തിരിച്ചു താമസസ്ഥലത്തേക്കു വരുമ്പോഴും, വഴിയിൽ വച്ചും, സിനിമാശാലകളിൽ വച്ചും എല്ലാം ദിവസവും താൻ കാണാറുണ്ട്. പക്ഷെ അവരിൽ ആർക്കും ഇല്ലാത്ത ഒരു മാലാഖാ—സൌന്ദര്യമാണ് അവളുടേത്. പിന്നി അററത്തു റിബ്ബൺകെട്ടി പിന്നിലേക്കിട്ടിട്ടുള്ള നീണ്ട തലമുടിയും, ആ കുന്തൽ കലത്തിൽ നിന്നും പിണങ്ങിപ്പിരിഞ്ഞെന്നവണ്ണം, കുഞ്ഞിളം കാററിലാടിക്കൊണ്ട്, കാതുകളുടെ മുൻവശങ്ങളിൽ കൂടി തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്ന കുനുകുന്തലും, ചന്ദ്രക്കലയെ വെല്ലുന്ന നെററിത്തടവും, മന്ദഹസിക്കുമ്പോൾ മദ്ധ്യത്തിൽ ചുഴികൾ വീഴുന്ന തുടുത്ത കവിളുകളും, കാമദേവൻെറ വില്ലിനെ വെല്ലുന്ന ചില്ലിക്കൊടിയും, തരുണഹൃദയത്തിൽ ഉടക്കുളി പോലെ വന്നു തറയ്ക്കുന്ന കടാക്ഷശരങ്ങൾ ചൊരിയുന്ന നീണ്ട മിഴികളും, ഭംഗിയുള്ള നേർത്ത നാസികയും, അതിലോലങ്ങളായ അരുണാധരങ്ങളും, പുഞ്ചിരിക്കുമ്പോൾ എത്തിനോക്കുന്ന കൊച്ചരിപ്പല്ലുകളും, കൊഴുത്ത കഴുത്തും, നേർത്ത ബ്ളൌസ്സിനു പൊതിഞ്ഞ് ഹാഫ്സാരികൊണ്ടു മറച്ചുള്ള കുടക്കസ്തനങ്ങളും, ലോലമായ ഉദരവും എല്ലാം ഓർത്തപ്പോൾ, ആ യുവാവിൻെറ മേനിയിൽ പുളകങ്ങൾ പൊതിഞ്ഞു. അവൾക്ക് തന്നോടു സ്നേഹമുണ്ട്. മോട്ടോർ സൈക്കിളിൽ വരുന്ന തന്നെ ദൂരെ കാണുമ്പോൾ തന്നെ നോക്കാൻ തുടങ്ങും അവൾ. താൻ അടുത്തെത്തുമ്പോൾ, ആവേശത്തോടെ തന്നെ നോക്കി ഒന്നു പുഞ്ചിരിച്ചിട്ട് പുസ്തകങ്ങൾ മാറോടമർത്തിപ്പിടിച്ച്, കുനിഞ്ഞു നടക്കും. ദൂരെ ചെന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കും. പുസ്തകങ്ങൾ അങ്ങിനെ മാറോടമർത്തുന്നതിൽ എന്തോ സൂചനയില്ലെ? ഉണ്ടെന്നു തോന്നി രാജൻ എന്ന കുഞ്ഞുമോന്. അവളോടൊന്നു സംസാരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ! ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം അവളുടെ പിന്നാലെ നടന്നു.

റോഡിൽ വലിയ തിരക്കായരുന്നതിനാൽ, മിണ്ടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ അവൾ ഒരു വീട്ടിൽ ചെന്നുകയറി. പിന്നെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഞായറാഴ്ച ദിവസമാണ്. മോട്ടോർ സൈക്കിളിൽ മിന്നൽ വേഗത്തിൽ പാഞ്ഞുപോകുന്നശീലമല്ലാതെ. നടക്കുന്ന പതിവ് രാജനില്ല. അന്നു പതിവിനു വിപരീതമായി നടക്കാൻ ഇറങ്ങി. അവളുടെ വീട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ എത്തി. എങ്ങിനെയുള്ള വീടാണ്, ആരൊക്കെയാണ് അവിടെ താമസം എന്നൊക്കെ അറിയാതെ എങ്ങിനെയാണ് കയറിച്ചെല്ലുന്നത്. രാജൻ അടുത്തുള്ള ഒരു ചായക്കടയിൽ കയറി, ചായകുടിക്കാൻ എന്ന മട്ടിൽ. പാർക്കാൻ ഒരു ചെറിയ വീട് അന്വേഷിക്കുകയാണ് എന്ന ഭാവത്തിൽ, ആ ചെറിയ വീടിനെപ്പററി ചായക്കടക്കാരനോട് അന്വേഷണം നടത്തി. ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന ചില വസ്തുതകളാണ്, അയാൾ പറഞ്ഞത്. ഒരു അമ്മയും മകളും മാത്രമാണ്, ആ വീട്ടിൽ താമസം. പുരുഷന്മാർ ആരുമില്ല. അമ്മയാണെങ്കിൽ തികഞ്ഞ ഒരു സ്വൈരണിയാണ്. നല്ല ചിമിയുണ്ട് കാണാൻ. നാല്പതോളം വയസ്സ് പ്രായംവരും. പക്ഷെ ഒരു മുപ്പതിൽ കൂടുതൽ ആരും മതിക്കുകയില്ല. 'പാണ്ടിമേരി' എന്നാണ് അവൾ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഭർത്താവു മരിച്ചിട്ട് വർഷങ്ങൾ എട്ടുപത്തായി. ഒരു മകളുണ്ട്. ആലീസ്, പാപരാ പതിനാറുവയസ്സുവരും. കോളേജിൽ പഠിക്കുകയാണ്. ദേവകന്യകയെപ്പോലെയുള്ള ആ കുട്ടി, ആ രാക്ഷസിയുടെ വയററിൽ പിറക്കേണ്ടതല്ല. എങ്കിൽ കൂടിയും തള്ളയുടെ ജീവനാണു മകൾ, മകളുടെ മനസ്സിനു ഒരു പോറലുപോലും വീഴാതെ വളർത്തുന്നു. കൊള്ളാവുന്ന പലരും വന്നു കല്യാണം ആലോചിച്ചു.: സ്ത്രീധനം ഒന്നും വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു. അത്ര നല്ല പഞ്ചവർണ്ണക്കിളിയാണ് പെൺകുട്ടി പക്ഷെ ആ തള്ള അയക്കുകയില്ല. മകളെ പഠിപ്പിച്ച് ഒരു ഡാക്ടറാക്കണം, അതിനു ശേഷം മാത്രം കല്യാണം എന്നാണവരുടെ ശാഠ്യം. പാണ്ടിമേരിയെ ഭയന്ന്, ഒരൊററ മനുഷ്യൻ പോലും ആ വീട്ടിൽ കയറുകയില്ല; അവളെ സന്ദർശിക്കുവാൻ വരുന്ന പതിവുകാർ ഒഴിച്ചു ഒരു ദിവസം ആലീസിനെ കാണാനെന്നും പറഞ്ഞു, ആരോ ഒരു ബി.എ. ക്കാരൻ ആ വീട്ടിൽ കയറിച്ചെന്നു. ആ തള്ള അവനെ പിടിച്ച് ചെകിടന്നു രണ്ടടി—എല്ലാം കേട്ട് രാജൻ നിശ്ചേഷ്ടനായി ഇരുന്നുപോയി. ഒരു ഉഗ്രസർപ്പത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ ഇരിക്കുന്ന മാണിക്യരത്നത്തെയാണ്, പണത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പിണവും വാ പൊളിക്കും എന്നൊക്കെ തോന്നിയിരുന്ന അഹങ്കാരം അല്പമൊന്നു ശമിച്ചു.

രാജൻ ചായക്കടയിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി. ആ വീട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ കൂടി നടന്നു. നടക്കുന്നതിനിടയിൽ ആ വീട്ടിനുള്ളിലേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. കാണാനാഗ്രഹിച്ചുവന്ന കനകവിഗ്രഹം, കെട്ടിടത്തിന്റെ വലത്തുവശത്തുള്ള ഒരു മുറിയിലെ തുറന്നിട്ട ജനാലയിൽ കൂടി തന്നെ നോക്കിനിന്നു മന്ദഹസിക്കുന്നു! രാജനും അങ്ങോട്ടുനോക്കി പുഞ്ചിരിതൂകി. അവൾ തന്റെ കൈയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു റോസാ പുഷ്പം, അവനെ നോക്കി വീണ്ടും വീണ്ടും ചുണ്ടോടുചേർത്തിട്ട്, അവനു നീട്ടുകയാണ്! തീവ്രമായ ആവേശം ഫണമുയർത്തി. വികാരങ്ങൾ കൊടുമ്പിരികൊണ്ടു, ചെന്ന് ആ റോസാപ്പു വാങ്ങുക തന്നെ. രണ്ടടിമുന്നോട്ടു വച്ചതേയുള്ളു; കെട്ടിടത്തിനു തെക്കുവശത്തായി പറമ്പിൽ ആരോ ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നതു കേട്ട് അവൻ അങ്ങോട്ടുനോക്കി. വിശ്വസിക്കാൻ വയ്യാത്ത ഒരു കാഴ്ച! ഹിഡുംബിയെക്കണക്കുള്ള ഒരു സ്ത്രീ, ശകാരവർഷം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ട്, പറമ്പിൽ ജോലിചെയ്തുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന ഒരു കൂലിക്കാരനെ, കഴുത്തിൽ കുത്തിപ്പിടിച്ചു തള്ളുകയാണ്. പൂച്ചയുടെ വായിൽ പെട്ട എലിയെപ്പോലെ, അവളുടെ പിടിയിൽ കിടന്ന് അവൻ ഞെളിയുന്നു. ചിരിവന്നു. വീണ്ടും ആലിസു നിൽക്കുന്നിടത്തേക്കു നോക്കി. കയറിവരരുതെ, അതാ തെക്കുവശത്ത് അമ്മ നിൽക്കുന്നു എന്ന് ആംഗ്യംകൊണ്ട് പരിഭ്രമത്തോടെ അറിയിക്കുകയാണ്, അവൻ കയറിവന്നുകളയുമോ എന്ന ഭയപ്പെട്ട് ആ പെൺകുട്ടി. ഓ! അപ്പോൾ അവളാണ് പാണ്ടിമേരി! രാജൻ നടുങ്ങിപ്പോയി. ആ സ്ത്രീ പിൻഭാഗത്തു കൂടി വീട്ടിനുള്ളിലേയ്ക്ക് കടന്നുവരികയാണ്, കുഞ്ഞുമോളേ എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട്, അവനെ നോക്കി വീണ്ടും ആ റോസ്സാ

With Best Compliments

from

ANI MANI PORCHALAI

GOLDSMITHS, GOLD & SILVER JEWELLERS

45, SERANGOON ROAD,

SINGAPORE-8.

പുഷ്പം ചുംബിച്ചിട്ട്, ആലിസ് പുഞ്ചിരിയോടെ അതു തന്റെ ബ്ളൗസിനുള്ളിലേക്കിട്ടു. കുചകലശങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്ക്. അതിനു ശേഷം വേഗം പൊയ്ക്കൊള്ളാൻ ധൃതിയിൽ രാജനോട്ട് ആംഗ്യം കാട്ടിയിട്ട് അവൾ വീട്ടിനുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. രാജൻ അവിടെ വച്ച് ഒരു തീരുമാനം എടുത്തു. ചേതോഹാരിണിയായ ആലീസിനെ കല്യാണംകഴിച്ചേ താൻ അടങ്ങൂ എന്നു്

അത്താഴം ഊണുംകഴിച്ച് കിടക്കയിൽ വന്നു കിടന്നിട്ട് രാജനു് ഉറക്കം വന്നില്ല. ലാവണ്യവതിയായ ആ യുവതിയെപ്പററിയുള്ള ചിന്ത: അവളെ എങ്ങനെ തന്റെ സ്വന്തംആക്കാൻ കഴിയും എന്നുള്ള ആലോചനയിൽ എത്തി. എത്ര എത്ര യുവതികളെ അയാൾ തന്റെ സങ്കേതത്തിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്, ദഗ്ദ്ധപക്ഷകളാക്കി തിരിച്ചയച്ചിട്ടുണ്ട്; അവരുടെ ശാപമായിരിക്കാം, ഹൃദയമില്ലാത്തവനെന്നു് അവർ പരിഭവം പറഞ്ഞ തന്നെ ഈ പ്രണയക്കുടുക്കിൽ കൊണ്ടു ചാടിച്ചതു്. അമ്മ പറഞ്ഞതോർത്തു: ''പൈങ്കിളിയെപ്പോലൊരു പെണ്ണുവരും മോനെ നിനക്കു്'' എന്നു്. പൈങ്കിളിയെ കണ്ടെത്തി. കിട്ടാനാണു വിഷമം. ഡാക്ടറാകാൻ നിർത്തിയിരിക്കുന്ന മകളെ തനിക്കു് ആ തള്ള തരികയില്ല.

അടുത്ത ദിവസം നടന്നാണ് രാജൻ കോളേജിലേക്കു തിരിച്ചതു്; വഴിയിൽ വച്ച് അവളെ കാണണം, സംസാരിക്കണം എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ. അതു സാധിച്ചു. അവൾ പുഞ്ചിച്ചുകൊണ്ടു്, ഒരു പുസ്തകം നീട്ടി. ആരൊക്കെയോ ആ വഴി കടന്നു പോകുന്നുണ്ടു്. എങ്കിൽ കൂടിയും രാജൻ കൈനീട്ടി ആ പുസ്തകം വാങ്ങിച്ചു. വാങ്ങുന്നതിനിടയിൽ മന്ത്രിച്ചു. ''ഓമനേ! നിന്നെക്കൂടാതെ എനിക്കു ജീവിക്കാൻ വയ്യ'' എന്നു്. അവൾ ഒന്നും മിണ്ടാതെ കടന്നുപോയി. അവൾ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും മറഞ്ഞതിനു ശേഷം, രാജൻ പുസ്തകത്തിന്റെ പേരുനോക്കി: ''കാത്തിരുന്നു വന്ന പ്രഥമരാത്രിയിൽ'' — പുസ്തകം തുറന്നുനോക്കി. അതിനുള്ളിൽ ചതഞ്ഞ ഒരു റോസാപ്പൂവും ഒരു കത്തും. നീലക്കടലാസിലാണു കത്തു്. നീലം പ്രേമത്തിന്റെ നിറമാണ്. റോസാപ്പൂവ്, തലേനാൾ അവൾ, താന്നെ നോക്കിചുംബിച്ചിട്ട്, ആ കനകകുംഭങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്ക് ഇട്ടതാവണം എന്നു വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് തെരുതെരെ ചുംബിച്ചിട്ട്, പോക്കററിൽ നിക്ഷേപിച്ചു. എഴുത്തു നിവർത്തു് അതിൽ കൂടി കണ്ണോടിച്ചു. വികാരവിജൃംഭണത്തിൽ ആസ്തിത്വം നഷ്ടപ്പെട്ട പ്രണയപരവശയായ ഒരു പ്രാപ്തഷോഡശവർഷ, കാമുകനെഴുതുന്ന ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഒരു കത്തു്. അടിയിൽ വരയിട്ട്. ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായി അവൾ അതിൽ എഴുതിയിരുന്നു; എഴു ദിവസത്തിനകം അവളെ അവളുടെ വീട്ടിൽ നിന്നും കൊണ്ടുപോരാത്തപക്ഷം അവൾ ആത്മഹത്യചെയ്യുമെന്നു്.

ധാരാളം പണമുണ്ടു രാജനു്. മകൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നത്ര പണം, അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ അതീവ തല്പരനാണു്, ഒരു വലിയ റബ്ബർതോട്ടത്തിന്റെ ഉടമയായ പിതാവു്. ഒരു കുടുംബം പുലർത്താൻ വേണ്ട പണത്തിനു് ഒരു ബുദ്ധിമുട്ടമില്ല. അപ്പോൾ പിന്നെ ആലീസിനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി സബ്രജിസ്റ്റാർ കച്ചേരിയിൽ വച്ച് വിവാഹം നടത്തുക. പുരോഹിതനും പള്ളിക്കും ഉള്ള പണം ലാഭിക്കാം. അപ്പോൾ അതാ വേറൊരു കൊണിതം തന്നെ തുറിച്ചുനോക്കുന്നു. ആ ഭദ്രകാളി കടന്നുവന്നു്, തന്റെ പുത്രിയെ ബലമായി ഭർത്തൃഗൃഹത്തിൽ നിന്നും പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയാൽ താൻ എന്തു ചെയ്യും. അതിനു പോരാത്തവളല്ല പാണ്ടിമേരി. രാജൻ രഹസ്യമായി ഒരു പ്രസിദ്ധ അഭിഭാഷകനെ സമീപിച്ചു. കുനിന്മേൽ കുരുവായി. അയാൾ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി, ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാനിയമം അനുസരിച്ച്, പതിനാറു വയസ്സിനു താഴെയുള്ള പുരുഷനെയോ പതിനെട്ടു വയസ്സിനു താഴെയുള്ള സ്ത്രീ

With Best Compliments

from

SITHI VINAYAGAR Co.

72, 66, 69 SERANGOON ROAD,
SINGAPORE-8
TEL: 33450

199, TANJONG PAGAR ROAD,
SINGAPORE-2

യേയോ, രക്ഷകർത്താവിൻെറ സൂക്ഷിപ്പിൽ നിന്നും അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോകുകയോ, കൊണ്ടുപോയി ലൈംഗികവേഴ്ചയ്ക്കുപ്രേരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്താൽ, പത്തുവർഷം വരെ തടവും പിഴയും ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതാണെന്ന്. അവർ മൈനറാണത്രെ നിയമത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ. സംഭവത്തിനു ശേഷം, അവൾക്ക് അവൻെറ കൂടെപോകുന്നതാണ് ഇഷ്ടം എന്നു പറഞ്ഞാലൊന്നും കുററം ശിക്ഷാർഹമല്ലാതാകുന്നില്ല. ശാന്തകുമാരി എന്നൊരു മധുരപ്പതിനേഴുകാരിയെ ഒരുവൻ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ ഒരു കേസിൽ, അപഹരണക്കുററത്തിന് ബലപ്രയോഗം വേണമെന്നില്ല: പെണ്ണിനു പതിനെട്ടുവയസ്സിനു താഴെയാണു പ്രായം എന്ന് തനിക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു, അവൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചിട്ടാണ് താൻ കൊണ്ടുപോയത് എന്നൊക്കെയുള്ള വാദവും കോടതിക്ക് സ്വീകാര്യമല്ല, എന്ന വിധിയും അയാൾ ഉദ്ധരിച്ചു.

"കർത്താവേ" എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് രാജൻ നെഞ്ചത്തു കൈവച്ചു. അപ്പോൾ പിന്നെ എന്താണു ചെയ്യുക, കുമാരി ആലീസിൻെറ ശരീരത്തിന്. ഒരു ഇരുപതുകാരിയുടെ മുഴപ്പും തഴപ്പും ഉണ്ടെങ്കിലും വയസ്സു പതിനാറേയുള്ളു. അവളെ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നാൽ താൻ ജയിലിലാകും. ഇപ്പോൾ തന്നെ തനിക്ക് വയസ്സ് ഇരുപത്തിമൂന്നായി. പത്തുവർഷം ജയിലിൽ കഴിച്ചിട്ടുവരുമ്പോൾ മുപ്പത്തിമൂന്നാകും. ഹും! വിടർന്നുവരുന്ന പതിനാറുവയസ്സുകാരിയുടെ മാധുര്യം ആസ്വദിക്കുവാൻ അനുവദിക്കാത്ത നശിച്ച നിയമം!

വീട്ടിൽ വന്നിരുന്ന് ആലോചന തുടരുകയായി രാജൻ. ആ കോമളകുമാരി പ്രേമിക്കുന്ന താൻ എത്ര ഭാഗ്യവാനാണ്. ഭംഗിയുള്ള ആ കണ്ണുകൾ എന്തെന്തു സന്ദേശങ്ങളാണ്, തന്നിലേക്കു പകർന്നത്. എന്നെ ആ സിംഹിയുടെ ഗുഹയിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കൂ: അവിടത്തെ പാദങ്ങളിൽ സർവ്വവും സമർപ്പിക്കുന്ന എന്നെ കൈവെടിയരുതെ: എന്നെ ചുംബിച്ചു ചുംബിച്ചു ശ്വാസംമുട്ടിക്കൂ; താരുണ്യം എന്നിൽ നിന്ന് വാർന്നു പോകുന്നതിനു മുമ്പ്, എനിക്കുള്ള എല്ലാം എല്ലാം ആസ്വദിക്കൂ; എന്നൊക്കെ ആയിരുന്നില്ലേ ആ സന്ദേശങ്ങൾ. ഹാ! എത്ര മധുരമാണ് ആ ചിരി. "ഏററവും കൂടുതൽ വേദന സഹിക്കേണ്ട മനുഷ്യൻ കണ്ടുപിടിച്ചതാണ് ചിരി" എന്ന് ജർമ്മൻ ദാർശനികനായ ഫ്രീടിഗ് നിഷെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത് രാജൻ ഓർത്തു. കാർഡിനൽ വുൾസിയും ജോൺ ബനിയനും സ്ത്രീകളെന്നു കേട്ടാൻ ഭയംകൊണ്ട് ഞെട്ടൽ ഉണ്ടാകുമായിരുന്നത്രെ. മൃഗങ്ങൾ! പൂനിലാവു പോലെ പുഞ്ചിരിക്കുന്ന ആലിസ് അടുത്തുണ്ടെങ്കിൽ, മനസ്സിനെപ്പൊഴും കുളിർമ്മയല്ലേ ഉണ്ടായിരിക്കുക. രണ്ടു ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. അഞ്ചേ ഇനി ബാക്കിയുള്ളു. അതിനകം അവളെ അവിടെ നിന്നും കടത്തിക്കൊണ്ടു പോന്നില്ലെങ്കിൽ, അവൾ ആത്മഹത്യ ചെയ്തുകളയും. അവൾ ആത്മഹത്യചെയ്തിട്ട് താൻ പിന്നെ ജീവിച്ചിരിക്കുകയോ, ഒരു മാർഗ്ഗവും മുന്നിൽ തെളിഞ്ഞുകാ

With the Compliments

of

KUTTY'S GARAGE & PETROL STATION

H. M. NAVAL BASE

P. O. BOX NO. 7 **SINGAPORE-27.**

TEL: 59141 EXT: 51584

Managing Partner

PRO: V. K. KUTTY M. S. BALAKRISHNAN

ണുന്നില്ല. പാവം പെണ്ണ്. "ആഴ്ചയിലൊരു കളികളിക്കുന്ന ഞമ്മക്ക് മേല് ഇങ്ങിനെ ചൊറിയുമ്പള്, ദിവസേന മൂന്നു നേരം കളിക്ണ നമ്പൂരിച്ചന് എങ്ങിനെ ചൊറീഞ്ഞുണ്ടാവണം" എന്ന് ആരോ പറഞ്ഞതു പോലെ, പല യുവതികളേയും പ്രേമിച്ചിട്ട് ഒടുവിൽതഴഞ്ഞ തനിക്കിത്രയും വിഷമം തോന്നുമ്പോൾ, ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി ഒരു തരുണനെ പ്രേമിച്ച ആ സാധുയുവതി എത്രമാത്രം വേദനയായിരിക്കും അനുഭവിക്കുക.

മുന്നിൽ കിടന്ന ഒരു പത്രം എടുത്ത് അലസനായി ശീർഷകങ്ങൾ നോക്കി. പെട്ടെന്ന് കണ്ണുകൾ ഒരിടത്തു നിന്നു. " ഘേരാവോ ചെയ്ത് കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ വിവാഹം നടത്തി " —ഔത്സുക്യത്തോടെ വായിച്ചുനോക്കി. ദീർഘകാലമായി അവിഹിതബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരു യുവതിയേയും യുവാവിനേയും, നാട്ടുകാർ അവളുടെ മുറിയിൽ നിന്നും പിടിച്ചിറക്കി ഘേരാവോ ചെയ്ത്, പഞ്ചായത്താഫീസിൽ കൊണ്ടുപോയി വിവാഹം കഴിപ്പിച്ചെന്ന്! രാജൻെറ ബുദ്ധികേന്ദ്രത്തിൽ ഒരു മിന്നൽ പ്രവാഹമുണ്ടായി. ഇന്ത്യൻ ഭരണഘടനയിൽ 19 ബി വകുപ്പനുസരിച്ച്, ഒരു അവകാശമാണു ഘേരാവോ എന്നും, എന്തു വിലകൊടുത്തും താൻ ഈ സമരായുധത്തെ സംരക്ഷിക്കുമെന്നും, തൊഴിൽവകുപ്പു മന്ത്രി മത്തായിമാഞ്ഞൂരാൻ ചെയ്ത പ്രസ്താവന ഓർമ്മയിൽ എത്തി. പോലീസുകാർ ഘേരാവോയിൽ ഇടപ്പെടുകയില്ല എന്നുള്ള മന്ത്രിയുടെ ഉറപ്പും ഓർത്തു. മാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തി. രാജൻ ഉന്മത്തനെപ്പോലെ ദീർഘനേരം ഉച്ചത്തിൽ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തുടർന്ന്, പെട്ടിതുറന്ന് അതിൽ വച്ചിരുന്ന നോട്ടുകൾ എടുത്തെണ്ണി. ആവൂ! ആയിരത്തിന് ഇരുപതു മാത്രം കുറവ്: രാജൻ പിറുപിറുത്തു.

തുടർന്നു രണ്ടു മൂന്നു ദിവസങ്ങൾ, സായന്തനസവാരിക്കിറങ്ങിയ രാജൻ, ആലീസിൻെറ വീട്ടുപടിക്കൽകൂടി സിഗററ്റും വലിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്നു. അവനെ പ്രതീക്ഷിച്ചെന്നവണ്ണം, കൈയ്യിൽ ഒരു റോസാപ്പൂവുമായി അവൾ അതേ മുറിയിൽ കാത്തുനിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവനെ കണ്ട നിമിഷം മുതൽ നോക്കിപ്പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, അവൾ ആ പൂവൽ തെരുതെരാ ചുംബിച്ചു. വികാരാവേശത്തോടെ എന്തൊക്കെയോ ആംഗ്യം കാട്ടി. മൂന്നാം ദിവസം പൂവില്ലായിരുന്നു കൈയ്യിൽ. കട്ടിലിൽ നിന്നും ഒരു തലയിണയെടുത്ത്, നെഞ്ചോടമർത്തിക്കൊണ്ട്, അവൾ നിന്നു. രാജനു മനസ്സിലായി അതാണ് അവളുടെ കിടപ്പുമുറിയെന്ന്. ഒരു പക്ഷെ തള്ളയെന്നുപറയുന്ന ആ വ്യാഘ്രത്തിന്റേയും.

ആ സവാരികൾക്കിടയിൽ ആലീസിൻെറ വീട്ടിനു സമീപം പാർത്തിരുന്ന ഞണ്ടുതോമാ എന്നൊരു പെൻഷൻ പട്ടാളക്കാരൻെറ സഖ്യം രാജൻ സമ്പാദിച്ചു എന്തക്രമവും പ്രവർത്തിക്കാൻ മടിയില്ലാത്തവനാണ് ഞണ്ട്. ധാരാളം മദ്യപിക്കും. മദ്യപിച്ച് മദോന്മത്തനായാൽ പിന്നെ ആരെന്നും എന്തെന്നും ഒന്നും നോട്ടമില്ല. ചേരുന്ന കുറെ കൂട്ടുകാരുമുണ്ടയാൾക്ക്. പോലീസുകാർക്ക് അയാൾ ഒരു ഉപകാരിയാണ്. രാജൻ ഞണ്ടിനെ ക്ഷണിച്ച് തൻെറ വസതിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. വിലകൂടിയ ഒരു കുപ്പി സ്കോച്ചുവിസ്കി രാജൻ എടുത്തു മേശപ്പുറത്തു വച്ചു. കുപ്പിയിലെ ദ്രാവകത്തിൽ പകുതിയോളം ഉള്ളിലാക്കിയപ്പോൾ, രാജൻകുഞ്ഞിനു വേണ്ടി ആരെ വേണമെങ്കിലും കൊല്ലാം എന്നായി ഞണ്ടുതോമാ. രാജനു കൊല്ലുകയല്ല വേണ്ടതു്. രണ്ടാത്മാക്കളെ രക്ഷിക്കുകയാണ്. പാണ്ടിമേരിയുടെ പുത്രി കുമാരി ആലീസുമായുള്ള തൻെറ തീവ്രപ്രേമത്തെപ്പററി രാജൻ വിവരിച്ചു.

"പാണ്ടി ആളിമ്മിണി പിശകാണല്ലൊ രാജൻകുഞ്ഞെ." ഞണ്ടു പറഞ്ഞു. "അങ്ങിനെ പറഞ്ഞൊഴിയരുതു തോമാച്ചേട്ടാ. എനിക്ക് ആലീസിനെ വേണം. അവൾക്ക് എന്നെയും. നാളെ രാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിക്ക് ഞാൻ എങ്ങിനെയെങ്കിലും ആലീസിൻെറ മുറിയിൽ കയറും. തോമാച്ചേട്ടൻ ഒരു പത്തിരുന്നൂറുപേരോടുകൂടി വീടുവളഞ്ഞ്. എന്നെയും ആലീസിനേയും ഘേരാവോ ചെയ്ത്, ദീർഘകാലമായി അവിഹിതവേഴ്ചയിൽ കഴിയുന്നവരെന്നു പറഞ്ഞ്, അടുത്തുള്ള

With the Compliments

of

Annamalai Bros.

PROVISIONS, SUNDRY GOODS &
GENERAL MERCHANTS
173, SERANGOON ROAD,
SINGAPORE-8.
Tel: 20852

ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള പാർസലുകൾ മിതമായ
നിരക്കിൽ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി
അയയ്ക്കുന്നതാണ്.

പഞ്ചായത്താഫീസിൽ കൊണ്ടുപോയി വിവാഹം കഴിപ്പിക്കണം. ഘേരാവോ എന്നു കേട്ടാൽ പോലീസു വരികയില്ല— ''

'' അല്ലേലും പോലീസ് എനിക്കു പുല്ലാണ്. അതുകള. '' ഞണ്ടു് അല്പം കൂടി മോന്തി.

'' പിന്നെ പാണ്ടിമേരി. ജനങ്ങൾ തടിച്ചുകൂടിയാൽ പാണ്ടിമേരി നിർവീര്യമാകും. മിണ്ടാതെ ഒതുങ്ങി നിന്നുകൊള്ളും— ''

'' അതും അതിലപ്പുറവും തോമ്മാ ഏററു രാജൻ കുഞ്ഞേ. പിന്നെ ഇരുനൂറു പേർക്കു്, ലവനേ സ്വല്പം വാങ്ങിച്ചുകൊടുക്കാൻ —ആരെയാ, കൊട്ടുടിയെ—ആളിനു് രണ്ടു രൂപ വച്ചെങ്കിലും കിട്ടണം ''

രാജൻ പെട്ടി തുറന്നു്, അഞ്ഞൂറു രൂപയുടെ നോട്ടുകൾ എണ്ണി ഞണ്ടിനെ ഏല്പിച്ചു.

'' ഇത്രയുംകൂടി തരും, ഞങ്ങളുടെ കല്യാണം നടന്നു കഴിയുമ്പോൾ – '' രാജൻ ഞണ്ടിന്റെ തോളിൽ കൈയിട്ടുകൊണ്ടു് ഒന്നു ചിരിച്ചു.

'' അതു പിന്നെ കുഞ്ഞിന്റെ ഇഷ്ടം — '' ഞണ്ടു് എഴുന്നേററു.

ഒരു പട്ടാളമേജർക്കു്. അപ്രതീക്ഷിതമായി ഒരു ഉദ്യോഗക്കയററം കിട്ടി. അയാൾ തന്റെ കീഴിൽ ഉള്ള ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ഒരു കുടിപാർട്ടിക്കു ക്ഷണിച്ചു. മേശനിറയെ മദ്യക്കുപ്പികൾ നിരന്നു.

'' ഇനി ശത്രുക്കളെയെന്നോണം നിഷ്കരുണം ആക്രമിച്ചു തുടങ്ങുക '' ആതിഥേയൻ ആർഡർ കൊടുത്തു.

കുപ്പികൾ ഒന്നൊന്നായി പൊട്ടിച്ചു തുടങ്ങി. എല്ലാവരും കുടിക്കാവുന്നത്ര കുടിച്ചു. ഒടുവിൽ മേജറോടു യാത്രപറഞ്ഞുകൊണ്ട്, ഓരോരുത്തരായി ഇറങ്ങി, ഒരു ലഫ്ററനൻറു് ആടിയാടി മുന്നോട്ടുവന്നു്, സല്യൂട്ടു ചെയ്തു. അയാളുടെ രണ്ടു കക്ഷങ്ങൾക്കടിയിലും ഓരോ കുപ്പി മദ്യം ഇരിക്കുന്നു.

'' എന്താണു ലഫ്ററനന്റു തന്റെ കക്ഷങ്ങൾക്കടിയിൽ? '' ഈർഷ്യയോടെ മേജർ ചോദിച്ചു.

'' ഷത്രുക്കൾ. കമ്മാണ്ടുകിട്ടി ആക്രമിക്കാൻ. ഷകല കഴിവും പ്രയോഗിച്ചു് ആക്രമിച്ചു. ഷണ്ടു ഷത്രുക്കൾ ബാക്കിവന്നു. അവരെ ഴടവുകാരായി പിടിച്ചു് ക്യാമ്പിലേക്കുകൊണ്ടുപോകയാണുസാർ '' ലഫ്ററനന്റു മുന്നോട്ടുനടന്നു.

ആ പട്ടാളക്കഥ ഓർത്താവണം, ഞണ്ടു് മദ്യക്കുപ്പിയെടുത്തു കക്ഷത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടു നടന്നു.

രാജനു് ആഹ്ളാദമാണ്: അത്യാഹ്ളാദം. ഹും! പതിനെട്ടുവയസ്സുതികയാത്ത ഒരു യുവതിയെ, അവളുടെ നിർബ്ബന്ധംകൊണ്ടു കൊണ്ടുപോയാൽ കൂടി അതു

With Best Compliments

from

CHEE HWA CO.

NO. 6, BIRCH ROAD,
SINGAPORE-8.

PHONE: 20578
39332

SPARE PARTS DEALER

മൈനറിനെ രക്ഷകർത്താവിന്റെ നിയമപരമായ കസ്റ്റഡിയിൽ നിന്നും അപഹരിക്കുകയാകുമത്രെ! അതിന്റെ പത്തു വർഷത്തെ തടവും പിഴയും! നിയമത്തെ താൻ എങ്ങനെ മറികടക്കുന്നു എന്നോർത്തപ്പോൾ, രാജൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുപോയി. നാളെ രാവുകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ തന്റെ തങ്കക്കുടം തന്നോടൊത്ത്. പഠിത്തം അടുത്ത കൊല്ലത്തേയ്ക്കു മാററിവയ്ക്കും. പകലും രാത്രിയും താൻ അവളോടൊത്തുകഴിയും. അവളുടെ താരുണ്യം താൻ ഊററിക്കുടിക്കും. അവൾ ആനന്ദംകൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടും. ലാവണ്യം വഴിയുന്ന അവളുടെ മുഖം ഒരിക്കൽ കണ്ടാൽ മതി, നല്ലവനായ അപ്പൻ മകന്റെ അന്യാദൃശമായ സൗന്ദര്യബോധത്തിൽ അഭിമാനം കൊള്ളും. ലക്ഷണയുക്തയായ ആലീസിനെ കാണുന്ന നിമിഷം അമ്മ പറയും, പൈങ്കിളിയെപ്പോലൊരു പെണ്ണുവരും മോനെ നിനക്കെന്നു ഞാൻ പണ്ടേ പറഞ്ഞതല്ലേ എന്ന്.

മണി പന്ത്രണ്ടടിക്കുന്ന ശബ്ദം എങ്ങോകേട്ടു. രാജൻ കടമ്പചാടി പതുക്കെ ആ പറമ്പിലേക്കു കയറി. കൂററാ കൂററിരുട്ട്. തല്ലിത്തടഞ്ഞു നടന്നു വീട്ടിന്റെ മുററത്തെത്തി മുൾച്ചെടികൾകൊണ്ട് കാല് എവിടെയൊക്കെയോ കീറി എന്നു തോന്നുന്നു. ലഘുവായ നീററലുണ്ട്. ങ്ങ. അതാണു ലോകം ആനന്ദത്തിന്റെ മുന്നോടിയാണ് ദുഃഖം. ആലീസിന്റെ കിടപ്പുമുറി അറിയാം. എങ്ങിനെയാണ് ആ നക്രതുണ്ണി അറിയാതെ മകളുടെ മുറിയിൽ കടന്നുകൂടുക? ഓ. അല്ലെങ്കിൽ അറിഞ്ഞാലെന്താണ്. അറിയാൻ പോകുകയല്ലേ. ഒരു കാര്യം മാത്രം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. ഞണ്ടുതോമ്മായും സംഘവും ഓടിക്കൂട! മഹത്തായ ഘേരാവോ തുടങ്ങുന്നതിനു മുൻപ് അവളുടെ വായിൽ ചെന്നുചാടി അടിയും ഇടിയും ഏൾക്കാൻ ഇടയാകരുത്.

പുരയുടെ പിൻഭാഗത്തെത്തി. പുരമുകളിലേക്ക് അള്ളിപ്പിടിച്ചുകയറി, കാലുകൾ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ട്. നെഞ്ചുപടപടാ അടിക്കുന്ന ഭവനഭേദനമാണ്. പല യുവതികളുടെ ഭവനങ്ങളിലും രാജൻ രാത്രികാലങ്ങളിൽ കയറിയിട്ടുണ്ട്. അന്നൊന്നും തോന്നിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഭീരുത്വം. മൂന്നു നാല് ഓടുകൾ ഇളക്കിമാററിവച്ചു. കഴുക്കോലിൽ തൂങ്ങി കാലുകൾ നിലത്തുറപ്പിച്ചു. ആവൂ! ഭാഗ്യം തന്നെ. ആ മുറിയിൽ നിന്ന് ആലീസിന്റെ മണിയറയിലേക്ക് ഒരു വാതലുണ്ട്. നിരങ്ങിനീങ്ങി തപ്പിനോക്കി. അതു ചാരിയിട്ടേ ഉള്ളു എന്നു മനസ്സിലായി. പതുക്കെ തള്ളിത്തുറന്ന്, അകത്തുകയറി നിലത്തിരുന്നു. തന്റെ പദ്ധതിയെപ്പററി ആലീസിനെ അറിയിക്കാതിരുന്നതു് തെററായിപ്പോയി എന്നു തോന്നി. അറിയിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ആ പ്രേമദേവത, കതകും തുറന്നിട്ട് തന്നെ പ്രതീക്ഷിക്കുമായിരുന്നു. ഞണ്ടും അവന്റെ ആൾക്കാരും വന്ന്, ഘേരാവോ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ അവളെ തന്റെ കരവലയത്തിൽ കുടുക്കി, മാറോടണച്ചു ഞെരിച്ചുകൊണ്ട്, എന്തൊക്കെത്തന്നെ കാണിച്ചുകൂടായിരുന്നു. ഒരു കണക്കിന് അറിയിക്കാതിരുന്നതു് നന്നായി എന്നു തോന്നി. ഉത്കടമായ തന്റെ ഹൃദയവ്യഥ അവൾ എന്തിനറിയണം. അതുമല്ല, സംഭവവികാസങ്ങളുടെ പരിണാമഗുപ്തിയിലുള്ള രസം അവളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നഷ്ടപ്പെടും. രാജൻ ഭിത്തിയിൽ ചാരിയിരുന്ന് ഒന്നുമയങ്ങി.

വെളിയിൽ ഉച്ചത്തിലുള്ള വർത്തമാനവും, സംഘടിതമായ കൂക്കുവിളികളും കേട്ട് രാജൻ ഞെട്ടി ഉണർന്നു. വെളിയിൽ നല്ല വെളിച്ചമുണ്ട്. പെട്രോമാക്സ് വിളക്കുകളുടെ പ്രകാശമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ആളുകൾ കൂട്ടംകൂടി വീടുവളഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. നന്ദിയും സ്നേഹവും ഉള്ള ഞണ്ട്, മഹത്തായ ഘേരാവോ സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അട്ടഹാസങ്ങൾ, ആഹ്വാനങ്ങൾ, ഉദ്ബോധനങ്ങൾ, പൊട്ടിച്ചിരികൾ, ആളുകൾ പിന്നെയും അങ്ങും ഇങ്ങും നിന്ന് ഓടിക്കൂടുകയാണ്.

With the best Compliments

of

Rama Film Distributors

Room No. 111 - 1st Floor,
No. 6 Cecil Street,
Singapore-1

In Association with the Indian Motion Pictures Export Corporation Ltd. Incorporated in India.
Tel: 72245

പ്രതീക്ഷിക്കുക!

"ശ്രീ ഗുരുവായൂരപ്പൻ"

ഡയമണ്ട് തിയ്യററിൽ മൂന്നു മാസത്തിനകം പ്രദർശനം ആരംഭിക്കും.

പാണ്ടിമേരി കട്ടിലിൽ നിന്നും എഴുന്നേറ്റ് ഞെക്കുവിളക്ക് തെളിച്ചുനോക്കി. ഒരു യുവാവ് തന്റെ മുറിയിൽ പതുങ്ങിയിരിക്കുന്നു! ഒററക്കുതിപ്പ്. രാജൻ ഓമനിച്ചുവച്ചിരുന്ന കുരുവിക്കൂടടൽ കയറി പാണ്ടിമേരി ഒരു പിടിപിടിച്ചു.

"കതകു തുറ." ഒരു ഉഗ്രൻ ആജ്ഞ. തുടർന്ന് കതകിനു് ആഞ്ഞൊരു ചവിട്ടാണ്. കതകു പൊളിഞ്ഞു വീണു.

"വ്യഭിചാരം ഈ നാട്ടിൽ ഞങ്ങൾ അനുവദിക്കുകയില്ല" ആരോ ഗർജ്ജിച്ചു.

ആളുകൾ ആർത്തുവിളിച്ചുകൊണ്ട് മുറിക്കുള്ളിലേക്ക് തിങ്ങിക്കയറി മദ്യത്തിന്റെ തീഷ്ണഗന്ധം– ആർക്കും തുരുമ്പു വെളിവില്ല. പാണ്ടിമേരി പ്രതിഷേധിച്ചു. രാജൻ പ്രതിഷേധിക്കുന്നതായി ഭാവിച്ചു. തുടർന്ന് മേരിയും രാജനും പല വേദനങ്ങളും നടത്തി. ആരുകേൾക്കാനാണ്.

"മിഴ്ണ്ടിപ്പോവരുത്. ഴെല്ലാത്തിഴനം വൊന്നുകളയും. അമ്മയേം മോഴേം ഴെം ഴെവനേം ഹെല്ലാം" ധീരനായ ഞണ്ടുതോമായാണ്. അതിനിടയിൽ ആരൊക്കെയോ ചില അടികളും ഇടികളും നടത്തി. കിട്ടിയവർ ഉച്ചത്തിൽ നിലവിച്ചു. ആലീസിനെ ഉപദ്രവിക്കാതിരിക്കണേ എന്നപേക്ഷിക്കാൻ, രാജൻ ഞണ്ടുതോമായെ പേരുചൊല്ലി വിളിച്ചു. കൂട്ടച്ചിരികൾക്കും ആർത്തുവിളികൾക്കും ബഹളങ്ങൾക്കും ഇടയിൽ ഞെണ്ട് കേട്ടില്ല. കേട്ടെങ്കിൽ തന്നെ കേട്ടഭാവം നടിച്ചില്ല

നേരം വെളുത്തപ്പോൾ പത്തഞ്ഞൂറോളം ആളുകൾ ചേർന്ന്, പാണ്ടിമേരിയുടേയും രാജന്റെയും കൈകൾ ഒന്നിച്ചുചേർത്തു കൂട്ടിക്കെട്ടി അടുത്തുള്ള പഞ്ചായത്താഫീസിൽ ഹാജരാക്കി. ചെറുക്കനെ തനിക്ക് അശേഷം പരിചയമില്ലെന്നും മോഷ്ടിക്കാൻ വന്നവനാണെന്നും പാണ്ടിമേരി പരാതിപ്പെട്ടു. താൻ തള്ളയെയല്ല, മകളെയാണ് പ്രേമിക്കുന്നതെന്ന്, രാജൻ വാവിട്ടു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടറിയിച്ചു. ഘെരാവോക്കാരിൽ പലരും അവയൊന്നും കേട്ടില്ല, കേട്ടവരാരും ശ്രദ്ധിച്ചുമില്ല.

"തോമ്മാച്ചോ! ആലീസിനെയാ വേണ്ടതു്. അവളെകൊണ്ടുവാ." രാജൻ ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. തോമ്മാച്ചൻ ആലീസിനെ കൊണ്ടുവന്നില്ല.

പഞ്ചായത്താഫീസുകാർ രജിസ്റ്റർ എടുത്തു നിവർക്കുന്നതിനിടയിൽ, ആളുകൾ പാണ്ടിയേയും രാജനേയും മുതുകിൽ ഇടിച്ചു. മുന്നോട്ടു നോക്കി. "ഇവൻ എവിടെ നിന്നുവന്നു കയറിയെടാ ഈ ചെകിത്താൻ" എന്ന മട്ടിൽ പാണ്ടിമേരി കോപത്തോടെ രാജനെ തുറിച്ചുനോക്കി. ആ നോട്ടം കണ്ടു ഭയന്നു് രാജൻ കണ്ണടച്ചുകളഞ്ഞു.

"ഇവർ തമ്മിലുള്ള അവിഹിതവേഴ്ച തുടങ്ങിയിട്ട് നാളുകൾ കുറെയായി." ചായക്കട പാച്ചുനായർ മൊഴി ബോധിപ്പിച്ചു. മററു പലരും ആ ആരോപണം ആവർത്തിച്ചു. ചെറക്കൻ കാശുള്ള ഏതോ വീട്ടിലേതാണെന്നും, കോമളനാണെന്നും, ഉള്ള അഭിപ്രായത്തിൻ പേരിൽ പാണ്ടിമേരി, ആരോപണങ്ങൾ നിഷേധിക്കാൻ നില്ക്കാതെ വിവാഹ രജിസ്റ്ററിൽ ഒപ്പുവച്ചു. രാജൻ ദയനീയമായ മുഖഭാവത്തോടെ ഞണ്ടിനെ അവിടെയെല്ലാം നോക്കി. കാണുന്നില്ല. മററുള്ളവരിൽ ആരെയും പരിചയവുമില്ല.

"ജീവൻ വേണമെങ്കിൽ ഒപ്പുവച്ചോ" ഘെരാവോക്കാരിൽ ആരോ ഒരുവൻ ആറാമ്മാലിയ്ക്ക് ഒരടി കൊടുത്തുകൊണ്ട് രാജനെ മുന്നോട്ടു തള്ളി. രക്ഷപ്പെടാൻ മററു പോംവഴിയില്ലെന്നും, ആലീസിനെ കൊണ്ടുവരുന്നില്ലെന്നും കണ്ടപ്പോൾ, വിങ്ങിവിങ്ങി കരഞ്ഞുകൊണ്ട് രാജനും ഒപ്പിട്ടു.

"വാടാ! മണവാളാ! മനസ്സമ്മതം വാങ്ങാനൊന്നും നില്ക്കാതെ, എനിക്കു സമ്മതമാ. എന്റെ ആലീസു മോളെ ഇന്നലെ അവളുടെ കാരണവന്റെ വീട്ടിലേക്ക് അയച്ചിരിക്കുവാ. കല്ലപ്പാറയ്ക്ക്. അവളു തിരിച്ചുവരാൻ രണ്ടാഴ്ച പിടിക്കും. അതു വരെ നമുക്കു കോവളത്തെങ്ങാനും പോയി ഇത്തിരി നല്ലവണ്ണം മധുവിധു ആഘോഷിക്കാം." പാണ്ടിമേരി, വെയിലത്തിട്ട ചീരത്തണ്ടു പോലെ വാടിത്തളർന്ന രാജന്റെ കൈയ്യിൽ ബലമായി പിടിച്ചുകൊണ്ട് ആർത്തുവിളിക്കുന്ന ആളുകൾക്കിടയിൽ കൂടി മുന്നോട്ടു നടന്നു. "പൈങ്കിളിയെപ്പോലൊരു പെണ്ണുവരും മോനെ നിനക്ക്." രാജൻ അമ്മയുടെ ആശീർവചനം ഓർത്തുകൊണ്ട്, നായുടെ പിന്നാലെ വാൽ എന്നപോലെ പോയി.

ഓണാശംസകൾ!

കൃഷ്ണാമെഡിക്കൽ ഹാൾ

12, നോറീസ്സ് റോഡ്,
സിംഗപ്പൂർ-8.

കോട്ടയ്ക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല, ബൊംബെയിലെ സെന്തു ഫാർമക്യൂട്ടിക്കൽ വർക്ക്സ്, മദിരാശിയിലെ ഇൻഡ്യൻ മെഡിക്കൽ പ്രാക്ടീഷണർസ് സഹകരണ ഫാർമസി എന്നീ സ്ഥാപനങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന വിവിധ ഔഷധങ്ങൾ നിങ്ങൾക്കു ഇവിടെ ലഭിക്കും.

നോവലിലെ ഞാനും നിങ്ങളും

— എം. കെ. മേനോൻ —

നോവലുകൾ നുണക്കഥകളാണെന്നല്ലേ വെയ്പ്പ്. അവയുടെ നെററിയിൽ എഴുതിപ്പതിയ്ക്കുന്ന മററൊരു നുണയുണ്ട്:

''ഈ നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ തികച്ചും സങ്കല്പസൃഷ്ടികളാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരുമായി എന്തെങ്കിലും സാദൃശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ കേവലം യാദൃച്ഛികമാണ്.''

ഇതൊരു നുണയാണെന്ന് എഴുതുന്ന ഗ്രന്ഥകാരനും വായിക്കുന്ന സഹൃദയനും ഒരുപോലെ അറിയാം. സാദൃശ്യം യാദൃച്ഛികമല്ല മനഃപ്പൂർവ്വം തന്നെയാണ്. അതു തുറന്നു സമ്മതിക്കാത്തതു് സത്യത്തിലുള്ള ഭയം കൊണ്ടല്ല, കോടതിയെ നേരിടേണ്ടിവരുമോ എന്നു സംശയിച്ചിട്ടുമല്ല. കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന മാതൃകകളോട് സാമാന്യ മര്യാദപാലിക്കുക മാത്രമാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവു ചെയ്യുന്നതു്. മാതൃകകളിൽ പല മാററങ്ങൾ വരുത്തുന്നതു കൊണ്ടും ഒന്നിലധികം മാതൃകകളെ ഒരേ പാത്രത്തിൽ കൂട്ടിയിണക്കുന്നതു കൊണ്ടും ഈ പ്രസ്താവന നുണയാണെങ്കിലും ഒരളവുവരെ സത്യവുമാണ്.

ശൂന്യതയിൽ നിന്ന് അസ്തിത്വം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഐന്ദ്രജാലികനല്ല നോവലിസ്റ്റ്. താൻ ജീവിക്കുന്ന സമൂഹത്തിൽ നിന്നാണ് അയാളുടെ സർഗ്ഗചേതന ഉയിർക്കൊള്ളുന്നതു്. പരോക്ഷമോ പ്രത്യക്ഷമോ ആയ അനുഭൂതികളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് അയാൾ സാഹിത്യരചന ചെയ്യുന്നതു്. ജീവിതബന്ധങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇതിവൃത്തങ്ങൾ മെനഞ്ഞെടുക്കുന്നതുപോലെ, തനിക്കു നേരിട്ടു പരിചയമുള്ളവരെ ആധാരമാക്കിയാണ് അയാൾ കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതു്. കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ തന്നെയും മാതൃകയാക്കാറുണ്ട്.

നിർമ്മാണാനുഭൂതിയുള്ളവരിൽ ഏറിയകൂറും സമ്മതിക്കുന്ന പരമാർത്ഥമാണ് മേല്പറഞ്ഞതു്. വിയോജിക്കുന്നവരുമില്ലെന്നില്ല. ''ഞാൻ എന്റെ ഒരു നോവലിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നില്ല... ഞാൻ ജീവിതത്തിൽ നിന്നു കഥാപാത്രങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാറില്ല'' എന്നു ശപഥം ചെയ്യുന്ന ആൽബെർട്ടോമൊറാവിയ, ജോയ്സ് ക്യാരി തുടങ്ങിയ വേറെ ചിലരും അദ്ദേഹത്തോടു യോജിക്കുന്നു. പക്ഷെ അതിന്നെതിരെ മൊഴിതരുന്നവരുടെ സംഖ്യ ഭീമമാണ്. ''നാം യഥാർത്ഥ മനുഷ്യരെ ഉപയോഗിക്കാറില്ലെന്നു ഭാവിക്കാനിഷ്ടപ്പെടുന്നു. പക്ഷെ നാം അവരെ തീർച്ചയായും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്'' എന്നാണ് ഇ. എം. ഫോസ്റ്റർ പറയുന്നതു്. ''ഞാൻ എന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളാണ്, അവരുടെ ലോകവും...ഓരോ പാത്രത്തിന്റെ പിന്നിൽ തുടക്കത്തിലെങ്കിലും ഓരോ യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനുണ്ട്'' എന്ന് ഫ്രാൻസ്വാ മോറിയാക് സമ്മതിക്കുന്നു. ആംഗസ് വിൽസൺ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. ''ഞാനറിയുന്നവരിൽ നിന്നാണ് എന്റെ കഥാപാത്രങ്ങളെ ഭാഗികമായിട്ടെങ്കിലും ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നതു്.'' ജെയിംസ് ജോയ്സിന്റെ ഒരു കഥാപാത്രം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: കഥാകാരന്റെ വ്യക്തിത്വം കഥാകഥനത്തിലേക്ക് സംക്രമിക്കുന്നു, കഥയുടെയും സംഭവങ്ങളുടെയും ചുററും സമുദ്രം പോലെ അലതല്ലുന്നു.'' ഈ ഒടുവിൽപ്പറഞ്ഞതാണ് വാസ്തവത്തോട് ഏററവും അടുത്തതു്.

സ്വന്തം അനുഭൂതിയുടെ വെളിച്ചത്തിലല്ലാതെ ആർക്കും ഒന്നും എഴുതാനൊക്കില്ല. തന്മൂലം എഴുതുമ്പോൾ സ്വന്തം വ്യക്തിത്വം നിഴലിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ അവയിലും താനറിയാതെയോ അറിഞ്ഞിട്ടോ ആത്മാംശം കുറച്ചെങ്കിലും കലരും.

ഇക്കാരണം കൊണ്ട് നോവലിസ്റ്റിനെയും അയാളുടെ കഥാപാത്രങ്ങളെയും ഒന്നായിക്കാണാനുള്ള പ്രവണത ചിലർക്കുണ്ട്. 'നിറമുള്ള നിഴലുകളിലെ രാഘവൻ ഞാനാണെന്നും ഒരസന്മാർഗ്ഗിയ്ക്കേ ഒരസന്മാർഗ്ഗിയുടെ കഥ എഴുതാൻ കഴിയൂ എന്നും ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന നിരൂപണങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈയിടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ഇണങ്ങാത്ത കണ്ണികളി'ലെ കഥാനായകനെയും എന്റെ 'അവതാര'മായി കാണുന്നവരുണ്ടാവും. പാത്രരചനയെക്കുറിച്ചുള്ള തെററിദ്ധാരണകളിൽ നിന്നാണ് ഇത്തരമഭിപ്രായങ്ങൾ ജന്മംകൊള്ളുന്നതു്.

നോവലെഴുത്തുകാർ അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചിലപ്പോൾ അവനവനെത്തന്നെ കഥാപാത്രമാക്കാറുണ്ട്. അങ്ങനത്തെ നോവലുകൾ ആത്മകഥാപരങ്ങളായിരിക്കും. ഡിക്കെൻസിന്റെ ഡേവിഡ് കോപ്പർ ഫീൽഡുപോലെ. മലയാളത്തിൽ പാറപ്പുറത്തിന്റെ 'നിണമണിഞ്ഞ കാല്പാടുകൾ' ഒട്ടുമുക്കാലും ആത്മകഥാപരമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നുണ്ട്.

എന്നാൽ എല്ലായ്പോഴും അതല്ല സംഭവിക്കുന്നതു്. തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ നിന്ന് ഒരംശം മാത്രമേ

സാധാരണയായി ഗ്രന്ഥകാരൻ ഏതെങ്കിലുമൊരു പാത്രത്തിൽ ആരോപിക്കുള്ളു. അതു തന്നെ മുഖ്യകഥാപാത്രത്തിലായിരിക്കണമെന്നില്ല. പലപ്പോഴും ഒന്നിലധികം കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു് പങ്കിട്ടു നൽകുകയും ചെയ്യും. നോവലിസ്റ്റിന്റെ അനുഭവം ഏതേതു കഥാപാത്രങ്ങളോടാണ് എന്നുള്ളതനുസരിച്ചിരിക്കും ആരോപണത്തിന്റെ നീതിയും സ്വഭാവവും. ആത്മാംശം ഒട്ടും കലരാത്ത കഥാപാത്രങ്ങൾ മാത്രമുള്ള നോവലെഴുതുന്നതും അസാദ്ധ്യമായ കൃത്യമല്ല,

സ്വന്തം വ്യക്തിത്വം കഥാപാത്രത്തിൾക്കു പകർന്നു നൽകുമ്പോൾ പോലും മാററങ്ങൾ വരുത്താൻ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ടു് നോവലെഴുത്തുകാരൻ. സ്വന്തം ആത്മാവിനെ നഗ്നമായി മററുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ പിടിച്ചു നിർത്താൻ മനുഷ്യസാധാരണമായ വൈമുഖ്യം അയാൾക്കുമുണ്ട്. തന്മൂലം മാററിയും മറിച്ചും വികലപ്പെടുത്തിയുമൊക്കെയാണ് ആത്മാംശത്തിന്റെ അദ്ധ്യാരോപം അയാൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതു് — ആത്മകഥാപരമായ നോവലുകളിൽപോലും.

അവനവനെക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ചുററുമുള്ളവരെയാണ് നോവലെഴുത്തുകാരൻ പിടികൂടുന്നതു്. 'ടൈപ്പുകൾ' എന്നറിയപ്പെടുന്ന തരത്തിലുള്ള പാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോൾ വിശേഷിച്ചും ചന്തുമേനോന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാം അങ്ങനെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരാണ്. പൂഞ്ചോലക്കര എടത്തിലെ അച്ചനും വൈത്തിപ്പട്ടരും സൂരിനമ്പൂതിരിയുമൊക്കെ ജീവനുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളാണെങ്കിൽ അതിനുള്ള കാരണം അവയുടെ 'മോഡലുകൾ' ഇന്ദുലേഖയുടെയും ശാരദയുടേയും കർത്താവിന്നു് അടുത്തു പരിചയമുള്ളവരായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണ്.

ടൈപ്പുകളെവിട്ട് വ്യക്തികളെ സൃഷ്ടിക്കുമ്പോഴും നോവലെഴുത്തുകാരൻ പിന്തുടരുന്ന മാർഗ്ഗം അതു തന്നെയാണ്. തനിക്കു നല്ലപോലെ അറിയാവുന്ന ആരെയെങ്കിലും മനസ്സിൽ സങ്കല്പിച്ചുകൊണ്ടാവും പാത്രരചന ആരംഭിക്കുക. ചിലപ്പോൾ ഒന്നിലധികം 'മോഡലു'കളെ സ്വീകരിക്കും. ഒരാളുടെ രൂപത്തോട് മറെറാരാളുടെ സ്വഭാവം ഇണക്കിച്ചേർക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ പലരുടേയും സ്വഭാവങ്ങൾ ഒരാളിലുൾക്കൊള്ളിക്കുക തുടങ്ങി പല കൗശലങ്ങളും അവലംബിക്കുകയും അപൂർവ്വമല്ല.

പ്രസിദ്ധരായ വ്യക്തികളുടെ ജീവിതത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോവലെഴുതുക ഒരു പ്രസ്ഥാനം തന്നെയായി വളർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇർവിങ്ങ് സ്റ്റോണിന്റെ 'ലസ്റ്റ് ഫോർ ലൈഫ്', 'ആഗണി എന്റ് എക്സ്റ്റസി' തുടങ്ങിയവ ഉത്തമോദാഹരണങ്ങളാണ്. വാൻഗോ, മൈക്കൽ ആഞ്ചലോ എന്നീ ചിത്രകാരന്മാരെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് മേല്പറഞ്ഞ നോവലുകൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പേരും മാററിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ അവ ജീവചരിത്രങ്ങളല്ല

UNITED INVESTMENT & FINANCE LTD.

FINANCE & INSURANCE

40-A CROSS STREET, SINGAPORE-1

Tel: 93654, 96831 & 97281 Cable Add: "GOLDMINE"

Chief Agent for

United India Fire & General Ins. Co. Ltd.

AUTHORISED TO TRANSACT:

FIRE, WORKMAN COMPENSATION, PERSONAL ACCIDENT, MARINE & MOTOR INSURANCE OF ALL KINDS

താനും. കാരണം ഭാവനാസൃഷ്ടമായ അനവധി രംഗങ്ങളും സംഭവങ്ങളും അവയിലുണ്ട്.

ശ്രീ കെ. സുരേന്ദ്രന്റെ 'ജ്വാല' ഈ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു നോവലാണ്. കേസരി ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ കഥയാണതു്. കേസരിയുടെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിൽ ചിലതു് നോവലിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ട്. എങ്കിലും കഥാപാത്രത്തിന്റെ പേരുമാററാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് സുരേന്ദ്രൻ. കേസരിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ നിന്നും കുറെ ഏറെ വ്യതിയാനങ്ങളും വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കേസരിയെ ബോധപൂർവ്വം 'മോഡലാ'യി സ്വീകരിച്ച് സ്വന്തമായ ഒരു നോവലെഴുതുകയാണ് സുരേന്ദ്രൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അതു പോലെ, പെരുമ്പടവം ശ്രീധരന്റെ 'അഭയം' എന്ന കൃതി മലയാളത്തിലെ ഒരു സുപ്രസിദ്ധ കഥാകാരിയുടെ ദുരന്ത കഥയാണ് പറയുന്നതു്.

നോവലെഴുത്തുകാർ പാത്രരചനയ്ക്കു മോഡലുകളെ സ്വീകരിക്കുന്നതു് എളുപ്പപ്പണി ആലോചിച്ചിട്ടല്ല. ഏതെങ്കിലും പ്രത്യേക സ്വഭാവമുള്ള ഒരാളെ ചിത്രീകരിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ ഏതാണ്ടാമട്ടുകാരായ ആരെയെങ്കിലും കുറിച്ച് അറിയാതെ ഓർത്തുപോകുകയാണ്. ചിലപ്പോൾ പാത്രരചനയ്ക്കു് പ്രചോദനം നൽകുന്നതു തന്നെ അങ്ങിനത്തെ ചില വ്യക്തികളാണെന്നും വരാം. ഏതായാലും ഒരു മാതൃക പാത്രത്തിന്നു തെളിവും മിഴിവും നൽകാൻ സഹായകമാണ്. അമൂർത്തമായ ഒരാശയത്തിന്നു ചുററും വ്യക്തിത്വം പടുത്തുയർത്തുന്നതിനെക്കാൾ ഫലപ്രദം മാതൃകയുടെ അസ്ഥികൂടത്തിന്ന് ചോരയും മാംസവും നൽകുകയാണ്.

പക്ഷെ ഒന്നുണ്ട്. മാതൃകവച്ചു സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം പാത്രത്തിന്ന് ജീവനുണ്ടായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. അംഗോപാംഗങ്ങളൊപ്പിച്ച് നോക്കി വരച്ചതുകൊണ്ടു മാത്രം ഒരു ചിത്രം നന്നായിരിക്കണമെന്നില്ലല്ലോ. സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണപാടവത്തിന്നു പുറമെ ഭാവനയും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ചത്തപ്രതിച്ഛായക്ക് ജീവൻ നൽകുന്നതു് ഭാവനയാണ്. അതില്ലേ, പാത്രരചന പരാജയപ്പെട്ടതു തന്നെ.

ഇതുവരെ പറഞ്ഞതിന്റെ പൊരുൾ ചുരുക്കത്തിലിതാണ്: ഏതു നോവലിലും 'ഞാനും' നിങ്ങളുമൊക്കെ കഥാപാത്രങ്ങളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ട്; ചിലപ്പോൾ ഭാഗികമായിട്ടാവും, പലപ്പോഴും വേഷപ്പകർച്ചയോടു കൂടിയും. അതുകൊണ്ട് 'ഈ നോവലിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ സങ്കല്പസൃഷ്ടികളാണ്'' എന്ന് എഴുത്തുകാർ അവകാശപ്പെടുമ്പോൾ ഒന്നേ ധരിക്കേണ്ടു.— എന്നെയും നിങ്ങളെയും കുറിച്ച് അവർക്കുള്ള സങ്കല്പങ്ങളാണ് അവരാവിഷ്കരിക്കുന്നതെന്നു മാത്രം.

BHARATHA PRESS

PRINTERS, PUBLISHERS & GENERAL JOB PRINTERS IN ENGLISH, MALAYALAM, TAMIL, ROMANISED MALAY AND CHINESE. PROMPT SERVICE.

45, CHANDER ROAD ★ SINGAPORE-8. ★ TEL: 26449.

എല്ലാവിധ അച്ചടി വേലകൾക്കും

ഭാരതാ പ്രസ്സ്

45, ചന്ദർ റോഡ്, സിംഗപ്പൂർ - 8. ഫോൺ: 26449

பாரதா பிரஸ், 45, சண்டர் ரோடு, சிங்கப்பூர்-8. போன்: 26449

അന്ധബാലൻ

ഗൗരീശപട്ടം ശങ്കരൻനായർ

അന്ധകാരത്തിൽ പെററുവളർന്നൊരീ -
അന്ധബാലനിൽ നിങ്ങൾക്കറിയുമോ
വിശ്വലാവണ്യ ശില്പിതൻ മാസ്മര -
വിസ്മയങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചുചൊല്ലുമോ?

അന്തരിന്ദ്രിയത്താൽ നുകരട്ടെ ഞാ -
നന്തിയുമുഷസ്സന്ധ്യതൻ ഭംഗിയും
നീലരാവും നിലാവും കിനാവിലു—
ന്മീലിതമാം ശരൽക്കാല ദീപ്തിയും

നിദ്രയാണെന്റെ രാത്രികൾ, ഞാനുണ—
ന്നെത്തിടുമ്പോൾ വിരിയും പുലരികൾ
അന്ധകാരത്തെ ഞാനെന്നുമീവിധം
പങ്കുവയ്ക്കുന്നു രാവും പകലുമായ്

എന്റെ സ്വപ്നസാമ്രാജ്യത്തിൽ വന്നിടാ—
റുണ്ട പക്ഷം വിടർത്തിമാലാഖകൾ
കല്പവൃക്ഷപ്പൂവട്ടിൽ വസിപ്പവർ
കണ്ണിൽ കാർത്തിക നക്ഷത്രമുള്ളവർ

ബന്ധുര പ്രഭാബിന്ദുവുമോലാതെ
ബന്ധനത്തിൽ കിടക്കുമാത്മാവിനെ
തൊട്ടുണർത്തുമവരുടെ പാണിതൻ
തൊട്ടിലിൽ ഞാൻ ശിശുവായ് മയങ്ങുവേൻ.

ലോകമാകെത്തെളിയുന്നമാനവ-
ലോചനങ്ങൾക്കുകിട്ടാത്ത ദർശനം
അപ്രമേയനമേയനാം വിശ്വൈക-
ശില്പിതന്റെയപൂർവ്വസന്ദർശനം

ഉള്ളിലെ കണ്ണുകൊണ്ടനുകരുവാ -
നുള്ളഭാഗ്യം ലഭിക്കുന്ന ഞങ്ങളെ
അന്ധരെന്നു വിളിക്കാതിരിക്കുമോ ?
ഹന്ത ! ലോകമേ വേണ്ട മറെറാന്നുമേ.

With the Best Compliments
of

Lian Seng Motor Works
&
Lian Seng Agency

383, WOODLANDS ROAD,
SINGAPORE-23.
TEL: 691075

നിഴൽ

— ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള —

[ഒരു ഇടത്തരം വീട്ട്. അതിന്റെ പൂമുഖം. വളർന്ന്, ശാഖോപശാഖിയായി പന്തലിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു വന്മരം അതിന്റെ നിഴൽകൊണ്ട് ആ പൂമുഖത്തേയും വീടിനേയും മൂടുന്നുണ്ട്. മാധവൻപിള്ളസാറിന്റെ വീടാണത്. ജീവിതത്തിൽ ആദർശമെന്ന ഒററ ആയുധം മാത്രം മുറുകെപ്പിടിച്ച് അതുകൊണ്ട് പയററിത്തളർന്ന ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ. കർട്ടനുയരുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂത്തമകൾ ലളിതയും, ഇളയമകൾ വാസന്തിയും രംഗത്തുണ്ട്. ലളിത ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നും വന്നിരിക്കുകയാണ്.]

ലളിത— (സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിന്റെ തുടർച്ചയെന്നോണം)

നീ എന്തൊക്കെപ്പറഞ്ഞിട്ടും... എന്തോ! എനിക്കയാളെ വിശ്വാസമില്ല!

വാസന്തി— ചേച്ചി അദ്ദേഹത്തെ കാണാഞ്ഞിട്ടാണ്. ഒരിക്കലും എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുകയില്ല.

ലളിത— അതൊക്കെപ്പറയും. എട്ടുകാലി വലകെട്ടുണപോലെ പറഞ്ഞൊപ്പിക്കാൻ അത്തരക്കാർ വിരുതന്മാരുമായിരിക്കും. നമ്മളതിൽ ചിറകു തളർന്നു വീണുപോകും.

വാസന്തി— ഇല്ല; ഒരിക്കലുമില്ല. അദ്ദേഹം —

ലളിത— അതിന് അയാളെപ്പററി നിനക്കെന്തറിയാം?

വാസന്തി— അദ്ദേഹം എല്ലാം എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇന്നുവരെ അർത്ഥമില്ലാതിരുന്ന ആ ജീവിതത്തിന് ഞാനാണ് അർത്ഥമുണ്ടാക്കിയതെന്ന്... അച്ഛൻ പലപ്പോഴും പറയാറുള്ളതുപോലെ എന്നെക്കാൾ... നമ്മെക്കാൾ... എന്തുകൊണ്ടും ഉയർന്നനിലയിലുള്ള ആളാണദ്ദേഹം. അതു തീർച്ചയാണ്.

ലളിത— നീ പറയുന്ന ആ ഉയരം ഏതാണെന്നറിയത്തി?

വാസന്തി— എല്ലാ നിലകളിലും... ആ ജീവിതം...

ലളിത— ആ ജീവിതവും ഈ ജീവിതവും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ നിനക്കിന്നു പ്രാപ്തികിട്ടി. ഇല്ലേ? അതിന് ആ ജീവിതം നീ പരിചയിച്ചു. ഞങ്ങളെല്ലാം ഇത്രയും പാടുപെട്ട് നിന്നെ കോളേജിലയച്ചു. ഹോസ്റ്റലിൽ താമസിപ്പിച്ചു. അതല്ലേ ഇന്ന് 'ആ ജീവിതം' എന്ന പല്ലവിയുമായി നീ...

വാസന്തി— അതെ, ഞാൻ പഠിച്ചു.

ലളിത— എന്തു പഠിച്ചു? അതാണ് സംശയം. നിന്നെ അവർ ഹോസ്റ്റലിൽ നിന്നും പുറത്താക്കിയപ്പോൾ അച്ഛൻ വന്നു. വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നു. ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ?

വാസന്തി— ഞാൻ നേരെ അങ്ങോട്ടു പോകുമായിരുന്നു.

ലളിത— അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തേയ്ക്ക്. അല്ലേ? അയാൾ നിന്നെ അരിയെറിഞ്ഞ്, നിലവിളക്കും വച്ച് പൂജിച്ചിരുത്തുകയും ചെയ്യും!

വാസന്തി— അതെ. തീർച്ച.

ലളിത— കഷ്ടം! നീ എന്തു കണ്ടു കുഞ്ഞേ!

വാസന്തി— ചേച്ചിയ്ക്കങ്ങനെയൊക്കെത്തോന്നും. മലമൂടനെന്ന് വിളിക്കാൻ പോന്ന കുറുപ്പുചേട്ടന്റെ കൂടെയല്ലേ സഹവാസം.

ലളിത— ആ കൈകളിൽ വിശ്വസിച്ചെനിക്കു പിടിക്കാം. അതെന്നെ ചതിക്കുകയില്ല.

വാസന്തി— എന്നാൽ ആ ചേട്ടനെക്കാൾ പതിന്മടങ്ങു വലിപ്പമുള്ള ആളാണദ്ദേഹം!

ലളിത— വലിപ്പമേ? ഏതിൽ?

വാസന്തി— എല്ലാററിലും.

ലളിത— അല്ലെങ്കിൽ, നിന്നെപ്പറയുന്നതെന്തിന്? നിന്റെ കണ്ണു മഞ്ഞളിച്ചുപോയി! അതിൽ കൂടിക്കാണുന്നതിനെല്ലാം ഇന്നു തങ്കത്തിന്റെ നിറംകാണും.

വാസന്തി— നിറം മാത്രമല്ല; ഗുണവും.

ലളിത— നീ ഇതൊക്കെ സ്വപ്നം കണ്ടിവിടെയിരിക്കും. അയാൾ —

വാസന്തി— ഇല്ല. പോവുകയില്ല. എങ്ങും പോകാനാവുകയില്ല.

ലളിത— നിനക്കത്ര തീർച്ചയോ ?

വാസന്തി— അതെ.

ലളിത— കൊച്ചുപെണ്ണ്. നീ എന്തറിഞ്ഞാണിപ്പറയുന്നത്.

വാസന്തി— ഒരു സ്ത്രീ എന്തുദ്ദേശത്തിലാണ് പറയുന്നത്? ആ നിലയിൽ —

ലളിത— എന്നുവച്ചാൽ— ?

വാസന്തി— ഒരു പുരുഷന് താൻ സ്നേഹിച്ച സ്ത്രീയിൽ നിന്നും ഓടിപ്പോകാൻവയ്യാത്ത ഒരവസ്ഥയില്ലേ ? കേവലം കണ്ടുമുട്ടി, പരിചയിച്ച്, അതുവഴി അടുത്ത്, നൽകാനും സ്വീകരിക്കാനും ഉള്ളതെല്ലാം കൈമാറിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും......

ലളിത— നീ വലിയ ലോകകാര്യജ്ഞയെപ്പോലെ സംസാരിക്കുന്നല്ലോ.

വാസന്തി— കഥയില്ലാത്ത വെറും പെണ്ണായിട്ടാണോ ചേച്ചി എന്നെക്കാണുന്നത്?

ലളിത— ആയിരുന്നു.

വാസന്തി— എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഞാനതല്ല. ഞാനൊരു സ്ത്രീയാണ്. ഭാര്യയുമാണ്.

ലളിത— ഭാര്യ !!

വാസന്തി— അതെ. ലോകത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അല്ലായിരിക്കാം. പക്ഷെ —

ലളിത—അതല്ലാതെ നീ ഒരുത്തി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞാൽ? അവകാശപ്പെട്ടാൽ ?

വാസന്തി— ആ അവകാശത്തിന് എനിക്കധികാരം കൂടിയുണ്ടെങ്കിലോ ?

ലളിത— വാസന്തീ!

വാസന്തി— അതെ ചേച്ചീ! അദ്ദേഹത്തിന് എന്നിൽ നിന്നും ഇനി അകലാൻ സാദ്ധ്യമല്ല... അകലുകയുമില്ല... അകലാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ തന്നെ ..ഞങ്ങളുടെ കുഞ്ഞ്......

ലളിത— (ആക്രോശത്തോടെ) വാസന്തി... ഈശ്വരാ ! ഞാൻ ഈ കേൾക്കുന്നത്......

വാസന്തി— ഇപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമായോ /

ലളിത— എല്ലാം... എല്ലാം.... നശിച്ചു....ഈ വീട്.... ഇതിന്റെ മാന്യത... എല്ലാം...

[രണ്ടുപേർക്കും എന്തെങ്കിലും പറയുവാൻ ഇടകിട്ടുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ അകത്തെ മുറിയിൽ നിന്നും ക്ഷീണിതനായ മാധവൻപിള്ള സാർ കടന്നുവരുന്നു.]

(വാസന്തി അകത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു)

ലളിത— അയ്യോ ! അച്ഛൻ... (പതുക്കെ) എല്ലാം കേട്ടുകാണും... (അടുത്തു ചെല്ലുന്നു.)

മാ. പി: (പരവശനാണെന്നു പ്രത്യക്ഷം. രണ്ടു പേരേയും നോക്കാതെ ആത്മനിന്ദയുടെ സ്വരത്തിൽ) ഞാൻചെയ്ത പാപം!.... അവൾ ചെയ്ത പാപം; രണ്ടും കൂടി....രണ്ടും കൂടി... (വളർന്നു നിൽക്കുന്ന മരം കണ്ട്) ഇതു പോലെ...... ഈ നിഴലു പോലെ...അതിന്റെ പത്തിയും വിടർത്തി നില്ക്കുന്ന ഈ മരം പോലെ......

(വിറയ്ക്കുന്നു)

ലളിത— (അടുത്തു ചെന്ന്) അച്ഛാ !

മാ. പി: (അടഞ്ഞ ശബ്ദം) ഞാനെല്ലാം കേട്ടു!

ലളിത— അയ്യോ !

മാ. പി.—ഞാൻ നീന്തി നീന്തി വശംകെട്ടു മോളെ!... അറിയാതെ നീർച്ചുഴിയിൽ പെട്ടുപോയി !

ലളിത— അയാളെക്കൊണ്ടവളെ...

മാ. പി— ഉം? അവളെ?

ലളിത— കല്യാണം കഴിപ്പിക്കണം...

മാ. പി— അയാൾക്കിഷ്ടമുണ്ടെങ്കിൽ....

ലളിത— അതു പോരാ. അയാളതിനു സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിൽ......

മാ. പി— അവളൊരു പാഠം പഠിക്കും...ങ്ഹ്...പഠിക്കട്ടെ.... നശിക്കട്ടെ... ഈ മരം പോലെ വയസ്സായി എനിക്കും... (നടന്നു കൊണ്ട്) എനിക്കൊന്നിനും വയ്യ!....വയ്യ !... (മെല്ലെ പുറത്തിറങ്ങി മറയുന്നു)

With Compliments from

KOMALA VILAS RESTAURANT

'We Cater at All Occasions'

Specialised in All Indian Vegetarian Foods, Sweets & Cakes.

76, Serangoon Road,
Singapore-8.
Tel: 20961

[ലളിത എന്തുചെയ്യേണ്ട എന്നറിയായെ പരിഭ്രപ്പ നിൽക്കുന്നു. അവളുടെ ഭർത്താവ് ശ്രീധരക്കുറുപ്പ് — തനി നാടൻ കർഷകൻ, പരുക്കൻ മട്ട്- കടന്നുവരുന്നു]

ശ്രീ: കു — (ഭാര്യയോട്) എന്താ നീ ഇങ്ങനെ മലച്ചുനിൽക്കുന്നതു്?

ലളിത— ഈ വീട്ടു മുഴുവൻ മലച്ചുനിൽക്കുകയാണു്.

ശ്രീ. കു— അതങ്ങനേയേ വരത്തൊള്ളെടീ ! ഞാൻ പറയാറില്ല്യോ. മരമറിഞ്ഞു വേണം കൊടി പടർത്താനെന്നു്. ഉള്ളിക്കൊള്ളണ ആശയൊന്നും വച്ചോണ്ടിരുന്നാപ്പോരാ അമ്മാവന്നു്. പറയുമ്പം ആർക്കും പിടിക്കൂല്ല.

ലളിത— ഇതൊക്കെപ്പറയാൻ വേണ്ടിയാണോ വന്നതു്?

ശ്രീ. കു— വന്നതു് നീ കുറിപ്പു കൊടുത്തയച്ചിട്ട്. വാസന്തീടെ സംഗതിയാണെന്നും പറഞ്ഞില്ല്യോ. എഴുതിയടത്തോളം കൊണ്ടു് ഏതാണ്ടൊന്നൂഹിക്കേം ചെയ്തു.

ലളിത— എന്നിട്ടിത്രയും വൈകിയതു്.

ശ്രീ. കു— എടീ! ഞാൻ മമ്മട്ടിക്കാരൻ ! പഠിപ്പൊണ്ടോ ! പാസ്സൊണ്ടോ ! ഒന്നുമില്ലാത്ത കെഴങ്ങച്ചാരു്. എങ്കിലും പോയി വെവരമായിട്ടൊന്നു തെരക്കണ്ടെ? അങ്ങു തിരുവന്തരം വരെപ്പോയി.

ലളിത— വരാനൊള്ളതു വന്നു.

ശ്രീ. കു— എല്ലാം നീ അറിഞ്ഞില്ല അല്ല്യോ.......

ലളിത— ഞാൻ കുറിച്ചുകൊടുത്തതിനെക്കാൾ അറിഞ്ഞു. ഇപ്പോഴും അവളിൽ നിന്നു തന്നെ.

ശ്രീ. കു— എന്തോന്നു്?

ലളിത— അതു പിന്നെപ്പറയാം. പക്ഷെ ... എനിക്കു വാക്കുതരണം ഏതു രീതിയിലെങ്കിലും അവനെ... ഇതിനെല്ലാം കാരണക്കാരനായവനെ... കണ്ടുപിടിച്ചു് ഇക്കുടുമ്മത്തിന്റെ മാനം (ഗദ്ഗദ.) എന്റച്ഛന്റെ അഭിമാനം രക്ഷിക്കുമെന്നു്...പറയൂ .... ഞാനാണു് ചോദിക്കുന്നതു്.

ശ്രീ: കു. (അവളെത്തന്നെ നോക്കി നിൽക്കുന്നു സ്വരവും കണ്ണും ആർദ്രമാകുന്നു.) ഉം...പറ...പറ..

ലളിത— അവൻ അവളെ വിവാഹം കഴിക്കണം. കഴിച്ചേപറ്റൂ.

ശ്രീ: കു— എടീ...പൊട്ടീ! എന്റെ ഭാര്യയായ നെനക്കും മുള കൊറവു്. ഈ ശ്രീധരക്കുറുപ്പു് അതന്വേഷിക്കാതെ വരുമോ പണ്ടാരോ കൊല്ലത്തു പോയപോലെ.

ലളിത— അന്വേഷിച്ചോ? എന്നിട്ട്. എന്നിട്ട്?

ശ്രീ. കു— ങൂഹും ! രക്ഷയില്ല.

ലളിത— ങേ ?

ശ്രീ കു— അവനു് വേറെ ഭാര്യേം കൊച്ചുങ്ങളുമൊണ്ടു്. കണ്ടകാലൻ!

(പുറത്തു നിന്നും സാർ കടന്നുവരുന്നു. അകത്തു് ആരോ വീഴുന്ന ശബ്ദം. ലളിത അകത്തേയ്ക്കോടുന്നു)

മാ. പി — (തളർന്ന സ്വരത്തിൽ) കുറുപ്പെ !

ശ്രീ. കു— എന്തോ !

മാ. പി: — ഇതാ ! ഈ മരം കണ്ടോ കുറുപ്പു്.

ശ്രീ. കു: — കാണുന്നുണ്ടമ്മാവാ !

മാ. പി: — അതു മുറിക്കണം.

ശ്രീ. കു. — എന്തിനു്?

മാ പി. — അതിന്റെ നെഴലു് ഈ വീട്ടിലും വീഴുന്നൊണ്ടു്. അതു ചീത്തയാ. വേരു് ഇതിന്നടിലും കാണും. അതീ വീട്ടിനെ എളക്കും. മറിഞ്ഞിതിന്റെ മോളിത്തന്നെവീഴും. മുറിക്കണം.

ശ്രീ. കു: — ഓ !

With Best Compliments
from

INDIA FLOWER SHOP

202, Selegie Road, S'pore - 7

Provision & General Merchants

Flower, Garlands, Floral Bridal Seats, Flower Baskets, Wreaths & Textiles.

Proprietor:
V. S. M. IBRAHIM

TEL: 34031

മാ. പി: — അതു മുറിച്ച്...അതിൻെറ തടികൊണ്ടൊരു കട്ടിലൊണ്ടാക്കി... അതീക്കെടന്നെനിക്കു മരിക്കണം... അതെ... മരിക്കണം.... (നടന്നുകൊണ്ട്) ഞാനീ വീടുവയ്പ്പിച്ചപ്പം കൊണ്ടുനട്ട ഒരു പെടിയാ...അതാ ഈ വലിയ...വലിയ...മരം അന്ന് തണലുതന്നു. ഇപ്പൊ അതിൻെറ കടന്നേററംസഹിക്കാൻവയ്യ. നെഴലും! മുറിക്ക് ..അതിൻെറ കട്ടിലിക്കെടന്നെനിക്കു മരിക്കണം...

(അകത്തേയ്ക്കു മറയുന്നു)

ലളിത— (ഓടിവന്ന്) വാസന്തി വീണു... തലയൊക്കെ മുറിഞ്ഞു. ഇവിടെപ്പറഞ്ഞതൊക്കെ കേട്ടെന്നാ തോന്നുന്നതു്.

ശ്രീ. കു — കണക്കായിപ്പോയി! എടീ! നീ അമ്മാവനെക്കണ്ടോ? പിച്ചും പേയും പറയുന്നതു്? എങ്ങനയിരുന്ന മൊഖമാടീ അതു്.... പെൺ പിറന്നാൽ കൊലം മുടിയുമെന്നു വെറുതേ പറയണതല്ല......

ലളിത— എൻെറ അനിയത്തിയെപ്പററി — അവളുടെ ഭാവിയെപ്പററി ഒട്ടും ഓർമ്മയില്ല. അല്ലേ?

ശ്രീ. കു— അതിന് ഞാനിപ്പം എന്തു വേണമെന്നു പറ!

ലളിത— മററാരെയെങ്കിലും കണ്ടുപിടിച്ച് നമുക്കു....

ശ്രീ കു— വല്ലവൻേറം വിഴുപ്പ് ആ തലയിൽ കെട്ടിവയ്ക്കാൻ. ഇല്യേ... ങ്ങുഹ! ഞാനില്ല. അന്തസ്സു കെട്ടപണിക്ക്.

ലളിത— അതു നടക്കാഞ്ഞാൽ പിന്നെ...പിന്നെ....

ശ്രീ. കു— നല്ലൊരു വഴിയാണ് എൻെറ കുഞ്ഞമ്മ കണ്ടുപിടിച്ചുട്ടതു്. നാളെ ആളുകൾ എൻെറ മൊഖത്തു് കാർക്കിച്ചു തുപ്പണം. എന്നെ വെലിക്കടയ്ക്കിട്ടുമ്മച്ചു വേണോ പെണ്ണുമ്പിള്ളേ നിനക്കീ കുടുമ്മം രക്ഷിപ്പാൻ!

ലളിത— അങ്ങനെ ഒരു ഘട്ടം എൻെറ മുന്നിൽ വന്നാൽ

ശ്രീ. കു— വന്നാലു്?

ലളിത— ഞാൻ മറെറാന്നും ആലോചിക്കുകയില്ല. എൻെറ ബലികൊണ്ടെങ്കിലും ഇക്കുടുമ്മം ഞാൻ രക്ഷിക്കും. ഞാൻ വിചാരിച്ചു എന്നോടു സ്നേഹമുള്ളവരെങ്കിലും.......

ശ്രീ. കു —(അലിഞ്ഞു്) സ്നേഹമൊക്കെ ഒണ്ട്... അതിനീ ഉയിരു് പണയം വയ്ക്കാൻ പറഞ്ഞോ... അതും...

(വാസന്തി പ്രവേശിക്കുന്നു)

വാസന്തി— വേണ്ടാ ചേച്ചി! ഞാനിതെല്ലാം കേട്ടു. തെററാണ്. എങ്കിലും കേട്ടു. വലിയ തെററു ചെയ്തവർ ചെറിയ തെററിനെ ഭയപ്പെടേണ്ടല്ലൊ. ചേട്ടാ! എൻെറ തെററ് മറെറാരു തെററുകൊണ്ട് ശരിയാവുകയില്ല. ഞാൻ അതാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

ലളിത — വാസന്തീ!

വാസന്തി— അതാ ചേച്ചി നല്ലതു്...ആ മനുഷ്യൻ എന്നെ വഞ്ചിക്കുമെന്ന്...എന്തോ; വിശ്വസിക്കാൻ തോന്നുന്നില്ല...പക്ഷെ അങ്ങനെ വന്നാൽ...അതെൻെറ വിധിയാണ്.... ങ്ഹ്! വിധി!

ശ്രീ. കു— എങ്കിലും ഈ കുടും...മ്മം...അമ്മാവൻെറ അന്തസ്സ്....

വാസന്തി— അതിനൊന്നും കളങ്കം പററാതെ ഞാൻ നോക്കും. എൻെറ അച്ഛൻ ആഗ്രഹിച്ച പടവുകളൊന്നും ചവിട്ടിക്കേറാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ ചേച്ചിയെ പഠിപ്പിക്കാതെ എന്നെ കോളേജിലയച്ചു. പഠിക്കാൻ, മിടുക്കിയാവാൻ...... പക്ഷെ...ഇനിയും ഞാൻ ആ ഹൃദയം തകർത്തുകൂടാ. ഞാനതു ചെയ്യില്ല ചേട്ടാ ...ഉറപ്പ്!
(പുറത്തേയ്ക്കു പോകുന്നു...മരത്തിൻെറ ചുവട്ടലേയ്ക്കു്.)

ലളിത— ഒരു വശത്തു് അച്ഛൻ...ഇവളും കൂടി ഇങ്ങനെയായാൽ! എനിക്കൊന്നും തോന്നുന്നില്ല.

With the Compliments

of

COLUMBIA HOUSE

Columbia Records
"MAGIC NOTES" TRADE MARK

73, SERANGOON ROAD,
SINGAPORE-8

General Piece Goods Merchants,
Gramophone & Record Dealers.

ഹിന്ദി, തമിഴ്, മലയാളം എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള പുതിയ ഗ്രാമഫോൺ റിക്കാർഡുകൾ ഇവിടെ നിന്നും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

തോഴിയോട്

— എം. ആർ. —

വേർപിരിഞ്ഞെന്നെ വിദൂരതയിൽച്ചെന്നു
വേദനയാളുന്ന നേരം,
ഓമനിച്ചീടുവാനോർമ്മയിൽ മൊട്ടിട്ടെൻ
പ്രേമത്തിൻ പാവന ഭാവം,
കോരിത്തരിപ്പിക്കും സ്നേഹത്തിനഞ്ചാറു
കോമളവാക്കുകൾ മാത്രം,
ഓതി "ശുഭയാത്ര" നേരുവാൻ വെമ്പിയെൻ
നാഥനിരവിലണഞ്ഞാൽ,

★ ★ ★ ★

മോഹന സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ടുകണ്ടാകംമ്ര
മോഹങ്ങൾ തൻെറ ധരിത്രി,
പൂനിലാപ്പുഞ്ചിരി തൂകമഴകിനെ-
പ്പുൽകിയുറങ്ങിയ രാത്രി
പൊന്നൊളി ദീപം കെട്ടത്തിയ രാഗാർദ്ര-
തുന്ദിലയാമമെൻെറ ചാരെ,
ആരുമേ കാണാതെന്നാത്മപ്രിയൻ മന്ദ-
മാഗതനായെൻെറ തോഴീ!

★ ★ ★ ★

മന്ദം മധുകരൻ മാമലർ മേനിയിൽ
ചന്ദനശീതളസ്പർശം,
പാരാതണച്ചുവോ ? മൽത്തനുവിൽക്കുളിർ
ചാരുതരംഗ പ്രവാഹം !!

ആയിരമായിര മാനന്ദപൂർണ്ണമാ-
മന്തർഗ്ഗതങ്ങൾ കൈമാറി,
വേഗതയേലുമേതത്തിലിതമല-
രേകമാം ഞെട്ടിലുതമ്മി
അർപ്പിച്ചമതന്നപോലെ പരസ്പര -
മപ്പുണ്യവേദിയിൽ ഞങ്ങൾ
യാമങ്ങൾ പോയതറിഞ്ഞില്ലയി തോഴി!
ഞാൻ മയങ്ങട്ടേയൊരല്പം.

(അകത്തു് മാ. പി— (തളർന്ന സ്വരത്തിൽ)
മോളേ! കുറുപ്പെവിടെ...)

ശ്രീ. കു— ഞാനിതാ വരുന്നേ!... (ലളിതയോടു്) എല്ലാം ശരിയാക്കാം. നീ ബാ!.... അമ്മാവനെ ഒന്നു കണ്ടിട്ടു് ഞാൻ ആ ശപ്പനെ വീണ്ടും പോയൊന്നു കാണാം...

(മറയുന്നു — രണ്ടുപേരും)

[രംഗം തെല്ലിടശൂന്യം. വാസന്തി ദുഃഖത്തിൻെറ സജീവരൂപം പോലെ നടന്നു കയറുന്നു. ഒരു മരംവെട്ടുകാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. കയ്യിൽ കോടാലി..]

മരംവെട്ടുകാരൻ— മരം വെട്ടാനൊണ്ടോ ന്താ ?

വാസന്തി — (മൗനം)

(മരംവെട്ടുകാരൻ ചോദ്യം ആവർത്തിക്കുന്നു)

വാസന്തി— ഉം...?

മരം വെ— അപ്പുറത്തെ വീട്ടിപ്പറഞ്ഞു ഇവിടെ... (മരം ചൂണ്ടി) ഇതു് മുറിക്കാനൊണ്ടെന്നു്

വാസന്തി — ഉം...

മരംവെ— വെട്ടട്ടോ...വീട്ടിനടുത്തു് —ഇത്രേം അടുത്തു് മരം അപകടമാ.

വാസന്തി— (മൗനം)

മരംവെ— വെട്ടട്ടോന്നു്...

വാസന്തി— (ഞെട്ടിയുണർന്ന പോലെ) ആരെ ?

മരംവെ— ഞാൻ ഈ മരം വെട്ടിക്കോട്ടോന്നു്. അപ്പുറത്തു് വെട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കയാ.

വാസന്തി — നാളെ....നാളെ രാവിലെ...

മരംവെ— ഓ !......മതിയേ...... (തിരിച്ചുപോകുന്നു.) അല്പം കഴിഞ്ഞു് മരം വെട്ടുന്ന ശബ്ദം... വാസന്തി മന്ത്രബദ്ധയെപ്പോലെ ആ മരത്തിനടുത്തെത്തുന്നു.

അകത്തു് മാ പി— (ശബ്ദം): നശിച്ചു. എല്ലാം നശിച്ചു! എൻെറ സ്വപ്നവും ഈ വീട്ടിൻെറ ഭാവിയും...എല്ലാം എല്ലാം വെന്തുവെണ്ണീറായി!

ശ്രീ: കുറുപ്പു് — അമ്മാവൻ ഇങ്ങനെയായാൽ...

മാ. പി: ആയതല്ല കുറുപ്പേ. ആക്കിയതാണു്. എന്തെന്താശിച്ചു.... ഇന്നു് നാട്ടുകാർ കല്ലെറിയുന്നു......കണ്ടാൽ കളിയാക്കിക്കൊല്ലുന്ന ഒരു നില...ഈശ്വരാ! (ചുമ...)

വാസന്തി തൻെറ തോളിൽക്കിടന്ന സാരിയുടെ തലപ്പും മരത്തിൻെറ മുകളിലത്തെ ചില്ലയും മാറിമാറി നോക്കുന്നു. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. മരംവെട്ടുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കാം... പെട്ടെന്നു് വലിയൊരു മരം വീഴുന്ന ശബ്ദവും... അവൾ ഞെട്ടുന്നു. പിന്നെ ദൃഢബോധമുണ്ടായവളെപ്പോലെ മരത്തിനരുകിലേയ്ക്കു നടന്നടുക്കുന്നു.]

—o—

ചെറുകഥ

ലേഡി ഡോക്ടർ

— കെ. എസ്സ്. കെ. കഴിമ്പ്രം, സിംഗപ്പൂർ —

ഈശ്വരാ! എന്തൊരു പരീക്ഷണമാണിത്?

ഓർമ്മയോടെ ഇരിയ്ക്കുമ്പോഴെല്ലാം ഒരേ ഒരാളുടെ രൂപം മാത്രമാണ് മുന്നിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നത്. അപ്രതീക്ഷിതമായി വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ്, തന്നോടു ചോദിച്ച ചോദ്യം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അന്നു ഒരു മറുപടിയുടെ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷെ ഇന്നങ്ങിനെയല്ല. അനുകൂലമായാലും പ്രതികൂലമായാലും ഒരു മറുപടി പറയണം. ഏതു വേണമെന്നാണ് നിശ്ചയിക്കേണ്ടതു്, അനുകൂലമോ പ്രതികൂലമോ?

മനസ്സിനല്പം സമാധാനം ലഭിക്കുമെന്നു കരുതി മാത്രമാണ് അച്ഛനേയും അമ്മയേയും വിട്ടുപിരിഞ്ഞു് രണ്ടായിരത്തഞ്ഞൂറിലേറെ നാഴികയ്ക്കപ്പുറമായ അതും പതിമൂന്നു ദിവസത്തെ കപ്പൽ യാത്രയും ചെയ്തു, മലേഷ്യയുടെ ഒരററമായ "കോട്ടാ കിനാബാലു"വിലെത്തി, ആസ്പത്രിയിൽ തന്റെ ജോലി ചാർജ്ജെടുത്തതു്. എന്നിട്ടിപ്പോൾ മനസ്സമാധാനം ലഭിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അല്പമുണ്ടായിരുന്നതു് നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നഷ്ടപ്പെട്ട സമാധാനവും, സന്തോഷവുമെല്ലാം പുതിയൊരു സ്ഥലത്തെ പുതിയൊരു ജീവിതത്തിലൂടെ വീണ്ടെടുക്കാമെന്ന് വ്യമോഹിച്ചിരുന്നതാണ്.

പുതിയ ഒരു ജീവിതം!

അതിനെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ ഓർമ്മയിലോടിയെത്തുന്ന രൂപം ഭരതന്റേതാണ്. അദ്ദേഹം ഒരു വർഷം സീനിയറായിരുന്നതിനാൽ എം. ബി. ബി. എസ്. പാസ്സായി സ്ഥലംവിട്ടുപോയി, വീണ്ടും ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞാണ് ഞാൻ ബിരുദമെടുത്തതു്. അതൊന്നും ഓർമ്മിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലതു്. ഇപ്പോൾ ജീവിതത്തിലൊരു ലക്ഷ്യവുമായി തികഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടെ ക്ഷണിക്കുകയാണ്. തന്നെ, അന്നും ഇന്നും ഒരു പോലെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഭരതൻ! ക്ഷണം സ്വീകരിക്കണമോ? വേണ്ടയോ?

ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ കഴിയുന്നില്ല. ഇന്ന് തീർച്ചയായും ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തണം. നാളെ മറുപടിക്കു വേണ്ടി ഭരതൻ കാത്തിരിക്കും. തന്നെപ്പോലെ തന്നെ ഭരതനും ഇന്ന് ഉറങ്ങാതിരിക്കുകയായിരിക്കും; ഈ രാത്രി ഒന്നു കഴിഞ്ഞുകിട്ടുവാൻ.

ഇനിയൊരിയ്ക്കലും ഒരു വിവാഹം വേണ്ടെന്നു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതാണ്. അച്ഛന്റെ ഉപദേശങ്ങൾക്കും, അമ്മയുടെ അപേക്ഷകൾക്കും, കൂട്ടുകാരുടെ നിർബ്ബന്ധങ്ങൾക്കുമൊന്നും തന്റെ നിശ്ചയം മാററുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നിട്ട് ഇപ്പോൾ തന്റെ തീരുമാനങ്ങളൊക്കെ മാറുകയാണോ?

ഭരതൻ എന്തിനെന്നെ സ്നേഹിച്ചു? ഈ ഭാഗ്യദോഷിയായ എന്നിലെന്തു ഗുണമാണ് കണ്ടതു്?

ആസ്പത്രിയിൽ വന്നു ചാർജ്ജെടുത്തതിന്റെ പിറേറ ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് ഊണും കഴിഞ്ഞു് സ്റ്റാഫ് റൂമിലേയ്ക്കു പോകുമ്പോൾ, ഓപ്പറേഷൻ തീയ്യററിന്റെ വാതില്ക്കൽ സർജൻ ഡോക്ടർ ലിംയ്യു ചോങ്ങുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന ഡോക്ടർ ഭരതനെ കണ്ടു് അറിയാതെ ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. ആദ്യം വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ ഭരതൻ തന്നെയാണെന്ന് മനസ്സിലായി. ഭരതൻ തന്നെ കാണരുതേ, എന്ന് മനസ്സിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊ

ണ്ടു് വേഗം നടന്നു. അപ്പോൾ പിന്നിൽ നിന്നും സർജ്ജൻ ലിം യു ചോങ്ങ് എന്നെ വിളിച്ചു:—

"തവ്വാവ് ജനറൽ ആസ്പത്രിയിലെ ടി. ബി. സ്പെഷ്യലിസ്റ്റായ ഡോക്ടർ ഭരതൻ, രണ്ടാഴ്ച നമ്മുടെ ആസ്പത്രിയിൽ ഡ്യൂട്ടിയ്ക്കു് വന്നിരിക്കുകയാണു്. നിങ്ങൾ രണ്ടു പേരും കേരളാസ്റ്റേയിററുകാരാണല്ലോ?" എന്നു പറഞ്ഞു പരിചയപ്പെടുത്തി. ഞാൻ ഒരപകടത്തിൽ നിന്നും യാദൃശ്ചികമായി രക്ഷപ്പെട്ട ഒരാളുടെ വികാരത്തോടെ സ്റ്റാഫ് റൂമിലേയ്ക്കു് പോയി. പിറേറന്നു് ഡ്യൂട്ടിവാർഡിൽ വെച്ചു് വീണ്ടും കണ്ടു. അപ്പോൾ ഒഴിഞ്ഞുമാറാൻ തരപ്പെട്ടുകയില്ല.

"ഡോ. സുമതി മലേഷ്യയിൽ വരുമെന്നു് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല. എങ്ങിനെ കിട്ടി. അപ്പോയന്റ്മെന്റ്?" ഭരതൻ അതിശയോക്തിയോടെ ചോദിച്ചു.

"ആവശ്യപ്പെട്ടു. കിട്ടി" മറുപടി പറഞ്ഞു. കൂടുതൽ എന്തെങ്കിലും ചോദിക്കുന്നതിനു മുൻപു് താൻ അടുത്ത കട്ടിലിൽ കിടക്കുന്ന രോഗിയുടെ നാഡി പിടിച്ചു് ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നു.

അന്നു മുഴുവനും, ഡോക്ടർ ഭരതൻ ചോദിച്ചതിനെക്കുറിച്ചായിരുന്നു ചിന്ത. "മലേഷ്യയിൽ വരുമെന്നു് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല. എങ്ങനെ കിട്ടി?" എന്നു ചോദിക്കണമെങ്കിൽ, തന്നേക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളെല്ലാം ഭരതൻ അറിഞ്ഞിരിക്കും. തന്റെ വിധിയിൽ ഭരതൻ സന്തോഷിക്കുകയായിരിക്കണം. പക്ഷെ ആ ധാരണ തെററായിരുന്നുവെന്നു് പിന്നീടു് മനസ്സിലായി.

ആസ്പത്രിയിലുള്ള മറെറല്ലാവരേയും സിസ്റ്റർ മേരിക്കുട്ടിയാണ് തനിക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിയതു്. പലരേയും കുറിച്ചു പറഞ്ഞ കൂട്ടത്തിൽ ഡോക്ടർ ഭരതനെക്കുറിച്ചും പറഞ്ഞു: "ഡോക്ടർ അവിവാഹിതനാണു്. മദ്രാസ് മെഡിക്കൽ കോളേജിൽ പഠിച്ചിരുന്ന കാലത്തു് ഒരു കുട്ടിയെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷെ ആ കുട്ടിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. ഇനി ഒരിക്കലും വിവാഹം കഴിയ്ക്കില്ല" എന്നാണ് പറയുന്നതു്.

മേരിക്കുട്ടി അതു പറയുമ്പോൾ ഹൃദയം വേദനകൊണ്ടു് പിടയുകയായിരുന്നു. ഭരതന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞുകാണുമെന്നാണ് വിചാരിച്ചിരുന്നതു്. ഹൃദയത്തിലൊരു അപരാധബോധം നാമ്പിട്ടു. പക്ഷെ, ആ കാര്യത്തിൽ താൻ തികച്ചും നിരപരാധിയാണു്. എങ്കിലും താൻ കാരണം ഒരാൾ ജീവിതം മുഴുവനും അവിവാഹിതനായി കഴിഞ്ഞുകൂടുക. എങ്ങിനെ വിഷമം തോന്നാതിരിക്കും.

വെറുമൊരു നിസ്സാര സംഭവത്തിലൂടെയാണു് ഭരതനുമായി പരിചയപ്പെട്ടതു്.

അന്നൊരിക്കൽ —

പ്രാക്ടിക്കൽ റൂമിൽ വച്ചു് 'തർമ്മോ മീററർ' ഭരതന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന 'സ്റ്റതസ്കോപ്പ്' തട്ടി എന്റെ കൈയ്യിൽ നിന്നു വീണുടഞ്ഞു. സോറി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'തർമ്മോ മീററർ' എനിയ്ക്കു തന്നു. ഞാൻ "വെരിമെനി താങ്ക്സ്" പറഞ്ഞു.

അതിനു ശേഷം കാണുമ്പോഴൊക്കെ പരിചയഭാവത്തിൽ ചിരിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്തെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ മറുപടിയും പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ ആ പരിചയത്തിന്റെ പേരിൽ മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹം ഭരതൻ വേറൊരു വിധത്തിൽ കാണുമെന്നു് വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. ഒരു ദിവസം ഭരതൻ തന്നോടു ചോദിച്ചു.:

"ഞാൻ ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചാൽ സുമതി ഉത്തരം പറയുമോ ?

"അതിനു് ഈ മുഖവുരയൊക്കെവേണോ? ഉത്തരം അറിയാവുന്നതാണെങ്കിൽ തീർച്ചയായും പറയും." ചിരിച്ചുകൊണ്ടാണ് താൻ അതു പറഞ്ഞതു്.

"സുമതി, ഞാൻ കാര്യമായി ചോദിക്കുകയാണു്. തുറന്നുപറയുന്നതു്, ഒരു അവിവേകമാണെങ്കിൽ എന്നോടു് ക്ഷമിക്കണം ഞാൻ സുമതിയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. സുമതിയ്ക്കു് എന്നെ ഇഷ്ടമാണൊ ?"

With Best Compliments

from

Rex Restaurant & Milk Bar

13, Mackenzie Road, Singapore-9

KITA SEDIA MENJUAL BERMACHAM2 MAKANAN YANG ISTIMEWA DAN DI-TANGGONG HALAL UNTOK ORANG-ORANG ISLAM DAN JUGA KITA SEDIA MENERIMA ORDER-UNTOK JAMUAN KAHWIN PICNIC DAN SABAGAI-NYA, DENGAN HARGA BERPATUTAN.

TEL: 28797

ആ ചോദ്യത്തിൻെറ മുൻപിൽ തളർന്നുപോയി വിചാരിക്കാതെയുള്ള ഒരു ചോദ്യം. എന്തു മറുപടി പറയാനാണ്. അവസാനം ഭരതൻെറ മുഖത്തുനോക്കാതെ മറുപടി പറഞ്ഞു:

"ക്ഷമിക്കു, ഇതിനു മറുപടി പറയാനെനിക്കറിയില്ല."

ഭരതൻ പിന്നീടൊന്നും ചോദിച്ചില്ല താൻ അങ്ങിനെ പറയുമെന്നു കരുതിയിരുന്നില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷെ താൻ പറഞ്ഞതു് ഒരു തെററാണെന്നു് തോന്നുന്നില്ല. അല്ലെങ്കിൽ തന്നെയും ഇത്തരം സ്നേഹബന്ധങ്ങളിൽ എനിക്കു് അല്പംപോലും വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എത്രയെത്ര സ്നേഹബന്ധങ്ങൾ തകരുന്നതു് കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്. ആഗ്രഹിക്കുന്നതു പോലെയൊന്നും നടന്നെന്നുവരില്ല. എല്ലാം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ജീവിതം നിരാശയിലേയ്ക്കു വലിച്ചെറിയുകയാണോ? എല്ലാം വിധി പോലെയെ നടക്കു. പിന്നെ വെറുതെ എന്തിനു സ്വയം വേദനിക്കുന്നു? മററുള്ളവരുടെ മനസ്സുകൂടി വേദനിപ്പിക്കുന്നു.

ആ ഒരു സംഭവത്തിനു ശേഷം ഭരതൻ തന്നോടു് ഒന്നും ചോദിച്ചിട്ടില്ല. ഭരതൻ എം. ബി. ബി. എസ്സ്. പാസ്സായി കോളേജ് വിട്ടുപോകുകയും ചെയ്തു. അതിനു ശേഷം ഭരതനെ താൻ കണ്ടിട്ടില്ല. വിവരങ്ങളൊന്നും അറിയാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്വേഷിച്ചറിയണമെന്നു് ആഗ്രഹവുമില്ലായിരുന്നു

റിസൽട്ടറിയുന്നതിനു മുൻപു തന്നെ വിവാഹം നടന്നു. വിവാഹത്തിനു താൻ എതിരായിരുന്നു. കാരണം എം. ബി. ബി. എസ്സ്. പാസ്സായി ഒരു ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കണമെന്നായിരുന്നു തൻെറ ആഗ്രഹം. എല്ലാവരും ബഹുമാനിക്കുകയും സ്നേഹിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന ഒരു ഡോക്ടർ. അങ്ങനെയൊരു രംഗം എത്ര തവണ താൻ ഭാവനയിൽ കണ്ടതാണ്. അച്ഛനമ്മമാർ തൻെറ എതിർപ്പുകളൊന്നും വകവച്ചില്ല. പഠിക്കാനുള്ള തൻെറ ആഗ്രഹത്തേക്കാളുമുപരി അച്ഛൻ തൻെറ സഹോദരീപുത്രനായ എഞ്ചിനീയർ പരമേശ്വരേട്ടൻെറ സ്വഭാവത്തേയും ഉദ്യോഗത്തേയുമാണ് കണക്കിലെടുത്തതു്. പോരെങ്കിൽ സ്വന്തം നാട്ടിൽ കോടിക്കണക്കിന്നു് രൂപാ ചെലവുചെയ്തു പുതുതായി നിർമ്മിക്കുന്ന 'ഡാമിൻെറ' ചീഫ് എഞ്ചിനീയർ! എന്നാലും അന്നത്തെ ആ തീരുമാനത്തിൽ അച്ഛനമ്മമാർ ഇന്നു് വേദനിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. പക്ഷെ എന്തിനു വേദനിക്കണം? എല്ലാം അനുഭവിക്കേണ്ടവളാണു് താൻ. ആരോടും പരാതിയില്ല. തനിക്കീവിധി നൽകിയ ഈശ്വരനോടു പോലും!

വിവാഹദിവസം വെറുതെയാണെങ്കിലും ഡോക്ടർ ഭരതനെക്കുറിച്ചോർത്തു. അപ്പോൾ എന്തോ ഒരു വിഷമം തോന്നി. എങ്കിലും സ്വയം സമാധാനിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. യുവത്വത്തിൻെറ ചാപല്യം പലതും തോന്നും. നാളുകൾ കഴിയുമ്പോൾ പഴുത്തു വീണ ഇലകൾ

With the Compliments

from

U. I. INSURANCE ENTERPRISE

24, PRINSEP STREET,

SINGAPORE-7

TEL: 24875 & 32974

കാററടിച്ചു. പറന്നു പോകുന്നതു പോലെ എല്ലാം അപ്രത്യക്ഷമാകും. അല്ലെങ്കിലും നിസ്സഹായയായ തനിക്ക് എന്തുചെയ്യാൻ കഴിയും? എന്നാലും മനസ്സിൽ പല പ്രാവശ്യം പറഞ്ഞു: "ഭരതൻ, എന്നോടു ക്ഷമിക്കൂ" എന്ന്.

അങ്ങനെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞു. സ്നേഹിക്കാൻ മാത്രം അറിയാവുന്ന പരമേശ്വരേട്ടൻ. തന്നെ സ്നേഹവാത്സല്യങ്ങളിൽ മുക്കിക്കുളിപ്പിച്ചു. തന്നെ ഒരു മകളായും, മരുമകളായും സർവ്വസ്വാതന്ത്ര്യവും, ലാളനയും നൽകിയ പരമേശ്വരേട്ടന്റെ അമ്മ, എന്റെ അച്ഛന്റെ സഹോദരിയായ എന്റെ അമ്മാവിയാണവർ. സമപ്രായമാണെങ്കിലും, മൂത്ത സഹോദരിയെപ്പോലെ കരുതി സ്നേഹിക്കുന്ന അനിയൻ ധർമ്മപാലൻ—അവരുടെ ഇടയിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പറിക്കാൻ കഴിയാതെ പോയതിലുള്ള വേദന നിശ്ശേഷം മാറി. പരമേശ്വരേട്ടന്റെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് താൻ ലയിച്ചു ചേരുമ്പോൾ, ജീവിത സ്വപ്നങ്ങൾ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെട്ടുവെന്നുതോന്നി. പക്ഷെ, എല്ലാം വെറും തോന്നലുകൾ മാത്രമായിരുന്നു. ഒന്നുമൊന്നും സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെട്ടില്ല.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞ് 8 മാസത്തിനു മുൻപ് പരമേശ്വരേട്ടന്റെ അമ്മ മരിച്ചു. എന്റെ അമ്മാവി ഭാഗ്യവതിയാണ്. ഈ ദുഃഖങ്ങളൊന്നും അനുഭവിക്കാതെ തന്നെ, യാത്രപറഞ്ഞു. അമ്മയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തീർച്ചയായും ഹൃദയംപൊട്ടി മരിക്കുമായിരുന്നു. അമ്മ മരിച്ചിട്ടൊരു വർഷം കഴിഞ്ഞില്ല, അപ്പോഴാണ് ആ അത്യാഹിതം നടന്നത്. ഇരുപത്തേഴടി ഉയരത്തിൽ കെട്ടിനിർത്തിയ 'ഡാമിന്റെ' പാർശ്വവീക്ഷണത്തിന് ഒരു പാറക്കെട്ടിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ, കാൽവഴുതി താഴെ കരിങ്കൽപ്പാറകളിൽ തലയടിച്ചുവീണു. വലിയ മുറിവുകളോടെ ആസ്പത്രിയിൽ കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന് ബോധമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

താൻ കരഞ്ഞുകലങ്ങിയ കണ്ണുകളുമായി പരമേശ്വരേട്ടന്റെ അരികിൽ തന്നെ ഇരുന്നു. വിവരം അറിഞ്ഞു അച്ഛനും മററുള്ളവരും ഓടിയെത്തി. കട്ടിലിന്റെ തലയ്ക്കൽ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ അനിയനും നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

മൂന്നു ദിവസം അദ്ദേഹം ബോധമില്ലാതെ കിടന്നു. അവസാനം ബോധംവീണപ്പോൾ തന്നെ നോക്കി പറഞ്ഞു:

"സുമതി, നീ കരയരുതേ" എന്ന്. അവസാനമായി "അനിയാ" എന്നു എന്നു വിളിച്ചു. പെട്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തല അല്പം ഇടത്തോട്ടു ചരിഞ്ഞു. കണ്ണുകൾ അടഞ്ഞു. എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി. അനിയന്റെ പൊട്ടിക്കരച്ചിൽ കേട്ടപ്പോഴാണ് പരമേശ്വരേട്ടൻ, തന്നെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞുവെന്ന് ശരിക്കും മനസ്സിലായത്.

താൻ ബോധംകെട്ടു പുറകോട്ടു വീണു. പിന്നെ ഒന്നും ഓർമ്മയുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ആ രംഗം അതിനു ശേഷം ആയിരമായിരം തവണ ഓർത്തിട്ടുണ്ട്. അന്ന് ഹൃദയത്തിലേററ ആഘാതം ഇന്നും നിശ്ശേഷം മാറിയിട്ടില്ല. ഇനി എന്നെങ്കിലുമതു മാറുമെന്നും തോന്നുന്നുമില്ല. എന്തെന്നാൽ ആ മുറിവ് അത്ര ആഴംകൂടിയതാണ്.

അങ്ങനെ ഇരുപത്തൊമത്തെ വയസ്സിൽ താൻ ഒരു വിധവയായി. തന്റെ കൂട്ടുകാർ മധുരസ്വപ്നങ്ങളുമായി പുതിയ ജീവിതത്തിലേയ്ക്ക് നടന്നടുക്കുമ്പോൾ, ഉടഞ്ഞുതകർന്ന സ്വപ്നങ്ങളുമായി, കഴിഞ്ഞുപോയ സംഭവങ്ങളുടെ ശവപ്പറമ്പിൽ നിന്നു, താൻ പൊട്ടിക്കരയുകയായിരുന്നു ജീവിതത്തിൽ അന്ന് ആദ്യമായി ഈശ്വരനോട് വിരോധം തോന്നി. എല്ലാവർക്കും നല്ലതു മാത്രം വരണമെന്ന്, ആത്മാർത്ഥമായി പ്രാർത്ഥിക്കാറുള്ള തനിക്ക് ഈശ്വരൻ എന്തുകൊണ്ടിങ്ങനെ ഒരു ദുർവിധി നൽകി.

ആഴ്ചകളോളം കരഞ്ഞുകഴിച്ചുകൂട്ടി. വേദന ഹൃദയത്തിലൊതുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഹ്രസ്വമായ ഒരു ദാമ്പത്യ ജീവിതമായിരുന്നെങ്കിലും പരമേശ്വരേട്ടനുമായി അത്രമാത്രം ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. അത്രയും നാളത്തെ ജീവിതത്തിനിടയ്ക്ക് ഒരിക്കൽ പോലും ഒരു കാര്യത്തിനും ഒന്നു പിണങ്ങിയിട്ടുള്ളതായി ഓർക്കുന്നില്ല.

With Best Compliments

of

S.P. MEHTA

No. 623, North Bridge Road,

Singapore-7 - Tel: 35367

No. 11, Jalan Malayu,

Kuala Lumpur - Tel: 88254

Factory:

MAHESH ALUMINIUM WORKS

30, Tanglin Halt Close, S'pore-3

Tel: 645746 Office Tel: 35367

എല്ലാവരും ഉപദേശിച്ചു: "സംഭവിക്കേണ്ടതു് സംഭവിച്ചു ഇനിയതിനെക്കുറിച്ചോർത്തു കരയുന്നതു കൊണ്ടു് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല." അതെല്ലാം എനിക്കറിയാവുന്നതാണ്. പക്ഷെ കരയാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല.

അച്ഛന്റേയും അമ്മയുടേയും നിർബന്ധം മൂലം താൻ അവരുടെ കൂടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. അനിയനെ തനിച്ചാക്കിയിട്ടു പോരാൻ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ തനിക്കവിടെ താമസിക്കാനും പററില്ല. പോരെങ്കിൽ അനിയനും താനും സമപ്രായക്കാരാണ്. എന്നാലും തന്റെ അനിയനായിട്ടു മാത്രമേ ഇന്നോളം വിചാരിച്ചിട്ടുള്ളു. ആളുകൾ ഒന്നും ശരിയായ വിധത്തിൽ കാണുകയില്ല. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അനിയന്റെ തലയിലായതു കൊണ്ടു കൂടെ പോരാനും പററില്ല. തന്റെ വിഷമം അനിയൻ മനസ്സിലാക്കിയെന്നു തോന്നുന്നു. അനിയൻ തന്നോടു പറഞ്ഞു; ഏട്ടത്തി ഒന്നുകൊണ്ടും വിഷമിക്കണ്ട. ഞാൻ സൗകര്യമുള്ളപ്പോഴെല്ലാം അവിടെ വരാം" എന്നു്.

ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. അനിയൻ ആഴ്ചയിൽ ഒരു തവണയെങ്കിലും വീട്ടിൽ വന്നന്വേഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അച്ഛനും അമ്മയും സ്വന്തം മകനെപ്പോലെ കരുതി സ്നേഹിച്ചു. "ഈ ലോകത്തു് തനിക്കു് സ്വന്തമായിട്ടാരുമില്ല." എന്നൊരു തോന്നൽ അനിയനു് ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകരുതെന്നു് തനിക്കും നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.

പെട്ടെന്നൊരു ദിവസം മനസ്സിൽ തോന്നി. എം. ബി. ബി. എസ്സിനു് ചേരന്നു് വീണ്ടും പഠിക്കണമെന്നു്. എല്ലാവർക്കും അതു സമ്മതമായിരുന്നു. കാരണം, വീട്ടിൽ വെറുതെ ഇരിക്കുമ്പോഴാണ് കൂടുതലും കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളെക്കുറിച്ചോർത്തു് വേദനിക്കുന്നതു്. പഠിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ, കഴിഞ്ഞതിനെപ്പററി ആലോചിക്കുവാൻ സമയംകിട്ടുകയില്ല. അങ്ങിനെ വീണ്ടും ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥി ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു കടന്നുചെന്നു. പക്ഷെ, മററുള്ളവർ പറഞ്ഞതു പോലെ കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറക്കുവാനു തനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. മറവി പലപ്പോഴും ഒരനുഗ്രഹമാണ്. പക്ഷെ, നിസ്സാര സംഭവങ്ങൾ മാത്രമേ മറക്കാൻ കഴിയൂ. മറക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കാറുള്ളതൊന്നും മറക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. എങ്കിലും നാളുകൾക്കു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന ആഗ്രഹം സാധിക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടു് പഠിത്തത്തിൽ വളരെയധികം ശ്രദ്ധിച്ചു. അങ്ങനെ അവസാനമൊരു ഡോക്ടറായി.

പൂവണിഞ്ഞ സ്വപ്നങ്ങളുമായി പുതിയ ഒരു ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുകയായിരുന്നു. ഉദ്യോഗജീവിതത്തിൽ പൂർണ്ണമായും ലയിച്ചുചേരണമെന്നു ആത്മാർത്ഥമായി ആഗ്രഹിച്ചു. പക്ഷെ അതും സാധിച്ചില്ല.

പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ വീണ്ടുമൊരു ദാമ്പത്യജീവിതത്തിലേയ്ക്കു കടക്കുവാൻ പലരും നിർബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ അനിയൻ ചോദിച്ചു "ഏട്ടത്തി ഇനി ഒരിക്കലും ഒരു വിവാഹത്തിനു സമ്മതിക്കില്ലേ?"

"അനിയാ, ഇപ്പോൾ അതുതീർത്തു പറയാൻ കഴിയില്ല. സമ്മതിക്കരുതെന്നാണു് ഇപ്പോഴത്തെ നിശ്ചയം. മുൻപിലുള്ള ദിവസങ്ങൾക്കു് എന്റെ വേദന തുടച്ചുമാററാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ, ഒരു പക്ഷെ സമ്മതിച്ചെന്നിരിക്കും."

താൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഉദ്യോഗജീവിതത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ എല്ലാവരും കൂടുതൽ നിർബന്ധിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷെ, താൻ ഒന്നും സമ്മതിച്ചില്ല. അച്ഛൻ ഉപദേശിച്ചു:

"മോളേ, ജീവിതം വിലയേറിയതാണ്. അതൊരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടുത്തരുതു്."

അമ്മചോദിച്ചു. :

"ഞങ്ങൾ എന്തു സമാധാനത്തോടെയാണു് ഇനി ജീവിക്കേണ്ടതും മരിക്കേണ്ടതും?"

വീട്ടുകാരും കൂട്ടുകാരും സ്നേഹപൂർവം നിർബന്ധിച്ചു. നിർബന്ധം സഹിക്കാൻ വയ്യാതെവന്നപ്പോൾ തോന്നി, ഇന്ത്യക്കു് പുറത്തു് ആരും അറിയാത്ത ഒരു സ്ഥലത്തു് ജോലികിട്ടിയെങ്കിൽ എന്നു്. അതിനു വേണ്ടി ശ്രമിച്ചു. വളരെയേറെ ത്യാഗങ്ങൾ കൂടാതെ ശ്രമം ഫലിച്ചു. അങ്ങിനെയാണ് ഇപ്പോൾ "കോട്ടാ കിനാബാലു" എന്നറിയപ്പെടുന്ന 'ജെസ്സൽട്ടൺ'നിൽ വന്നുചേർന്നതു്. പാപി ചെല്ലുന്നിടം പാതാളം എന്നു കേട്ടിട്ടേയുള്ളു. ഇപ്പോൾ അതു അനുഭവത്തിലുമായി. ടി. ബി. വാർഡിൽ വച്ചു. വീണ്ടും കണ്ടപ്പോൾ ഡോക്ടർ ഭരതൻ പറഞ്ഞു:

"ഇത്തരം ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല; അല്ലേ? സുമതിയോടു ഒരു കാര്യം ചോദിച്ചാൽ വിരോധം തോന്നുകയില്ലല്ലോ. സുമതി ഇവിടെ വന്നതിനു ശേഷം അച്ഛന്റെ ഒരു കത്തുകിട്ടിയിരിക്കുമല്ലോ; ഇല്ലേ; അച്ഛൻ ആ കത്തിലെഴുതിയിരിക്കുന്ന ആൾ ഞാൻ തന്നെയാണു്. സുമതിയുടെ വീട്ടിലെല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടമാണു്. പക്ഷെ, സുമതിയുടെ അഭിപ്രായമാണു് എനിക്കറിയേണ്ടതു്."

താൻ മിണ്ടാതിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഭരതൻ വീണ്ടും പറഞ്ഞു.

ഇപ്പോൾത്തന്നെ മറുപടി പറയണമെന്നില്ല. ആലോചിച്ചു പറഞ്ഞാൽ മതി. എങ്കിലും" —

അത്രയും പറഞ്ഞിട്ടവിടെ നിർത്തി. മുഖമുയർത്തി താൻ ഭരതനെ നോക്കി. ആ കണ്ണുകൾ തന്നോടപേക്ഷിക്കുന്നതു പോലെ തോന്നി.

വൈകുന്നേരം വീണ്ടും ഓപ്പറേഷൻ തീയ്യേററിൽ വച്ചു. കണ്ടപ്പോൾ ഭരതൻ ചോദിച്ചു. :

ഞാൻ പറഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ചാലോചിച്ചോ?

കൈകളിൽ ഗ്ലൗസ് ഇട്ടുകൊണ്ടു് "എന്നെപ്പോലെ

★ ജി. ക്കു് ഒരു പൂച്ചെണ്ട് ★

വിശ്വനാഥ്, പാട്യം.

മംഗളവാദ്യം മുഴങ്ങി മലയാള—
മങ്ക കടന്നെത്തി നർത്തനം ചെയ്കയായ്
തുഞ്ചനും കുഞ്ചനും ലാളിച്ച നൈസർഗ്ഗ
സുന്ദരരൂപിണി നൃത്തം ചവിട്ടവെ
കോൾമയിൽക്കൊള്ളുന്ന ഭാരതമാ സ്നിഗ്ദ്ധ
കോമളമാം കാൽച്ചിലങ്ക കിലുങ്ങവെ
''ഓടക്കുഴ''ലിലൂടോമനഗാനങ്ങ—
ളോളമടിച്ചു മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങവെ—
ആ വേണുഗാന മൃദുസ്വനം കേട്ടവർ
മാലാഖമാർ കണക്കാട്ടം തുടരവെ
കോൾമയിൽക്കൊള്ളുന്ന ഭാരതമൈശ്വര്യ—
പൂരിതമാകുമാ ഗാനം ശ്രവിക്കവെ!

ജ്ഞാനപീഠത്തിൽ കയറി മഹോന്നത—
സ്ഥാനമാനങ്ങളുമായി വന്നെത്തിയ
ഗാനഗന്ധർവ്വൻ മുഴക്കുമാ മോഹന—
ഗാനവും കന്യതൻ കാൽച്ചിലമ്പൊച്ചയും
അന്തരീക്ഷത്തിലനശ്വരമാമൊരു—
സുന്ദര ചിത്രം വിരചിച്ചു. സാമ്പ്രതം.
ഓടക്കുഴലിലൂടുത്തുംഗമാം കീർത്തി
നേടക്കഴിഞ്ഞൊരനശ്വര ഗായകാ!
വററാതിരിക്കട്ടെയെന്നും ഭവാന്റെയാ
നിത്യപ്രതിഭയിലൂറും മധുകണം
ഭക്തിപുരസ്സരമങ്ങതൻ മുന്നിലീ—
ക്കൊച്ചു കരങ്ങളർപ്പിച്ചു, പൂച്ചെണ്ടുകൾ.

ഭാഗ്യമില്ലാത്തവർ ഈ ലോകത്ത് വേറെയെങ്ങും കാണില്ല. ആ സ്ഥിതിക്ക് വേറെ നല്ലൊരു.........''

താൻ അതു മുഴമിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഭരതൻ പറഞ്ഞു:

''ദയവുചെയ്ത് അതു തീരുമാനിക്കുവാനുള്ള അവകാശം എനിക്ക് വിട്ടുതരിക. സുമതി എന്നെ തെററിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. സുമതിയോടുള്ള സഹതാപമല്ല എന്നെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായും അവസാനമായും ഞാൻ ഒരാളെ മാത്രമേ സ്നേഹിച്ചിട്ടുള്ളു. അതു് സുമതിയെയാണ്.''

അച്ഛൻ വേദനയോടെ എഴുതിയിരുന്നു: 'സുമതി നീ തീർച്ചയായും ഈ വിവാഹത്തിനു സമ്മതിക്കണം. ഇതു ഞങ്ങളുടെ അവസാനത്തെ ആഗ്രഹമാണ്.

തന്റെ സമ്മതത്തിനു വേണ്ടി മാത്രം കാത്തിരിക്കുകയാണ് അച്ഛനും അമ്മയും, ഭരതനുമെല്ലാം അനിയൻ പോലും അവരുടെ കൂട്ടത്തിലാണ്. തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പരമേശ്വരേട്ടനെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ വിവാഹമേ വേണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷെ, കൺമുന്നിൽ പല രൂപങ്ങളും തെളിഞ്ഞു വരുന്നു. തന്നെക്കുറിച്ചോർത്തു വേദനിക്കുന്ന മാതാപിതാക്കൾ. തനിക്കു വേണ്ടി മാത്രം കാത്തിരിക്കുന്ന ഭരതൻ. വേറൊരു വിവാഹമായിരുന്നെങ്കിൽ ഉടനെ തന്നെ മറുപടി പറയുമായിരുന്നു. ഭരതനെ ഇനിയും വേദനയിലേക്കു വലിച്ചെറിയണോ? സമ്മതിക്കാതിരിക്കുന്നതു കൊണ്ടു് പ്രത്യേകിച്ചൊന്നും നേടാനില്ല. സമ്മതിച്ചാൽ ഒരാളുടെ ജീവിതം രക്ഷിച്ചു എന്ന സംതൃപ്തിയെങ്കിലും ഉണ്ടാകും

ഭരതന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ മുൻപിൽ താൻ ദുർബ്ബലയാകുകയാണ്. ''മറുപടി അനുകൂലമായിരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നു'' ഭരതൻ അവസാനം പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ.

സുമതി കോർട്ടേഴ്സിലെത്തി. ഔദ്യോഗിക വസ്ത്രങ്ങൾ മാററിയ ശേഷം, ഫ്ളാസ്കിൽ നിന്നും ഒരു കപ്പ് ചായ ഒഴിച്ചു മേശമേൽ വച്ചു മേശയുടെ വലിപ്പു തുറന്നു രണ്ടു പ്രാവുകളെ ചിത്രണംചെയ്ത മലേഷ്യയുടെ മുപ്പതു സെൻറിന്റെ എയർ ലെററർ (ഇൻലന്റ്) എടുത്തു എഴുതി:

''പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛാ,
അച്ഛന്റെ കത്തുകിട്ടി. നന്ദി. എനിക്ക് സമ്മതമാണ്.

കൂടുതൽ ഒന്നും എഴുതാനില്ലാത്തതിനാൽ നിർത്തുന്നു. അച്ഛനും അമ്മയും സുഖംതന്നെയെന്നു കരുതുന്നു. അനിയനെ വിവരം അറിയിച്ചേക്കുക. എനിക്കു സുഖം തന്നെ.

എന്ന്,
മകൾ സുമതി.

എഴുത്തു പോസ്റ്റ് ചെയ്യാൻ തമ്പിയെ (പ്യൂൺ) ഏല്പിക്കുമ്പോൾ ഹൃദയം മന്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു.

''പ്രിയപ്പെട്ട എന്റെ പരമേശ്വരേട്ടാ, എനിക്ക് മാപ്പുതരൂ.........''

— ० —

INDIANS HERE TOLD:

Make S'pore your home

—*Krishna Menon*

By S. RAI

SINGAPORE, Sat. — Indians in the Republic were urged today not to think in terms of "a country within a country."

The call came from India's former Defence Minister, Mr. V. K. Krishna Menon, who was here on a private visit. He left tonight for home.

Speaking to a large crowd at the Kerala Association in Race Course Road, Mr. Menon warned that any attempt to create "a country within a country" would bring misunderstanding and tension.

He said: "Everyone in the country must think in terms of a common destiny and for the progress and well-being of the nation.

"Irrespective of the country of origin, colour or creed you must develop a feeling of affiliation with other groups in the country," Mr. Menon stressed.

Mr. Krishna Menon

He pointed out that an American in Boston would think of himself as an American first although his ancestor might have come from England.

He said that the British Empire brought people from different parts here. "They have gone but you cannot go back to your 'home' because this is your home" he stressed.

"Nobody is asking you to forget your culture and tradition but at the same time you must stop thinking of a second home," he remarked.

Politician

The Indian politician who was brought into the socialist camp of Harold Laski during his stay at the London School of Economics, exploded the myth of racial classification.

He said: "There is only one race today — the human race. Nobody is pure Dravidian or European or anything.

"Mankind has got itself intermingled so much that today we have lost touch with our origin."

Mr. Menon, who is commonly caricatured by cartoonists with the walking stick, was presented a walking stick by Mr. V. Surendranath, president of Kerala Association.

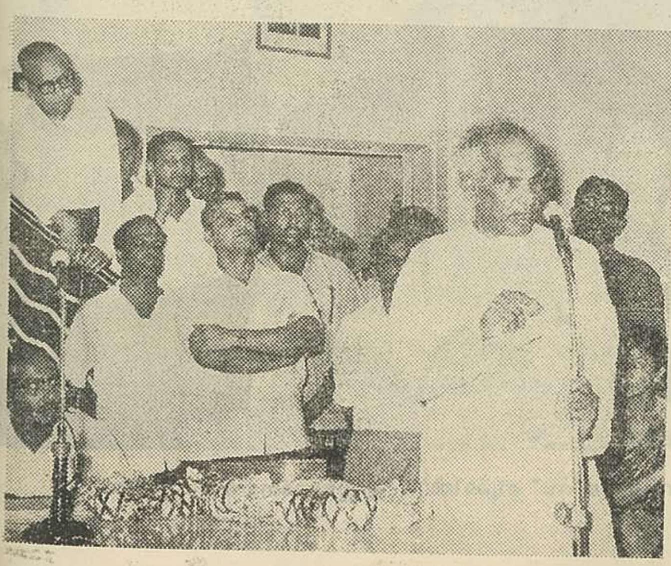

Mr. V. K. Krishnan at Kerala Association.

(Eastern Sun 7th April 68.)

ശ്രീ. വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ അസോസിയേഷനിൽ

ശ്രീ. വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻെറ ബഹുമാനാർത്ഥം അസോസിയേഷൻ സംഘടിപ്പിച്ച സ്വീകരണയോഗത്തിൽ കൂടിയ സദസ്യരുടെ ഒരു വിഭാഗം.

അസോസിയേഷൻ "വിസിറ്റേഴ്സ് ബുക്കിൽ" കൃഷ്ണമേനോൻ ഒപ്പിടുന്നു.

അസോസിയേഷൻ പ്രസിഡന്റ്
ശ്രീ കൃഷ്ണമേനോന് ഒരു "മലാക്കാ ചൂരൽ"
സമ്മാനിക്കുന്നു.

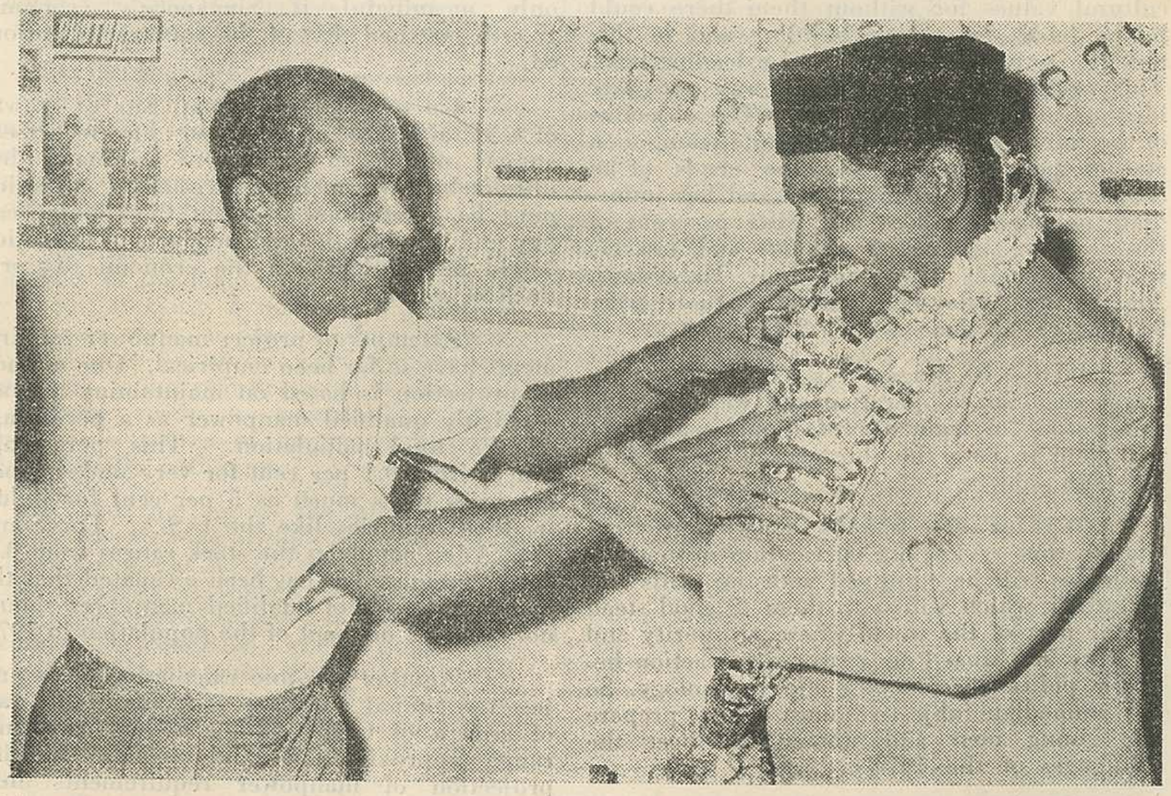

കേരള വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി ശ്രീ. സി. എച്ച്. മുഹമ്മദ് കോയയെ അസോസിയേഷൻ പ്രസിഡന്റ്
ശ്രീ. വി. സുരേന്ദ്രനാഥ് ഹാരമണിയിച്ചു സ്വീകരിക്കുന്നു.

(Continued from page 10)

university is to play a leading role in nation building, we cannot expect overseas teachers to supply the inspiration for nationalism for this must come pirmarily from our own local teachers.

"Nonetheless, it would be fair to say that the best contribution overseas teachers can make is their professional expertise in fields where we are lacking.

"Today we look on with dismay at the state of confusion and disarray which now prevails in those very same overseas institutions which we had believed to be repositories of knowledge and scholarship.

"Such a situation must lead us also to question how permissiveness and over indulgence in university life can be justified and disguised as avant-grade philosophy, a philosophy which if practised in developing countries can only ensure that emerging universities will never emerge."

Dr. Toh said that the time had come to cultivate Singapore's own ideological and cultural values for without them there could be no bassis for nation building and in this task the universities must play a leading role. The urgency of the problem was not only ideological but also economic. The objective of the university must be to educate young men and women primarily for the needs of an economy that covers Singapore and her immediate neighbour, Malaysia. Fifty per cent of the number of doctors dentists and lawyers who graduated that day were Malaysians. Among the Malaysian graduates, there were 54 doctors, 13 dentists and 21 lawyers.

"This is Singapore's contribution towards regional co-operation and we hope that this output of trained professional manpower will help to ease the shortages in Malaysia," Dr. Toh said.

It is for these reasons that we must from time to time review our curriculum so that our graduates will be equipped with the skills and versatility which will help them in good stead in our part of the world where prosperity and stability are hinged on a strong interaction between politics, economics and technology. So our immediate objective must be to prepare our young men and women to meet the challenges of the 1970's.

"To fail to do so or to encourage the make-belief that the university is an European medieval monastery or that the university is a permissive society is to betray the future of our people and to produce end products that are as anarchronistic as the hoods which you wear with your caps and gowns.

"We must, therefore, constantly seek to modernise education be it in school or university if we are to be succeeded by a generation that will be able to cope with the problems of politics and economics in the years to come."

FACTS AND FIGURES

Dr. Toh warned of the dangers of an excess of graduates especially in developing countries where slow economic growth offered only a limited capacity to absorb high level manpower into employment. He said an unrestricted educational expansion might well result in creating unemployment among graduates. Singapore's output of University graduates this year was 56 per 100,000 population and the figure compared favourably for the 1961 figures of 63 per 100,000 population for Taiwan, 82 for Israel, 78 for Sweden and 165 for Japan. He added that the comparison was only meaningful if Singapore's economic growth matched that of the countries mentioned.

"Up to date our annual rate of growth of GNP of 5.7 per cent can sustain the present annual output of university graduates but ultimately how much be invested in education must be determined by what the country can pay and whether the end products of education would be employed in the economically productive sector.

"Attempts to project manpower requirements have so far been empirical. One method of projection is based on maintaining a stock of highly qualified manpower as a percentage of the total population. This percentage ranges from 0.1 per cent for very undeveloped countries to as much as 5 per cent for industrialised countries like the U.S.A. For South East Asian countries the stock ranges from 0.2-1.4 pe rcent and it has been estimated that the maximum stock of qualified manpower should not exceed 2 per cent of the population in 1975.

"Another possible calculation is to project the annual output as a factor of the rate of growth of GNP. Both methods are only rough approximations and a more reliable projection of manpower requirements must await the results of a manpower survey which is now being carried out.

"Singapore s economic growth in recent years has been founded mainly on construction, industrialisation and commerce. Qualitatively, manpower training must therefore be aimed at satisfying the demands in these sectors. Shipyards and factories are in desperate need of engineers. But we are producing eight times more graduates in pure science than professional engineers.

"Obviously this imbalance must be corrected by expanding the facilities for engineering education and diverting student enrolment in pure science to engineering. This step will be taken immediately to offset the shortage of professional engineers projected for 1971—73.

WOMAN GRADUATES

Dr. Toh observed that a distinctive feature which was becoming apparent was the large number of women enrolled in the university.

"This is reflected in the high proportion of women receiving diplomas today which is 45 per cent of the total and in fact the number of women receiving the degrees of Bachelor of Arts is greater than the number of men."

He said that such a high percentage was seen even in highly developed countries like Japan which had only 22.5 per cent women in universities and U.S.A. 38 per cent, U.K. 25.4 per cent, Germany 28 per cent, France 41.5 per cent and U.S.SR. 42 per cent.

"This fact proves that intelligence is not a monopoly of the male chromosome. On the other hand, it raises a number of questions. In an Asian society, as ours is, where women's traditional role is to be wife, mother and housekeeper, is our private sector in commerce and industry ready to accept the woman graduate as a source of manpower that can compete equally with men ?"

He said that unless the private sector revised its conservative attitude towards female high level manpower then it must be inevitable that the majority of women graduates would have to seek employment in Government particulary in education where there were alreay more female teachers than male teachers. If women graduates were not effectively used by the economically producing sector, then the high percentage of women enrolled in the university must be considered a dilution of the national effort to train high level qualified manpower for economic growth. The large number of female students in the university was a social revolution to which little attention had been paid. There was no department of study excepting engineering which women students had not penetrated in large numbers and it would be necessary as part of the plan to modernise university education to examine what new field of study could be set up in which women could be enrolled and from which they could positively benefit.

In the years to come, the University would more and more expend its energies on developing postgraduate education and public service. Already some members of the academic staff had been seconded to serve in the Foreign Affairs Ministry and Statutory Bodies and to assist the Department of Extra-Mural Studies which organises a programme of lectures and courses for the general public. The infrastructure for a strong post-graduate school was being laid, he added.

RESEARCH

Dr. Toh disclosed that although the Economics Research Centre was not apart of University, as it was being subsidised by the Ford Foundation, future plans were to maintain the Research Centre as a part of the University Economics Department when Ford Foundation subsidy expired. He said that since founding in 1963, the Centre had provided basic economic data for planning, and its outstanding work had been, for example, the Sample of Household Survey of Singapore carried out in conjuction with the Ministry of National Development. Other major areas of research were the setting up of a national accounting system for Singapore, compilation of economic indicators, studies relating to industrialisation and trade and a current manpower survey which was being carried out in cooperation with the Singapore Institute of Management.

The University, he said, was also acting as host to the Marine Biology Centre (sponsored by UNESCO).

"The object of this Centre is to classify plankton caught in the different areas of the Pacific and Indian Oceans. The results of this research will be invaluable as they will indicate those areas of the ocean where fish abound."

In the field of Medicine, the School of Post-graduate Medical Education had been instituted and together with the Institute for Medical Specialities would train local doctors

Role of Scientists in economic development

Dr. Goh Keng Swee

The Minister for Finance, Dr. Goh Keng Swee said that scientists in Singapore had an important part to play in the nation's industrial effort. He added that scientific research would become more important as the nation reached the mature stage of industrialisation. It would then be necessary to specialise and innovate "to hold our own against other competitors".

Dr. Goh was speaking on the role of science and technology in industry when he addressed a dinner-gathering organised by the National Academy of Science on August 13. Below is an excerpt of his speech:

The wealth of modern nations depends on the standard of science and technology reached in those countries.

Let me cite an example in modern industry which demonstrates in a vivid way the contribution modern technology makes to economic development.

---

for higher professional qualifications. Furthermore, he added, the Medical School was also acting as host for a branch of the International Agency for Research on Cancer which would study nasopharyngeal cancer in particular and an Immunology Research and Training Centre under the sponsorship of W.H.O.

He said "The University is entering a phase of expansion and it is our objective to plan for University development for the fore-seeable next twenty years when student population will be more than double what it is today. The demand on University facilities and campus space is increasing. Already the Government has approached the University to act as host for the Institute of Southeast Asian Studies. So also the University has been asked to host an Institute for Higher Education and Development to be sponsored by UNESCO.

EXCITING YEARS

"So long as these many centres participate in undergraduate or post-graduate training they are relevant and do not impose an undue strain on University resources. The next decade will prove to be exciting years for those who will come in to study and for those who are in the University to teach and work. Restructuring of the University undergraduate curriculum by itself is already a challenge to faculties to make University education more relevant and meaningful to our young men and women who will come in to study, and who will leave to participate in the organisation and running of our political, business and economic lives."

Before concluding, Dr. Toh said: Engrossed as we are with the task of making Singapore economically viable and politically secure, we have no alternative but to place greater emphasis upon research and teaching in those areas which are immediately relevant to the special situation for Singapore, for example, in the fields of industrialisation, international relations, economics of shipping and manpower problems.

"In this way, it is our hope that the University will not fail our 2 million people in their expectations of what a University can and should contribute towards the economic and social development of Singapore."

In 1945, the economies of Germany and Japan lay in complete ruin.

And yet in less than 20 years, they have achieved a position of economic predominance while Afro-Asian countries have hardly achieved economic growth of any significance.

The reason for the startling comparison in growth performance is that while the Allied bombers could reduce industrial plants, ports and railway centres to rubble, they did not kill off everybody. So the accumulated store of knowledge of science and technology survived in the minds of thousands of German and Japanese scientists, engineers and technicians. It is this store of knowledge that brought about the spectacular performance of the German and Japanese economies.

HIGHLY DEVELOPED

From this example, it is tempting to rush to the conclusion that what the backward economies of Afro-Asia need is the application of larger doses of science and technology to economic development. I am afraid I do not entirely accept this conclusion, not because it is untrue but because it is sterile. Let me explain what I mean.

The Americans have the most highly developed industrial system. A big American corporation spends more on research and development each year than the entire budget of the Government of the Republic of Singapore. Literally thousands of scientists and engineers are engaged by a typically large American corporation in pursuit of research and development. They recruit the best scientific brains turned out by the Universities.

Research in the U.S. is undertaken not as a fad but out of sheer necessity. Unless a corporation devotes sufficient resources to the development of its product or the improvement of its manufacturing processes, it will be unable to maintain its position against other competitors in the field. This is the first fact about the application of science to industry in the U.S. and in advanced countries generally.

The second conclusion is that industrial innovation is now no longer an individual effort, conceived by an eccentric genius working in the isolation of his laboratory. Innovation is more and more the result of organised team-work in which hundreds and even thousands of scientists are engaged in the advancement of a single project. Where research and development projects are beyond the resources of even the American corporation, as for instance in the development of supersonic transport, the Government enters the field.

PART OF MANAGEMENT

The third factor about the American corporation is that scientists and scientific research are an important part of management policy. Naturally this differs from industry but, in the industries with the largest growth rates in the post-War world, this is a fact of outstanding importance. Industries such as electronics, jet propulsion, nuclear power, petro-chemicals, rocketry and missiles and industries developing weapons systems, are the fastest growing industries and the success of a business is directly related to the success of its research programme.

Fourthly and as a result of the other preceding factors, scientists often occupy key positions in management. They do it in two ways. First, by promotion upwards through the ranks of the hierarchy of management. Second, by forming their own corporations themselves, often with modest beginnings and eventually because of technological speriority, expanding to giant size.

That is the American scene. Not even European industry can compare with the Americans in respect of sheer range and volume of the application of scientific research to industrial development.

When we come to Singapore, the picture is, of course, entirely different.

If any member of the Academy of Science instead of making a general appeal were to ask one of our industrialists to spend money on scientific research, he will ask you exactly what you mean by this. What kind of research, how to do it, how much will it cost and to what purpose ? Finally, how does this increase his profits ?

It would be wrong to regard such an industrialist if he confronts you with this awkward battery of questions as incorrigibly obscurantist. After all, the American industrialist, when he spends $500 million on research and development, does so because the monetary returns he expects from research and not because he holds advanced views about the value of science and scientists. The American industrialist engages in research because it pays him to do so. The Singapore industrialist does not do so because there is no money in it. That is really how matters stand.

This does not mean the Singapore industrialist does not introduce new products

into our economy or that he does not rely on modern technological know-how. Of course he does. But he does not have to start from scratch. He makes use of the products of research and developments undertaken in advanced countries rather than try to work it all from first principles.

Where he is faced with a major technical problem, he can obtain the most advanced technological services by engaging overseas consultants for a fee. This fee is pretty substantial but he has the confidence of having available scientists or engineers of proven merit. Where the technical bugs are of lesser complexity, he has available the services of the Industrial Research Unit in Singapore. The services of the Unit are much sought after by the industrialist. These services are charged for at the full cost and are not offered at subsidised rates.

Does this mean that scientists have no role to fulfil in our industrial effort ? I think scientists have a role to perform and in fact have in performing this role.

First, in the indentification of investment opportunities in Singapore, scientists can assess technological possibilities more accurately than others. A chemist was responsible for starting the distillation of sandalwood oil in Singapore from sandalwood logs import- from the Celebes. The layman would not dream of doing such a thing. Another field in which profitable investment is possible is ornamental ceramics. Scientific research can tell us the best glazing techniques using locally available clays. There is a field of fruitful co-operation here between the scientist and the artist, one to provide know-how for the manufacturing process and the other to produce distinctive designs.

Scientific research will be more important in our industry in the years to come when we reach a mature stage of industrialisation. it is likely that we shall find that our industries At a later stage of the industrialising process, would move at uneven rates in various fields. In other words, we shall tend to specialise in some branches of industry which will grow faster than other branches. It is our industries would feel the need to innovate in order to hold their own against other competitors. They will then engage in research as others have done.

It is too early to say what are the industries in which we will specialise. My own belief is that it will be in the metal engineering and fabrication industries. If this proves correct, we shall have to initiate research activities in a particular branch of this industry, possibly sometime in the next decade. Whether this is to be done by industry or by Government or though some co-operative end eavour between the two, are questions which will be resolved when we have to face them.

In the mean time, I suggest that scientists in the Republic equip themselves with a more exact and intimate knowledge of industry than they now possess. I offer two suggestions for your consideration. The first is that you can look for investment opportunties yourself within the range of your own specialisation. I have mentioned sandalwood oil distillation and I mentioned ornamental ceramics. Several pharmaceutical plants have recently been established in Singapore by people with scientific training. No doubt, there are other possibilities awaiting to be seized.

Let us not forget that even in the United States where research and development largely result from organised teamwork in big corporations, there is still room for individual initiative.

My second proposal is that you make a study of applied industrial research as carried out in universities and other institutions in small countries. It is improbable that in this century, a small economy like Singapore's will be able to mount a research effort at the frontiers of knowledge along the lines American industry is now doing.

But the case may be different with less ambitious projects more concerned with utilising available raw material resources for commencial uses. At one time a lot of work was done on the utilisation of pinapple waste. I believe the results were negative for pineapples continue to be wasted. But that is no reason to believe that a solution cannot be found.

I understand that there is a proposal to establish an Institute of Applied Technology. Such an establishment can go into these matters in more concrete form. The pay-off will come if we accept the limitations which the small size of our economy places on what it is practical to produce in our situation. If we keep both feet on the ground, forgo grandiose schemes and avoid sterile generalisations, I believe that the yeild from sensibly-directed generously-financed research of this kind will yield very substantial dividends. But it is for you, as scientists, to prove this proposition correct. As an economist, I can only wait on the side-lines in hopeful anticipation.

ചെറുകഥ

കോവാലൻ ചിററപ്പൻ

— എൻ. ചെല്ലപ്പൻ നായർ —

ഒരു ശ്രീമാൻ ഗോപാലൻ നായരാണ് കഥാനായകൻ. എന്റെ പിതാവിന്റെ രണ്ടാം സഹോദരനായിരുന്നു. തറവാട്ടിൽ മൂത്തപുത്രനായി പിറന്ന ഞാനാണ് അദ്ദേഹത്തെ കോവാലൻ ചിററപ്പായെന്ന് വിളിച്ചുതുടങ്ങിയത്. സഹോദരങ്ങൾ അതേററുപാടി. പിൽക്കാലത്ത് നാട്ടുകാർ കൂടി അതാവർത്തിക്കുകയും ആ പേര് സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. എന്റെ ബാല്യകാലത്ത് യൗവനത്തിന്റെ വെന്നിക്കൊടി പറത്തിയിരുന്ന അദ്ദേഹം പലർക്കും പേടിസ്വപ്നമായിരുന്നു. എന്തു സാഹസപ്രവർത്തിക്കും ഭീരുവായിരുന്നില്ല. ഇട്ടിരാരപ്പനെയും കണിസുകുമാരനെയും വരുത്തി സംഗീതനാടകങ്ങൾ നടത്തുന്ന കാലം. കൊട്ടകയ്ക്ക് തീപിടിക്കാതെ, അലങ്കോലമില്ലാതെ, പരിപാടി വിജയിക്കണമെങ്കിൽ നേരത്തെ പ്രവർത്തകർ ചിററപ്പനെ കണ്ടിരിക്കും. പാലക്കോട്ടെ ഭഗവതി ക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവത്തിനും ഗതി ഇതുതന്നെ. അങ്ങനെ ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ മാന്തൂട്ടും മറുപായൂട്ടും നടന്നാലും ആദ്യം ചിററപ്പന് കള്ളു വാങ്ങിക്കൊടുക്കുമെന്നായി. നെടുമങ്ങാടൻ ചീനി പരട്ടിയതും പൊയ്ച്ചാള കറിവച്ചതും തൊട്ടുനാക്കിൽ വച്ച് ചീറുന്ന വെള്ളപ്പാത്രമെടുത്ത് ചുണ്ടത്ത് വച്ചൊരു പിടി. ആ പിടി നിത്യജീവിതത്തിൽ ഒരു എത്തിപ്പിടിയായി മാറി ചിററപ്പന്. സാധാരണക്കാരെ ഉപദ്രവിക്കുകയില്ല. ഏററിയാൽ ചട്ടമ്പിമാരെ വെറുതെ വിടുകയുമില്ല. ചിററപ്പന്റെ പിതാവ് എതിരംകോട്ടെ മൂപ്പിനായിരുന്നു. നൂറുപറ കൃഷിയുണ്ട്. അതിനനുസരണം കരപ്പുരയിടവും. ചിററപ്പന് കള്ളുകുടിക്കൊപ്പം നിത്യാവശ്യങ്ങളും വർദ്ധിച്ചു. അറകളിൽ വീർപ്പുമുട്ടിക്കഴിയുന്ന നെല്ലുകൾക്ക് സ്ഥലംമാററം അനുവദിച്ചുതുടങ്ങി. കുരുമുളകിന്റെ മുതലെടുപ്പ് അദ്ദേഹമായി. തേങ്ങാ പറിച്ചുവില്ക്കുമെന്ന് മാത്രമല്ല നാട്ടുംപുറത്തെ ചില സുന്ദരികൾക്കും കറിവയ്ക്കാൻ സഹായിക്കും. അതിന്ന് പ്രത്യുപകാരവുമുണ്ടായിരുന്നു. എതിരംകോട്ടു കുടുംബത്തിലെ കുലദൈവങ്ങൾക്ക് ഊട്ടു നടക്കും. തിരളി, ഓട്ട് അട, പഴം, ചുട്ട കിഴങ്ങുവർഗ്ഗങ്ങൾ, കള്ള് മുതലായവ വച്ച് നിവേദ്യം നടത്തിയ ശേഷം ആളുകൾ പോകും. കള്ളും അതിന് പററിയ തീനും കോവാലൻ ചിററപ്പൻ എടുത്തുകൊണ്ടു പോകും. പാത്രം മടക്കി വയ്ക്കും. ദൈവത്തിന്റെ അവശിഷ്ടഭക്ഷ്യങ്ങൾ എടുക്കാൻ ചെല്ലുന്നവർ അത്ഭുതപ്പെടും. ചില സാധനങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. മാടനും മറുതയും അറുകൊലയും ഒക്കെ ഭക്ഷിച്ചതാണത്രെ. തറവാട്ടുമൂപ്പർ നെഞ്ഞത്ത് കൈവയ്ക്കും. എന്നിട്ടു പറയും, ഭഗവാനെ ഇതിൽ കൂടുതൽ പരീക്ഷ വേണോ? കോവാലൻ ചിററപ്പൻ അപ്പുറം നിന്ന് ചിരിക്കുന്നുണ്ടാവും, ആ ചിരി!

ദോഷങ്ങളുടെ ഒരു മറുവശം ഈ മനുഷ്യനുണ്ടായിരുന്നു. സവിശേഷമായ സ്നേഹം. ദുർബ്ബലരുടെയും നിർദ്ധനരുടെയും സേവകൻ കൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കുഞ്ഞുങ്ങളോടാണെങ്കിൽ അതിരററ വാത്സല്യം. കോരിയെടുക്കുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ ഉമ്മവച്ച് ശ്വാസംമുട്ടിക്കുമായിരുന്നു. കുഞ്ഞായിരിക്കുമ്പോൾ എന്നെ അദ്ദേഹം തൂക്കിയെടുത്ത് നടക്കാൻപോകുമത്രേ. വീട്ടുപുരയിടത്തിൽ ഒരു ഭാഗം മരച്ചീനി വളർന്നു കിടക്കും. അപ്പുറം ഏത്തവാഴ തലപൊക്കി കുലയെ സ്വപ്നംകണ്ടു നിൽക്കുന്നിടം. മാവും പുന്നയും നെല്ലിമരങ്ങളും അവിടവിടെ ശീതളച്ഛായ വിരിച്ചു നിൽക്കും. ആളൊഴിഞ്ഞ കോണിലേയ്ക്ക് എന്നെയും കൊണ്ട് ഇരിപ്പാവും. എന്നിട്ട് കീശയിൽ നിന്ന് ശേഖരിച്ചു വച്ച ഉണ്ടൻശർക്കരയെടുക്കും. ചിററപ്പനെ അച്ഛായെന്ന് എന്നെക്കൊണ്ട് വിളിപ്പിക്കും. ഞാൻ വിളിച്ചിരുന്നത്രെ. ഓരോ നക്കിനും ഓരോ വിളിയെന്ന കണക്കിൽ ആ ശർക്കര മുഴുവൻ എനിക്കു തരും. എന്നായിരുന്നു ആ സ്നേഹസമ്പന്നനെപ്പററി ചരിത്രകാരന്മാർ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നത്.

മകനെക്കൊണ്ട് വിവാഹം കഴിപ്പിക്കണം. പിന്നെ അടങ്ങിയൊതുങ്ങി വീട്ടുകാര്യവുമായി കഴിഞ്ഞു കൊള്ളുമെന്ന് എല്ലാവരും കൂടി ഉറച്ചു. നിരപരാധിയായ ഒരു കൊല്ലക്കാരിയെ പരിണയവും നടന്നു. പെണ്ണുവീട്ടിൽ നിന്നു കിട്ടിയ പണം കൊണ്ട് ഒരു ചെറിയ വീടുണ്ടാക്കി നവദമ്പതികൾ പ്രത്യേകം താമസമായി. ഇതുകൊണ്ടൊന്നും ജന്മദത്തമായ വാസനകൾക്ക് വ്യത്യാസം വന്നില്ല. ഭർത്താവിനെ പിൻതുടരാനല്ലാതെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ കൊല്ലക്കാരിക്ക് കഴിവുണ്ടായില്ല. എല്ലാ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളും പഴയപടി തുടർന്നിരുന്നു. രാത്രിയിൽ വീട്ടിൽ ഉറങ്ങാനുണ്ടാകുമെന്ന് ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രമുണ്ടായി. അന്തിയായി ഉറങ്ങാൻ കിട

ക്കുന്ന അയൽവീട്ടുകാർ പരസ്പരം ചോദിക്കും, ഇന്നു് കോവാലൻ ചിററപ്പൻെറ പാട്ടുകേൾക്കാനില്ലല്ലോ. വലിയ താമസം വരില്ല. ഒരു തെന്തറിന്ന മഞ്ഞുതുള്ളികളിലെത്തി തുടങ്ങും. പനങ്കള്ളിൻെറ പതയിൽ നിന്നാണതിൻെറ ഉത്ഭവം. അടുത്തു കിടക്കുന്ന ഭാര്യയുടെ തനുവിൽ താളംതട്ടിക്കൊണ്ടാവും അതു് തുടരുക. സിമൻറ്തറയിൽ ചിരട്ടയുരസുംപോലുള്ളതെങ്കിലും ശക്തമാണാശബ്ദം. അതും ആ പാവപ്പെട്ട ഭാര്യക്കിഷ്ടമായിരുന്നത്രേ

ബോയിംഗ് വിമാനത്തിൻെറ വേഗതയിൽ കാലമങ്ങനെ കടന്നുപോയി. കോവാലൻ ചിററപ്പൻ നാലു കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ പിതാവായിക്കഴിഞ്ഞു. ഭാര്യയുടെ ആരോഗ്യത്തിനു് സാരമായ ഉലച്ചിലുണ്ടായി. മാദകത്വം നശിച്ചു. ഒട്ടിയ കവിളും മേലാകെ പൊറിയുമുള്ളൊരു സ്ത്രീ. ചുണയുള്ള കുട്ടികൾ. പക്ഷെ ഒരരക്ഷിതാവസ്ഥ അവരെ വലയംചെയ്തിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു് കൈനോട്ടവും കവിതയെഴുത്തും ചിററപ്പൻ തൊഴിലാക്കി. രേഖാശാസ്ത്രം പറയുന്നതിൽ സമർത്ഥനായ അദ്ദേഹത്തിനു് ധാരാളം പണംകിട്ടി. ഒന്നുരണ്ടു് പുസ്തകങ്ങൾ – കവിതാരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. വേദാന്തമായിരുന്നു പ്രതിപാദ്യം. ഇതിനിടയ്ക്കു് കള്ളുകുടി അല്പം കുറയുകയും കഞ്ചാവിൻെറ പുകയുമായി കഥാപുരുഷൻ സമ്പർക്കം പുലർത്തുകയും ചെയ്തു എന്നാണ് അടുത്ത മിത്രങ്ങൾ പറയുന്നതു്.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധമുണ്ടായി. അന്നു് പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു് വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു് ഞാൻ നാട്ടിൽ മടങ്ങിവന്നു. അത്രയും കാലത്തിനിടയ്ക്കു് ഗോപാലൻ ചിററപ്പൻ കാവിവസ്ത്രത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കഷണ്ടിക്കു ശേഷമുള്ള മുടി വളർന്നുകിടക്കുകയാണു്. താടി വച്ചിട്ടില്ല ഭസ്മക്കുറിയും തുളസിമാലയും സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. വശ്യശക്തിയുള്ള ആ ചിരിക്കു മാത്രം മാററംവന്നിട്ടില്ല. അല്ല ചിററപ്പനെന്തുപററി.

കൊല്ലക്കാരിയെ അവരുടെ നാട്ടിൽ കൊണ്ടാക്കി. കുഞ്ഞുങ്ങളും അവരോടൊന്നിച്ചുപോയി. വിവാഹബന്ധം വേർപെടുത്തി അവരെ ഉപേക്ഷിച്ചത്രേ. ആ സ്ത്രീ അരിയും മരച്ചീനിയും ഇടിച്ചു പുട്ടുണ്ടാക്കും. മുററത്തിൽ റോഡരുകിൽ വച്ചു വിൽക്കും. തിരമാലകളുമായി മല്ലടിക്കാൻപോകുന്ന മുക്കുവരുണ്ടവിടെ. അവർ മീൻപിടിക്കാൻ പോകുംവഴിക്ക് ആ പുട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ ഈച്ചകളുമായി ഒരു മല്ലടി ഉത്ഘാടനം ചെയ്തിരിക്കും. അതാണു് കൊല്ലക്കാരിയുടെ ജീവിതമാർഗ്ഗവും നാലു കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ രക്ഷാകേന്ദ്രവും. ഭജനകളും രാമായണ ഭാഗവത പാരായണങ്ങളുമുണ്ടായാൽ അവിടെ കോവാലൻ ചിററപ്പൻ ശ്രദ്ധേയനായിരുന്നു. സ്വാമിയുടെ അർത്ഥം പറച്ചിൽ അത്രമാത്രം ആളുകളെ ആകർഷിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അപാരമായ അറിവു്. ബഹുമാനത്തെക്കാൾ സ്വാമിയെ ഭയമായിരുന്നു എല്ലാവർക്കും. ആ കാവിവസ്ത്രത്തിനുള്ളിൽ പഴേ കോവാലൻ ചിററപ്പൻ ഇന്നും ജീവിക്കുന്നുണ്ടെന്നു് പരാക്രമികളായ ആ കണ്ണുകൾ വിളിച്ചുപറയുമായിരുന്നു.

ഈ മനം മാററങ്ങൾ ഒന്നും ബന്ധുക്കൾക്കിഷ്ടമായില്ല. ആരും ഒരു കാശും സഹായിക്കയില്ല. സന്യാസിക്ക് വസ്ത്രംവേണം. ആഹാരം കഴിക്കണം. കഞ്ചാവു കുടിക്കണം. ഈ മാനുഷീകാവശ്യങ്ങൾ നിറവേററണമെങ്കിൽ സന്യാസിമാരല്ലാത്ത സാമാന്യജനങ്ങൾ സഹായിക്കണം. അച്ഛനോടൊപ്പം മൊത്തക്കച്ചവടത്തിനു് ഞാനും കടയിൽ സഹായിക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു. സ്വാമിജി എന്നോടു് സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. ഞാൻ കടയിൽനിന്നും അപ്പഴപ്പോൾ ചില്ലറകൾ മോഷ്ടിച്ച് ചിററപ്പനെ സഹായിച്ചു. ചട്ടമ്പിയും കള്ളനും കുടുംബസ്ഥനും പിന്നീട് സന്യാസിയുമായ അദ്ദേഹത്തിലെ മനുഷ്യൻ എന്നോടു് എന്നും ഒരുപോലെ സ്നേഹപൂർണ്ണനാണെന്നു് എനിക്കു് വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. പണപ്പെട്ടിയെ സമീപിക്കുവാൻ എനിക്കു് അച്ഛൻ നിരോധനം ഏർപ്പെടുത്തി. സ്വാമിജി പരുങ്ങലിലുമായി. എനിക്ക് ശർക്കരയും ചോക്കളേററും തന്നുതാലോലിച്ചിരുന്ന, എന്നെ മററാരേയുംകാൾ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ഇളയച്ഛനോടു് എനിക്കെന്തോ അസാമാന്യമായ അടുപ്പമായിരുന്നെങ്കിലും ഭാര്യയേയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും വഴിയിൽ തള്ളിക്കളഞ്ഞു് കാവിവസ്ത്രത്തിൽ ഒളിഞ്ഞ കോവാലൻ ചിററപ്പനോട് വെറുപ്പായിരുന്നു. സഹായം ചെയ്തു. അതു് വേറെ കാര്യം. അദ്ദേഹത്തോടെ ഒന്നു സംസാരിച്ചേപററൂ. ഹൃദയത്തിനു് വല്ലാത്ത ഭാരം. അതു് ഇറക്കിവയ്ക്കണം.

With Best Compliments from

Singapore Restaurant

Estd: 1911

697, North Bridge Road,

Singapore-7.

Our Specialties:

MURTABA, CHICKEN & MUTTON CHICKEN BRIYANI & MUTTON BRIYANI, CURUMA SPECIAL, INDIAN CURRY AND MANY OTHER VARIETIES.

Special order can be executed.

A trial will convince you.

Proprietor:

C. H. ABDUL KADER BROS.

TEL: 21519

നാലണ കൈവശമുണ്ടായി. മുറുക്കാൻകടയിലേക്ക് സ്വാമിയെ ഞാൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. സ്വാമിജി സംഹരിക്കാൻ കയ്യുയർത്തിയാൽ കടക്കാരൻ ശങ്കുപ്പിള്ള തടുത്തുകൊള്ളുമെന്ന് എനിക്ക് ഉറപ്പുണ്ട്. ഞാൻ ആ നാലണ ചിററപ്പൻെറ കൈയ്യിൽ കൊടുത്തു.

എനിക്ക് ചിററപ്പനോട് കുറേ സംസാരിക്കാനുണ്ട്. ക്ഷോഭിക്കയില്ലെന്ന് ഉറപ്പുതരാമോ?

എടാ കുഞ്ഞേ, സംസാരമാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും ഞാൻ മാറിക്കഴിഞ്ഞില്ലേ. ക്ഷോഭവും താപവും എനിക്കില്ല. നിനക്കു പറയാനുള്ളതെല്ലാം ആയിക്കൊള്ളു. നാമതു് പഞ്ചാമൃതം പോലെ കേട്ടുകൊള്ളാം. ഞാൻ ചോദിച്ചു കോവാലൻ ചിററപ്പനീ സന്യാസിവേഷം കെട്ടിയതു് മര്യാദയാണോ? ഒരു ഭാര്യയും നാലു അശരണരായ കുഞ്ഞുങ്ങളും പടിഞ്ഞാറെക്കൊല്ലത്തു് കിടന്നു് ഇഞ്ചിഞ്ചായി ദഹിക്കുന്നതറിയാമോ? സ്വാമിജി തിരുവായ് മൊഴിഞ്ഞു. എൻെറ കുഞ്ഞേ, ഇതൊന്നും പറഞ്ഞാൽ ഇപ്പോൾ നിനക്ക് മനസ്സിലാകത്തില്ല. ഹ. ഹ, ഭാര്യയും കുഞ്ഞുങ്ങളും — അവനവൻെറ പൂർവജന്മഫലം അവനവൻ അനുഭവിച്ചു തന്നെ തീരണം. ഓം ശാന്തിഃ ഞാൻ വിടാതെ ചോദിച്ചു. എനിക്കെല്ലാം മനസ്സിലാകും. ചിററപ്പൻ പറയണം അങ്ങെന്തിനു് സ്വാമിയായി?

എടാ, ഇതെല്ലാം മിഥ്യയാണ്. മായ വെറും മായ. സത്യമായ ഒന്നു് പരമാനന്ദമാണ്. സാക്ഷാൽക്കാരത്തിൽ ലയിക്കുന്നതിനായുള്ള ധ്യാനം ഒന്നുമാത്രമേ മനുഷ്യനു് കരണീയമായുള്ളു. അതാണ് സത്യം!

എനിക്കു വീണ്ടും ചോദ്യം വന്നു. അപ്പോൾ ചിററപ്പനു് ഈ വസ്ത്രം എന്തിനുടുക്കുന്നു. ഉടുക്കാനിതു് എവിടുന്നു് കിട്ടും. ചെരിപ്പു് എവിടുന്നു് കിട്ടും. ആഹാരം ആരു് തരും. എല്ലാം പോകട്ടെ പല്ലുതേക്കാനുള്ള ഉമിക്കരി ആരു് തരും?

എല്ലാം ദൈവം തരും. പരമകാരുണികനായ ദൈവം!

എനിക്ക് ചൊടിച്ചു. ദൈവം മംയരായ മനുഷ്യരെ നോക്കി ചിരിക്കയാണ് ചിററപ്പാ ദൈവത്തിനു പൂവും പായസവും മനുഷ്യനാണ് കൊടുക്കുന്നതു്. ദൈവത്തിൽ ചേരാൻ നടക്കുന്ന സാമിമാർക്കും ചിലവിനുകൊടുക്കേണ്ട ഭാരം നാട്ടുകാരാണ് വഹിക്കുന്നതു്.

സ്വാമിജിക്കൊരു പഴുതുകിട്ടി. ഞങ്ങളെ സേവിക്കുകയെന്നതാണ് ലോകരുടെ ദൈവാരാധന. രണ്ടും ഒന്നു തന്നെ.

ഇല്ല, ഇതു് സമുദായ വഞ്ചനയാണ്. മററു് ഉത്തരവാദിത്വമില്ലാത്തവർ ചിലരിങ്ങനെ നടന്നുകൊള്ളട്ടെ. അങ്ങനെയും വേണം ചിലർ. എന്തായാലും ചിററപ്പൻ ഈ കാവിമുണ്ടും കുപ്പായവും ഒക്കെ ചുട്ടുകരിക്കണം. എന്നിട്ട് കൊല്ലത്തുപോയി ഭാര്യയെയും കുട്ടികളെയും കാണണം. ആരോഗ്യമുള്ള ഈ ശരീരംകൊണ്ട് അവർക്ക് അദ്ധ്വാനിച്ചുകൊടുക്കണം. ആ സാധ്വിയും അരുമക്കളും സന്തോഷിക്കുന്നതിനെക്കാൾ വലിയ ദൈവാനുഗ്രഹമില്ല. സ്വാമി ദൈവത്തെ തേടിപ്പോകേണ്ട. ദൈവം സ്വാമിയെത്തേടിവരും....

സ്വാമി താടിയും തടവി ഇരുന്നു. ശങ്കുപ്പിള്ള കണ്ണുകൊണ്ട് എനിക്ക് അനുമോദനം രേഖപ്പെടുത്തി. ഞാൻ ഇറങ്ങിനടന്നു. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് ചിററപ്പൻസ്വാമിയെ വീണ്ടും കണ്ടു. അദ്ദേഹമെന്നെ അടുത്തുവിളിച്ചു. ആ മുഖത്തിനൊരു മാററം. ചിററപ്പൻ ചോദിച്ചു. കുഞ്ഞേ ഞാൻ പറയുന്നതു് വിശ്വസിക്കാമോ നിനക്ക്. മറുപടിക്ക് കാക്കാതെ അദ്ദേഹം തുടർന്നു. ഞാൻ വീണ്ടും കോവാലൻ ചിററപ്പനായിരിക്കയാണ്. ഇങ്ങനെ തന്നെ മരിക്കയും ചെയ്യും. നീ ഒരു ഉപകാരം കൂടി എനിക്ക് ചെയ്യണം. ആ കണ്ണുകൾ നിറയുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു വന്ന മാററം എനിക്ക് വിശ്വാസമായി. സ്വാമിജി തുടർന്നു. എനിക്ക് പരമുകൊച്ചാട്ടൻെറ കൈയ്യിൽ നിന്നു് ഒരുടുപ്പും മുണ്ടും ഒരു രൂപായും വാങ്ങിത്തരണം. ഞാൻ കൊല്ലത്തുപോകും....

ഞാൻ അപ്പൻെറ അടുക്കലേക്കോടി. വിവരം പറഞ്ഞു അവന്റെ കള്ളത്തരമെടാ അതൊക്കെ. നിനക്കറിഞ്ഞുകൂടാ അവനെ. അച്ഛൻ പറഞ്ഞതു് ഞാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ഒടുവിൽ അച്ഛൻ എൻെറ നിർബ്ബന്ധത്തിനു് വഴങ്ങി. സ്വാമിജിയിൽ നിന്നും ഉയർത്തെഴുന്നേററ കോവാലൻ ചിററപ്പൻ കൊല്ലത്ത് ചെന്നു. പുട്ടിലെ ഈച്ചയടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൊല്ലക്കാരി തലയുയർത്തി നോക്കി തൻെറ സർവ്വസ്വമായ ഭർത്താവ് തിരിച്ചുവന്നിരിക്കുന്നു. സ്ഥലകാലങ്ങൾ മറന്നു് അവർ കെട്ടിപ്പുണർന്നു. ഭാര്യയുടെ തലയിലും ഭർത്താവിൻെറ മാറിലും കണ്ണീർ തുള്ളികൾ വീണു. അന്നു മുതൽ ആ ഭാര്യഗൃഹത്തിന് ഒരു ഗൃഹനാഥനുണ്ടായി. അവിടെ പുതിയ വിളക്കും വെളിച്ചവും വന്നു.

ഏ.ഡി. കാട്ടൻ മില്ലിൻെറ വാതിൽക്കൽ യൂണിഫോം ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വാച്ചർ ഗോപാലൻനായരാണ്. പഴയ കാവിവസ്ത്രത്തെക്കാൾ അലങ്കാരമാണിപ്പോഴുള്ള വേഷം. വലിയ കായക്ലേശം ഇല്ലാത്ത ഉദ്യോഗം. ഔദ്യോഗികവേളകളിൽ തന്നെ രേഖാശാസ്ത്രവും ഉപയോഗപ്പെടുത്തും. ഒന്നു രണ്ടു് കൈയെങ്കിലും നോക്കാൻ സാധിക്കും അതിൻെറ ഫലവും കിട്ടും. അതിന്നിടെ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മക്കളിൽ മൂത്തവൻ പ്രായപൂർത്തിയായി. തലനാരുകളിൽ കാലമങ്ങിങ്ങ് വെള്ളപ്പെയിന്റ് പൂശിയെങ്കിലും വീട്ടുകാരിയുടെ മാംസവും ആരോഗ്യവും മടങ്ങിക്കിട്ടി. പുട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞു പരിസരത്ത് പതിയിട്ടിരുന്ന ഈച്ചകളെ ആട്ടിയോടിക്കാൻ ഒരു പൂവാലിപ്പശുവിൻെറ വാലിനക്കമുണ്ടായി. വീടൊന്നു പുതുക്കി. അതിൻെറ പാലുകാച്ചു ദിവസം രാത്രി ഗൃഹനായിക ഭർത്താവിനല്പം കള്ളുവരുത്തി സമ്മാനിക്കയും ചെയ്തു.

ഉദരസംബന്ധമായിരുന്നു സുഖക്കേട്. ആശുപത്രിയിൽ ചില നാളുകൾ കിടന്നു. കുറയുന്ന മട്ടുകണ്ടില്ല. വീട്ടിൽപോകണമെന്നായി കോവാലൻ ചിററപ്പൻ. കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് ഭാര്യയ്ക്ക് ഡോക്ടർ അനുമതി നൽകി. പിന്നെ പെട്ടന്നാണ് എല്ലാം സംഭവിച്ചതു് അസുഖം കൂടുതലാണെന്നറിഞ്ഞ് ബന്ധുക്കളെല്ലാംവന്നു. ചുററും കൂടിയിരുന്നു് മക്കൾ നിലവിളിച്ചു. തല മടിയിൽ വച്ചിരിക്കുന്ന ഭാര്യയുടെ കണ്ണ് കവിഞ്ഞൊഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു കത്തിയ പ്ലാവില കൊണ്ട് എന്തോ വായിലേയ്ക്കൊഴിച്ചു. അതു് അനായാസമായി ഇറങ്ങുന്നില്ല. ശ്വാസംവിടാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ആ കണ്ണുകൾ മന്ദമന്ദം അടഞ്ഞു. മുഖം ഒരു വശത്തേക്കു ചരിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. തീർന്നു — എല്ലാം തീർന്നു. കൂട്ടനിലവിളി. കോവാലൻ ചിററപ്പൻെറ പ്രിയപത്നിയുടെ ഹൃദയം തകരുകയാണെന്നു തോന്നി മാറത്തടിച്ചുകൊണ്ടവർ പ്രാണനാഥൻെറ മൃതദേഹത്തിലേക്ക് മറിഞ്ഞു. ആ മരണം ഈശ്വരനിശ്ചയമാണെങ്കിൽ ആ നിലവിളികേട്ട ഈശ്വരൻ നാണിച്ചൊളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവണം.

OUR ADVERTISERS

South - East Asia Film Co.
Lip Seng Construction Limited.
Tan Thye Heng (Gold smith Jewellers) Ltd.
The United Commercial Bank Ltd.
Federated Motors Ltd.
N. C. Senan & Sons.
N. S. Dharan
K. Mohamed Yousoff Ltd.
K. K. Mohamed Abdullah Ltd.
B. Kesavan.
K. Karunakaran.
Hin Yip Co.
Lou Tin Bun Contractors
Nee Kwang Co.
Far East Carbon Co.
Lim Seng Soon Electric Co.
Commercial Alliance Co.
Meng Hin Electric Co.
Mee Hing Shirt Co.
Harmit Brothers.
Merdeka - by N. C. Kattel
The United India Fire & General Insurance Co., Ltd.
Sri Krishna Vilas
Meena

Shaw Brothers
Ani Mani Porchalai
Sithi Vinayagar Co.
Kutty's Garage and Petrol Station
Annamalai Bros.
Chee Hwa Co
Rama Film Distributors.
Krishna Medical Hall
United Investment & Finance Ltd.
Bharatha Press
Lian Seng Motor Works
&
Lian Seng Agency
Komala Vilas Restaurant
India Flower Shop,
Columbia House
Rex Restaurant & Milk Bar
U. I. Insurance Enterprise
S. P. Mehta.
Singapore Restaurant
Usha.
Khong Win Construction Co.
Air - India.

Please Patronise Our Advertisers.

USHA

SEWING MACHINES AND FANS

(INDIA'S QUALITY PRODUCT)

CHOSEN WORLDWIDE FOR THEIR HIGH QUALITY AND DURABILITY

USHA INTERNATIONAL

BRANCHES IN SINGAPORE AND THROUGHOUT WEST MALAYSIA

(Sponsored by Engineering Export Promotion Council, Calcutta)

TERM CONTRACTORS M. P. B. W.

With Best Compliments

of

KHONG WING CONSTRUCTION Co.,

98, Jellicoe Road,

Singapore-8

Tel: No. 32478

Printed at Bharatha Press, S'pore, Tel: 26449.

There's an AIR about INDIA

Whether you fly East to West or West to East, and whatever your destination a stop-over in fascinating India is an opportunity too good to miss.

AIR-INDIA
(in association with B.O.A.C. and QANTAS)
VER 35 YEARS OF FLYING EXPERIENCE

ADELPHI HOTEL BLDG. COLEMAN STREET, SINGAPORE-6. TEL: 39604/5
UNITED COMMERCIAL BANK BLDG. 19 JALAN MELAKA, KUALA LUMPUR. TEL: 299322. GENERAL SALES AGENTS FOR MALAYSIA & BRUNEI: MALAYSIA - SINGAPORE AIRLINES